

ПРАВИТЕЛЬСТВО

Без-
перечний
доказ свято-
го Письма, що всі
народи землі будуть
мати справедливе прави-
тельство і пояснення в який
спосіб воно буде устано-
вене

Написав:

Й. Ф. Рутерфорд

Автор

*Примирення,
Створення,
Гарфи Вожої,
Визволення
Де Знаходяться Померші?
і. т. в.*

Видання — 1,950,000

("Government"—in Ukrainian).

Видавці

WATCH TOWER
BIBLE AND TRACT SOCIETY

International Bible Students Association
Brooklyn, New York, U. S. A.

London, Toronto, Strathfield, Cape Town, Berne, Magdeburg

ВЕЛИКОМУ ПРАВИТЕЛЮ ВСЕЛЕННОЇ

Котрого Всі Діла Совершенні

Ся Книжка Є Присвячена

*“Се ж я помазав царя мого над Сионом,
святюю горою мою.” (Псалма 2:6)*

*“Звіщайте між народами: Господь царює!
І круг земний стоїть твердо, не похи-
тається; він судить народи у правоті.”*

—Псалма 96:10.

Copyrighted 1928 by
J. F. Rutherford
Made in U. S. A.

ВСТУПНЕ СЛОВО

УСІ найбільші дипломати цього світа признають факт, що людські правительства не лише є несовершенні, але взагалі є зіпсуті. Через многі століття люди змагались установити добре правительство, котреб задоволило бажання чесних людей. Та дотепер мусимо признати, що всі їх змагання невдались осягнути бажану ціль. До цього є причина. Розуміється, Єгова предвидів і предсказав даремні зусилля чоловіка. І ось прийшов найвисший час для людей спам'ятатись і тверезо застановитись над Божим заміром установити справедливе правительство на землі, котре сповнить усі властиві бажання чоловіка. Зміст думок у сій книжці не є висказана опінія чоловіка. В ній є подані факти так як вони існують. Слово Єгови є подане яко авторітет, котре показує причину теперішних обставин і описує средство яке загоїть людські рани. Всі мужчини і женщины усіх мов і язиків повинні інтересуватись добрим правительством. Ся книжка просвітить вас, тому що вона містить правду.

Автор

ПЕРЕДМОВА

ЄСЛИ ти, читачу, интересуєшся політикою, то ця книжка буде для тебе великим заохоченням. Якщо ти бажаєш правительства, котре забезпечило людям мир, добробут і щастя, то ця книжка принесе радість в твоє серце. В цій книжці містяться найбільші переконуючі аргументи і докази, як які коли були написані про добре правительство. Це надзвичайне приписання робимо їй тому, що вона містить докази з неомилного Слова Божого, котре є тепер ясно в світлі нинішніх сповнених пророцтв. Читаючий її отримає скріплення духа і радість серця. Для того з великою приємністю поручаємо її людям, і віримо, що вона принесе много добра.

Видавці

ПРАВИТЕЛЬСТВО

Правительство

ГОЛОВА 1

Конечність

РІК 1914 зазначив зворотну точку людської історії. Від тоді, як ніколи перед тим, люди відчують потребу стійного правительства. Перед тим роком передові народи були спонукані вірувати, що всяка війна була неможлива. Їх аргументи були, що торговельні інтереси різних народів були так звязані, що жадний народ не відважився би виповісти війну другому народові. Однак, нагло в 1914 році, огонь війни був запалений; і майже в неімовірно короткім часі мільйони людей були на полю битви, вбиваючи один одного. Але причину чому вони були там, їм ніхто не міг пояснити.

Перед тим часом війни провадились між ріжними племенами за заподіяні одні другим якісь шкоди; або між громадами за якесь релігійне переконання; або між кривними людьми за посідання якоїсь території. Але в 1914 році всі передові народи так званого Християнства брали участь у війні і не знали чому вони воювали. Декотрі народи не брали дійсної участі в битві, однак вони потерпіли так багато як і воюючі. Та війна не була подібна жадній війні в історії чоловіка.

Всі сили воюючих народів були заставлені виконувати свою часть. Мужчини як і жєнщини

йшли на фронт. Мужчини воювали, а жінки гнали моторові вози, робили в кантинах і доглядали слабих і ранених. Боротьба провадилась під землею, на землі, під морем, і в повітря, аж мільйони людей вилляли своє життя-кров. В дома жінки і чоловіки виробляли оружя, амоніцію, літаки і інші военні знаряди. Склади з поживою в різних краях були перебрані урядами, і вони обмежили поживу для людей. Навіть маленькі немовлятка виконували свою часть, тому що й їм пожива була обмежена для тої цілі, щоби заощадити більше поживи для війська на фронті. Люди були змушені приносити свої гроші і вимінювати за папери поручені їх правительством. Многі люди були змушені законом йти на фронт і вбивати свого ближнього, і в той час майно декотрих одиниць через розказ було забране на попertia війни. Се була буквальна війна, у котрій 'став нарід проти народу і царство проти царства'. Через чотири роки війна шаліла з неописаним дикунством; і аж в 1918 році війна нагло стала, і жадний нарід не виграв рішучої побіди, і ніхто не може пояснити для чого боротьба стала.

Майже девятнацять сот літ перед світовою війною, ся страшна боротьба була предсказана в пророцтві. Пророцтво можна зрозуміти коли воно сповниться і коли фізичні факти пасують до слів пророцтва. Велике пророцтво висказане Ісусом Назорейом в 33 році, сповнилося від 1914 до 1918 року. Коли уже военний дим дещо прояснився, тоді тверезо-думаючі люди зачали роздумувати над значінням тої війни. Вони вже

зрозуміли дещо і будуть вчитися далше і скористають з тої науки.

Демократія значить правительство з людей, через людей і для людей. Гасло світової війни було: "Ся війна забезпечить демократію для світа". Те гасло було прийняте і енергічно вживане, щоби спонукати людей воювати. На сей воєнний клич відповіли многі люди ріжних народностей. Чому? Тому що вони мали велике бажання мати правительство, котреб володіло для добра й користи людей. Вони відчували потребу стійного правительства, котреб берегло закони людські.

Та люди всіх народностей знають добре тепер, що те гасло 'демократія' було зводниче. Війна не зробила світа безпечним для демократії. Вона не принесла жадного добра ніяким людям ані жадному народові під сонцем. Та припустім, що люди, котрі були відвічальні за війну, робили найлучше що вони могли, то однак всі мусять признати, що наслідки війни були і є незадовольючі. По впливі майже десяти років, передові проводарі світа отверто висказали свої невдоволення з наслідків війни. Ремсі Мікдоналд, член британського парламенту, висказав почуття многих людей, коли він сказав:

В Європі нема злагоди, ані нема мира. Правительства не можуть зробити нічого. Вони бояться робити щонебудь і сим вони дозволяють, що обставини стають чим раз гірші.

Дивлячись на обставини зі здорової точки погляду, Лойд Джордж ось що сказав:

В історії Європи отворилась нова картина, вершок котрої в жах якого люди ніколи перед тим не знали.

Не лише що війна не зробила світа безпечним для демократії, але многі із народів тепер знаходяться під владою воєнних диктаторів і люди не мають жадного голосу в правительстві. Многі із правительств стали дуже строгі і жорстокі і правлять гноблючою рукою. Можливо, що найбільше темне і жорстоке правительство можна знайти між маленькими балканськими державами в Європі. Декотрі із тих правительств, супротив закону Божого і права людського, прийняли державну релігію і примушують людей до релігійних формів. Если ж якийсь горожанин любить Бога і бажає розказувати людям про любов Божу і Його доброту, такий є зараз арештований і кинутий до в'язниці. Жорстокі сторожі в'язниць б'ють кльобами таких в'язнів і в ріжні способи знущаються і гноблять їх. Такому оскарженому навіть не дозволять стати перед суд лави присяжних, але судять його воєнним судом. Його карають не за поповнене ним якесь зло своєму ближньому, але за се, що він має бажання просвітити свого ближнього і принести йому поміч. Він є караний за се, що правда, яку він розказує людям, перескаржає махінаціям гноблючого правительства під котрим він мусить жити. Люди як і урядники більше свобідних народів жахаються перед сею незвичайною жорстокістю і гнобленням які він мусить переносити за свої вірування і наущання, але вони не мають сили дати їм жадної помочи. Кожде таке фанатичне правительство приписує собі право карати кого будь в границях свого краю,

хто осмілиться не так пояснювати Слово Боже як державна церква.

Підчас війни і зараз по війні вибухла революція, що вдійсности було вираження людських бажань кращого і більше ліберального правительства. Та будучи порушені самолюбством, звичайно революціонери роблять обставини для людей гірші а не кращі. Між декотрими народами і людьми запанував большевизм, що є особливим протестом проти правительства під котрим вони дотепер жили. Усякий чоловік, що спокійно і тверезо приглядається сьому розвою, добре бачить, що з большевизму неможе вийти задовольного правительства для людей. Большевизм є засуджений на певний і цілковитий упадок. Те саме муситься сказати про комунізм. Такий радикальний рух в установленню правительства для людей неможе ніколи принести мира, добробуту і щастя для народів. Многі народи в світі дуже бояться большевизму, і мають слушність. Бо коли яке правительство заперечує права або привилеї одної кляси, а показує свою особливу ласку другій, то кінець такого правительства буде лихий. Монархії були жорстокі і строгі і гнобили людей, а большевизм і комунізм ще гірші. Жадне правительство не може приносити щастя для людей, хиба що воно є основане на чесноті і радить після справедливости.

Кажуть, що правительство Злучених Держав в Америці є найбільше ідеальне зі всіх правительств на землі. Та жадний чесний чоловік, що розуміє обставини в Злучених Державах, не може сказати, що те правительство є за-

доволяюче. Правда, що основателі його заявили, що всі люди мають мати приналежні права до життя, свободи і перебувати в щастю; але сей ідеал ніколи не здійснився для людей. Се правда також, що основателі того правительства сказали, що всяка справедлива власть правительства має походити за згодою людей; але тепер ніхто не питає людей о власть і не отримує дозволення від них. Через кільканацять років по основанню правительства, були змагання увести в життя сі принципи, однак всякі старання були безуспішні. Основні права сього краю є, що люди мають мати свободу слова, право відбувати спокійні зібрання, свободу ненарушення сумління, і свободу покланятись Богу після диктовання сумління кожного. Такі закони є ідеальні, але їх ломлять що дня ті, що мають силу в правительстві. Урядники Злучених Держав торжественно присягають, що вони будуть берегти справ людських; але сю присягу дуже часто ломлять високі і менші урядники.

Три головні галузи правительства в Злучених Державах є, законодавча, виконавча і судова. Се є добре відомий факт, що ошущство і зіпсуття є твердиною сих трох галузь. Однак правдою є, що у всіх сих галузях правительства знаходяться чесні одиниці, котрі роблять як найлучше вони знають; але сі чесні одиниці не мають зверхнасти, тому що нечесні мають контролю. Один сенатор Злучених Держав публично заявив:

Найголовніше питання перед американським народом є, як взяти правительство з рук ошустів і підкупників, і передати його контролю в руки людей.

Ніхто навіть не старається заперечити сьому публичному закиду, що один високий урядник в кабінеті президента силоміць впроваджує прогібітний закон проти декотрих, що даються зловити, підчас коли той самий урядник жне байочні доходи з неправильного торгівництва трунками. Є дві кляси, що ломлять сей закон;

New York American, April 24, 1928

одна кляса, котру лапають, а друга, котрої не лапають. Ту слабшу клясу лапають і роблять з неї взірець про око. Тої сильнішої і більше впливової кляси не лапають, тому що не бажать перешкодити їй в її злій роботі. Отже бачимо, що урядники в правительстві в сім случаю не ділають однаково.

В тім самім кабінеті президента знов інший урядник, котрого задача є висліджувати і карати злочинників, енергічно карає людей, котрі осміляються згідно з конституційним законом уживати свободу слова, підчас коли руки сього самого урядника є замурані підкупством через добре знаних злочинників, котрих він увільняє від кари. І всім случаю урядники правительства не ділають справедливо.

Знов інший урядник, запряглий хоронити інтереса і майно людське, входить в змову зі злими визискачами і неправильно запродає майно людське, а за се він отримує великі суми в формі підкупства. І сей відділ правительства не ділає справедливо.

Безсовісні визискачі ошутвом набувають імовірні суми грошей, часть котрої вони уживають для підкупства голосів і урядників, щоб сим чином вони могли дальше робити свою нікчемну роботу. Сі зіпсуті і нікчемні люди є вдійсности силою правительства за кулісами. Отже сила правительства є в руках кількох людей котрих богом є гроші. Вони контролюють безсовісними політикерами, котрі вдають за дипломатів і котрих попирає організація так звана церква, а головнo її духовенство. Правительство, котре було засноване як демократичне, тепер обернулося в олігархію, тому що найвисша сила сього правительства знаходиться в руках кількох одиниць. Сила тих кількох одиниць стала о двоє сильніша зараз по війні. Великі зареєстровані спілки, так звані трести, котрі є під контролею кількох несо-

вісних властителів, випихають геть чесних купців, псують публичних урядників, і вживають так звану християнську релігію яко заслону поза котрою вони роблять свої злі діла. Простий нарід терпить, платить податки і надармо кличе о поміч. Один член сенату Злучених Держав у своїй публичній промові сказав:

Трести множуться, а президент Злучених Держав не перескаржає сьому; монополії товстіють, та президент нічого не робить; різні комбінації формуються і гордо поступають вперед під охороною правительства, а президент одобрює се.

Дороги сього правительства не є праві.

Щоби мож провадити Світову Війну, для того великі податки були наложені на людей. По війні тягар податків дальше ріс, а життєві конечности не таншили. Недбале правління над людськими справами потягає за собою великі кошта і видатки, а не приносить жадної користи для них. Кільком одиницям є показана односторонність, а велика більшість людей терпить. І тут дороги правительства не є праві.

Бюро патентів Злучених Держав є отворене для публики. Кождий горожанин може йти й переглядати його записки. Сі записки відкривають, що такі машини були винайдені і опатентовані, що можуть продукувати велику силу (електрики) фалями морськими і сим чином дати подостатком тепла, світла і сили скільки люди потребують і то дуже тано. Але сі машини є затаєні і не уживані. Що се значилоб для людей, еслиб такі машини були ужиті? Се значилоб, що люди не потребувалиб вже більше марнувати свої дні і ночі в глибині землі і добувати вугля. Се значилоб, що вже не булоб більше страйків

в копальнях вугля за для чого многі родини терплять голод, а знов інші міліони терплять брак палива. Се принеслоб більше задоволення для людей і заняття коло оправлення землі, щоби випродукувати таншу поживу для людей взагалі. Дальше се значилоб, що великанські корпорації, котрі виробляють газ і електрику і рабують людей за вживання її, мусілиб по-лишити свій інтерес, або дати людям паливо, світло і силу по уміркованій ціні. Се значилоб, що армія людей котрі палять вуглям у великих кітлах до витворення енергії для машини, знайшлиби більше відповідне заняття і більше супокою і щастя в життю. Се значилоб, що жінки не терпілиб надмірної духоти коло кухень підчас приготування страв для родини. Запрягчи океан тими машинами для витворення сили значилоб, що всі люди ogrівалиб і освічувалиб свої доми електрикою, і то дуже по таній ціні.

Чому ж сі машини не є ужиті до запряження сили, щоб витворювати сі річи людям? Відповідь є, тому що великі й самолюбні спілки, котрі посідають великі копальні вугля, оливи, фабрики газу і заводи для виробу електричного світла, мають величезний вплив і силу і вони не допускають до сього, а люди мусять терпіти.

Се є добре відомий факт, що в бюрі патентів є опатентований знаряд котрим можна гонити автомобілі дуже тано через уживання дуже маленької скількості газоліни, а инший є, котрим можна гонити автомобілі зовсім без газоліни. Сі винаходи були викидані на сміття, тому що

власителі великих олійних заведень успіли запобічи сьому, щоби вони могли дальше вести свій са́молюбний інтерес. Наслідок сього є, що люди терплять.

Кільканайцять років тому назад винайдено винахід через котрий телеграм можна було висилати дротом дуже тано. Тим винаходом можна було пересилати вість по однім дроті, і в той самий час в противні сторони около тисячу слів на мінуту. Яко доказ, що той винахід був практичний, була побудована лінія телеграфічних дротів на віддаль більше чим сто миль і той винахід був спробований. Спроба вийшла дуже задовольючо. Однак, еслиб той винахід був ужитий, тоді ціна висилки телеграмів мусілаб бути цілковито змінена; і великі корпорації, котрі мають контролю над теперішнім способом пересилання телеграмів, булиб позбавлені з їх нікчемного зиську. Вони мали силу і вплив здушити вживання і оперовання сього винаходу, і наслідок є, що люди терплять.

Правительство дає патент винахідникови на його винахід і тоді дивиться, як кількох са́молюбних одиниць позбавляють людей користатись ним. І тут правительство не ділає справедливо.

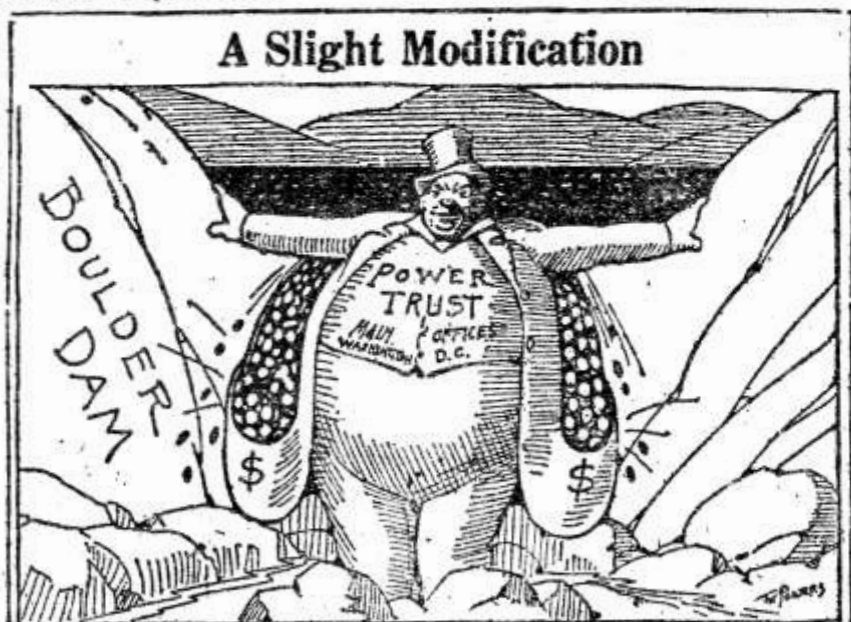
Член в кабінеті президента приймає підкуп, щоб поповнити певне зло. Підкупник старається вплинути на суд лави присяглих, щоб дістати увільнення для злочинця. Відносно сього, добре знаний дописуватель, Артур Брисбейн, на 26. лютого, 1918 р. писав таке:

- Один багатий чоловік, оскаржений за підкупство урядника, був засуджений за підкупство суду присяглих на шість місяців в'язниці. Пересічний горожанин перерахувавши таку повинину, каже: "Се дурниця, вони ніколи не засудять ЙОГО до в'язниці". На другий день газета подає, що той багатий джентельмен планує виїхати до Європи, будучи запевнений добрими адвокатами, що він не потребує журитись, що він піде до арешту на рік або на більше або на менше. Єслиб він був бідний і оскаржений за крадіж убрання, то він певно сидівби в в'язниці більше чим шість місяців.

Природні багатства Сполучених Держав в Америці роблять сей край найбагатшим під сонцем. Широкі поля можуть дати подостатком поживи для всіх людей на землі. Однак багато поля стоїть облогом, неоправлене. В місяці лютім, 1928 р. була внесена резолюція в парламенті Злучених Держав, щоби дати поміч безробітним. В той час звіт указував, що чотири міліони людей в Злучених Державах були без роботи. Землі є подостатком щоб дати кожному заняття, єслиб зробити обставини бодай пів сприяючі щоб мож дістати сяку-таку нагороду за працю. Та самолюбні і жорстокі визискачі зробили так, що для многих є неможливо обробляти землю і навіть робити життя. Сі великі трести випожичують гроші на землю защо вони побирають великі лихви. Вони перепроваджують ціни на продуктах так, що продукующий неможе спродати своїх продуктів по уміркованій ціні, і длятого не може сплачувати процентів на своїм заставі; і через се тратить землю. Тоді він стає знеохочений і шукає иншого способу життя. Корпорації забирають його землю, а той, що оправляв землю, стає рабом а не властителем. Правитель-

ство не помагає продукуючому. Тут також поступовання правительства не є справедливе.

Кілька чесних людей в Конгресі старались перевести законопроект для ірігації (штучного наводження) і направлення певних земель. Отворення таких земель під управу уможливилоб великому числі людей зайнятись рільництвом. Та великі купці, маючи вплив над законодавчим тілом, не допустили, щоб конгрес уповажнив ірігацію таких земель; і яко наслідок сього люди терплять.

New York American, April 24, 1928

По кождих чотирох роках в Злучених Державах людям є сказано вибирати президента. Є там дві головні політичні партії котрі ставлять своїх кандидатів. Обидві ці партії є під контролею багатой і самолюбной кляси. Кандидати для обидвох сих партій є наіменовані

великим інтересом, часто тайно за замкненими дверима; а тоді вони перепроводжують різні конвенції і агітують між людьми, щоб їх вибирати. Люди йдуть голосувати; але великий інтерес виграє без різниці кого люди виберуть. Тоді таке правительство рядить для користи кількох, а на шкоду загалу. Такий уряд не є демократичний.

Такі то незадовольючі обставини існують в Злучених Державах в Америці. Але в многих случаях є обставини ще гірші. Та ми можемо припускати, як дехто й каже, що правительство в Злучених Державах є найлучше на цілій землі. Єли се правда, і воно є так незадовольюче, то що тоді можна сказати про правительство що менше дбає о справи людські?

Нема сумніву, що британське правительство є найсильніше у світі. Між його володіючою клясою є здібні люди, але і ці люди є несовершенні і є під впливом як і інші люди. Те правительство є незадовольюче для самих англійців в дома, а тим більше для людей многих колоній з котрих складається Імперія. Індія є під владою британського правительства. Є се величезний край, область котрого є один міліон вісім сот тисяч квадратових миль, з населенням поверх триста міліонів душ. Індія ніколи не мала задовольючого правительства. Її люди ніколи не були зеднані. Кастова система яка існує в тім краю зробила великий розлом між правлючою клясою а звичайними людьми. Декотрі одиниці із висшої кляси зачали рух за само-управою і за визволенням ся з під британської імперії. Се є одна із проблемів з ко-

трою англійське правительство має до діла. Єслиби Британія полишила Індію і лишила силу правительства в руках самих Індійців, тоді висша каста гнобилаби низшу.

В дома британське правительство має величезне число безробітних від коли настала війна. Було там много страйків і інших виражень невдоволення проти правительства. Отже не можна сказати, що те правительство, чи то вдома чи за кордином, є задовольюче.

Люди у світі є ознакомлені до певної міри з обставинами які існують в їх власних правительствах. Єслиб ми переглянули лісту сих урядів від найменшого до найбільшого, то не знайшлиб ані одного ідеального або задовольючого правительства навіть для більшости людей під тим правительством. Сі річи тут наводимо не для того, щоб збудити незадоволення в людей; а лише показуємо ясні факти, щоби думаючі люди застановились над причиною і над ратунком, єсли є який. Єсли ми хочемо поводитися чесно з собою і своїм ближнім, то ми будемо бажати познакомити себе з дійсними фактами і холоднокровно роздумувати як можна помочи людству.

Розоруження

Світова Війна принесла такий великий переворот у світі, що люди забажали прийняти якусь певну методу, щоб запобічи вибуху другої великої війни. Мужі на котрих спочивала відвічальність зробити щось, прийшли до заключення, що ліга або злука головних народів

доведе до бажаного результату. Для того сформувалась ліга; і много народів увійшли в ту лігу, а інші знов відмовились увійти; і для того були зроблені змагання, щоби всякі непорозуміння між народами полагоджувати без війни. Одначе Ліга Народів не поліпшила світа. Вона не може поліпшити правительства, і не може стримати війни. Вона ніколи не завела ідеальних обставин між людьми, і не може завести.

Ділаючи в гармонії з виміреною цілею Лігі Народів, різні конференції відбувались з тим заміром, щоби розоружити народи і держави і сим чином зробити війну неможливою. Злучені Держави не пристали отверто до Лігі Народів, але на одній конференції згодились знищити свої воєнні кораблі вартости п'ятьсот мільйонів доларів, котрі то гроші були заплачені людьми. Нині, десять років відколи зачала істнувати Ліга Народів, конгрес Злучених Держав має перед собою програму видати сімсот п'ядесять мільйонів доларів на будовання ще більшої фльоти чим вперед. Вони також видають мільйони доларів на будовання воздушної фльоти котра може бути занята для нищення у війні з повітря. Той рух розоруження майже вже упав.

Інші народи, як європейські так східні, постійно збільшають силу своїх армій, воєнних кораблів і воздушної фльоти. Уже роки минули від закінчення Світової Війни і від сформування Лігі Народів, однак народи дальше остають оружені, помимо великого галасу політикерів. Один визначний писатель, журналіст, дискутуючи конференцію в Женеві від-

носно розоруження й скасування війни, добре висловився:

В теорії всі делегати збираються разом для виконання волі свого народу. Але в дійсності вони не можуть нічого зробити, тому що великі головачі, задля їх власних інтересів, згодні, що ніщо не має бути зроблено. Надія розоруження Європи була відкинена, тому що перша угода протилежна матеріальному інтересі одної великої держави.

Приготовлення до другої війни поступає вперед і люди терплять під тягарем. Це постійне приготовлення до війни є певним доказом, що народи сподіються далі воювати. Чоловік, що носить з собою зброю, певно уживе його в часі коли до цього вирене достаточна заціпка. Народи складаються з людей котрі є всі одної пристрасті; і коли правительства є під контролею самолюбних і амбітних людей і ці люди озброюють правительства, тоді те зброю буде певно вжито, коли ті самолюбні люди будуть уважати, що цього вимагають їх інтереси. Факти показують, що довгий час по формації Лігі Народів і по розоружній конференції, ці конференції є невдатні і приготовлення до війни йдуть далі. Володарі світа знаходяться в замішанню і в страсі відносно того, що будучність може принести. Деякі щирі публичні діячі, що бажали б бачити людей серед кращих обставин, не можуть придумати що треба робити. Понизше подаємо уривки з промов декотрих сих одиниць, з думками котрих мільйони розумних людей згаджуються.

Ми жнемо неначе в раю вар'ятів. Під гаслом "приготовляймося", мілітаристи приспівають потоп війни.—Ф. Б. Сміт.

Літаки, трійливі газни і ненависть змішані разом є засудом теперішньої цивілізації. Америка пригтовалється до війни на

таку величезну скалю, що подібної її не було в історії світа. Наша цивілізація певно загине хіба що ми будемо старатися зробити міжнародний мир.—Фредрик Й. Лібі.

Друга війна буде тривати лише кілька днів; при помочи повітря і уживання газу, як до сього приготується го-ловна кватира, то Лондон і Париж будуть знищені в одній ночі.—В. І. Варден.

Я думаю, що если ще буде одна така війна, то цивілізація на-певно не прийде назад до себе.—Вісонт Ірей.

Я боюсь, хіба щось перешкодить, що в світі знову станеть катастрофа, але не така як минула. Друга війна може цілком зни-щити цивілізацію хіба що хтось або щось зробить щось.—Ллойд Джордж.

Потреба Правительства

На землі замешкують різні і численні на-роди, великі і малі. Всі люди сих народностей були сотворені одної крові. Тому права всіх їх повинні бути рівні. Привилеї якими тішуються люди не є однакові у всіх краях світа. Еслиби існувала світова демократія, і люди були со-вершенні, тоді демократія булаб безпечна і всі привилеї людей булиб рівні. Але всі добре знають, що вони не є рівні.

Чому німецький нарід має воювати проти людей в Америці? Або Англійці воювати Фран-цузів? Або чому люди одної держави мають воювати людей в другій державі? Чи є яка справедлива причина до сього?

Кожде правительство сих різних народів кладе границі і старається тримати своїх людей в сих границях. Если хтось хоче переїхати з од-ного краю до другого, то він мусить дістати по-зволєння від правительства під котрим він жиє і також позволєння від того правительства до

котрого він їде. Правительства контролюють людьми а не люди правительством.

Если вирене яке непорозуміння між правительствами або народами, тоді люди або піддані мусять йти з оружьем проти свого ближнього в другім краю. Тоді вони розбуджують патріотизм і спонукують людей воювати один другого. Патріотизм значить любов до свого краю і до людей того краю. Любов значить несамолюбне бажання робити добро, і тому патріотизм повинен провадити людей до змагання помагати собі взаємно; і еслиби правдивий патріотизм існував, тоді не булоби смертельних воєн між народами. Усі люди є зроблені одної крові для того щоб вони мешкали на землі, і еслиб всі були порушені правдивим патріотизмом, тоді вони несамолюбно старались би помагати одні другим замість убивати одні других. Звичайно ті, що роблять найбільше галасу про патріотизм, ніколи не йдуть до війни, але ховаються з заду і користають з грабіжи війни. Коли молодці, що мусять переходити найгірше нещастя війни, повернуть до дому перестрашені і каліками на ціле життя, тоді визискачі і крикуни патріоти забувають за сих вірних горожанів, не дають їм жадної помочи, але позволяють їм пхати своє мізерне існування через решта дні життя свого. Правдивий патріотизм повинен принаймі постаратися о поміч, потіху і отримання тих, що стали нездібні задля виконування служби яку вони були примушені виконувати.

Кождий розумний чоловік бачить, що по многих тисячей років людського змагання у-

становити ідеальне правительство, то тепер цивілізація знайшлась над упадком. Такі погляди мають передові мужі сього світа. Люди дійшли до найвисшої точки крайности. Ся крайність здається заставить людей уважно і щиро застановитись над причиною незадовольняючих обставин і шукати правдивого ратунку. Теперішній стан цивілізації змушує всіх думаючих людей згодитися, що є велика потреба сталого і справедливого правительства для всіх людей на землі.

Справедливе правительство є те, котре є о-сноване на чесноті і рядить несамолюбно і справедливо. Спосіб ділання такого правительства мусить бути однаковий до всіх. Всі чесні одиниці мусять згодитися, що таке правительство є конечно потрібне, если люди мають тішитися миром, добробутом, життям, свободою і щастям. В такому правительстві найвисша центральна власть мусить бути в руках того, що є чесний, справедливий і ласкавий.

Если люди на землі мають отримати і тішитися найбільше можливими благословенствами свого правительства, тоді вони мусять мати добру причину признати чесноту і справедливість того управляючого ними уряду. Коли люди побачуть, що їх уряд є справедливий, тоді мешканці будуть вчитися поступати справедливо і жити разом в мирі. Та ми всі мусимо признати, що правительства сього світа були незадовольняючі для людей в минувшині і є незадовольняючі тепер.

Ціль наша тут є доказати напідставі безперечних свідощв, що найвисша правляча

влада над народами світа протягом минувших шість тисяч років була несправедлива; що прийшов час для великої зміни; і що початок часу зміни є зазначений через 1914 р.; що потім часі правлючу силу над народами землі буде мати Той, що має найвищу владу; і що та правлюча влада буде ужита після справедливості для користи людей.

Дехто, перечитавши що тут написано, скаже, що такі твердження є фанатизм, тому що як було так є, і так все буде. Таким відповідаємо: До сього часу люди не змогли установити справедливого правительства на землі, і правительства сього світа є тепер слабі на смерть. На такі обставини мусіла бути причина, і чоловік повинен старатися віднайти сю причину. Тож варто тобі, читачу, взяти час і розглянути слідуєчі свідоцтва і рішити чи є надія на краще правительство для людства і чи ся надія скоро здійсниться. Якщо є причина на таку надію, тоді кождий чесний чоловік повинен бажати дізнатися про ню. Всі мусять признати, що є велика потреба чесного і справедливого правительства. Нема сумніву, що таке справедливе правительство буде установлене на землі, і задля свого власного добра і задля добра свого ближнього, кождий повинен терпеливо і спокійно розглянути слідуєчі свідоцтва.

ГОЛОВА 2

Найвисша Власть

ЄГОВА БОГ є найвисшою властю. Від Нього походить всяка правильна власть і сила. (Рим. 13:1) Його слово є правда. (Йоана 17:17) Він є першою великою причиною і є Сотворителем неба і землі. (Ісаїї 42:5) Він сотворив землю силою своєю. (Еремії 10:12) Він є всемогучий Бог, що значить, що в його силі нема границь. (1 Мойс. 17:1-3; 35:11) Отже Він є Всевишнім над усіма. — Псальма 91:1; Ефесян 4:10.

Бог Єгова є справедливий. Його діла й Його суди є завсіди справедливі. (Пс. 89:14) "Він скеля: діла його звершені; всі бо дороги його справедливі. Він Бог вірний і без оман, справедливий і правдивий." (5 Мойсея 32:4) Він є справедливий і сильний Бог і нема нікого подібного йому. (Ісаїї 45:21) Будучи абсолютно справедливим Він не може зробити зла і тому не може показати спеціальної ласки для декого коштом приналежностей других. Він є цілковито безсторонний. — Якова 3:17.

Бог Єгова посідає совершенну мудрість. Своєю мудрістю Він сотворив небеса й землю і всі річи. (Псальма 104:10-24; 136:5; Прип. 3:19) Він джерело мудрости. — Прип. 2:6, 7.

Бог Єгова є любов. (І Йоана 4:16) У всіх своїх ділах Він показує своє цілковите несамолюбство. Бог ненавидить зло, а головно гордість, лож, фальшиве свідоцтво, і руки, що пролива-

ють невинну кров, і також гнобителів. (Прип. 6: 16-19; 97: 10) Всі дороги Господа Бога є правдиві і праві. (Пс. 33: 4) "Діла його краса і величчє; і справедливість його повіки. Чудесні діла його незабуті; благий і милосердний Господь."—Пс. 111: 3, 4.

Отже чотири головні прикметі Бога Єгови є, сила, справедливість, мудрість і любов. Сі прикмети все ділають в точній гармонії і для остаточного добра всього Його творива.

Найвисша контролююча власть над правительствами землі все була невидима. Ціла ся організація називається "світ". Є бо невидима часть світа і є також видима; і та невидима часть має сю найвисшу власть. "Світ" значить зорганізовані люди в форму правительства під наглядом невидимого володаря, котрий уживає своєї сили для контролі. Духове іство є невидиме для людського ока. (Йоана 3: 6) Бог Єгова є великим Духом невидимим для людського ока. (2 Кор. 3: 17; 1 Тим. 6: 16) Хотяй Бог Єгова є найвисший, і в нім замешкує всяка правильна сила й власть, то однак від часу до часу Він надає свою силу і власть своєму сотворінню. Така надана сила, щоб її властиво ужити, мусить бути ужита в гармонії з волею Бога Єгови. Єсли ж її хто вживає проти волі Божої, той уживає її мильно. Сі незмінні правди згадані в попередних параграфах мусяться брати під розвагу, щоби довідати ся о причині незадовольючого правительства на землі і о средстві помочи.

Бог сотворив чоловіка яко совершенне сотворіння і дав йому імя Адам. Невидимим во-

лодарем того совершенного чоловіка був Бог Єгова, його Сотворитель. Сьому чоловіку Бог дав царство над землею і над усіма звірями сотвореними на ній. Принявши сі ласки й благословенства, сим чоловік неначе зробив угоду бути послухним Божим приказам. Бог Єгова назначив над чоловіком сторожа Люцифера, духове сотворіння, невидиме для чоловіка, і назвав його в писанню яко одного із "ранних зорій". (Йова 38:7) Бог Єгова припоручив Люциферові силу і владу над совершенним чоловіком; але ся сила й влада мусіла бути вживана точно в гармонії з Божою волею, і той урядник мусів бути льюальним до Бога Єгови. Божественне розпорядження вимагало від чоловіка послушенства до Божих законів і також вимагало від Люцифера бути послухним до них. Обидва, Люцифер і совершенний чоловік, знали, що сього вимагалось від них. Обидва знали, що Бог оголосив смерть яко кару за се, если чоловік добровільно поломить Божий закон. (1 Мойс. 2:17) Будучи амбітним, Люцифер забажав присвоїти собі чоловіка, щоби отримати від нього пошану і поклонення і щоб він міг статись подібним до Всевишнього. Він представив Еві, що назначена кара смерть за зломання Божого закону не була правда. Він намовив Еву поломати той закон; а через Еву то й Адам був спонуканий переступити Божий закон. Сей злий злочин стягнув на Адама смерть яко кару за гріх. Бог мусів бути в гармонії з собою і тому мусів оправдати свій власний закон. Вадля мильного поступовання Люцифера і через се що чоловік переступив закон, чоловік

був відчужений і відділений від Бога. (1 Мойс. 3: 3-19) Отже чоловік загубив своє царство і своє право до життя і був вигнаний з свого совершенного дому. Потім Люцифер був назначений чотирома іменами: Змій, Сатана, Вуж і Диявол, котрі то імена означають, що він є губителем, ворогом і противником Божим, брехуном і зводителем, і чернителем Бога і всіх, що стараються чинити правду.—Одкриття 20:1-3.

Коли хтось має престіл, то се значить, що він є одягнений в силу і власть. Є написано про Люцифера, котрий опісля був названий Дияволом, Сатаною: "Ти ж говорив в серці своєму: Взійду аж на небо, над Божими зорями престол мій поставлю, й засяду на горі між богами, на краю півночі; взійду на висоти хмарні, рівнею тому зроблюсь, що Всевишнім зветься". (Ісаї 14:13, 14) Сі писання доказують, що Люцифер мав престіл і був одягнений в силу й власть. Отримавши сю силу й власть від Бога Єгови, він уживає її аж до часу коли вона буде відобрана від нього через Того, що надав її. Писання дальше доказують, що його власть над чоловіком, котрий тоді був в Едені, в Божім городі, Люцифер отримав від Єгови. "Тебе помазав я, щоб, наче херувим, рззпростирив охоронні крила; тебе поставив я наче на святій горі Божій, і ти ходив серед огнистого каміння. Без хиби були поступки твої з того часу, як тебе сотворено, аж докіль не знайшлось у тобі беззаконності."—Езек. 28:14, 15.

Сі писання доказують, що всяка найвисша власть належить до Бога Єгови; що Бог дав Люциферові силу й власть яко сторожеви над

чоловіком; що Люцифер був невидимий для чоловіка; що опісля він стався Сатаною і є названий сим імям, і ще інші імена були надані йому; і що він буде уживати своєї сили наданої йому аж поки Бог відбере від нього.

Спевністю, що Бог міг був відтягнути всяку силу і власть від Сатани зараз по його відступленню і не дозволити йому далше впливати на чоловіка. Та Його мудрість покермувала инакше. Чоловік добровільно відвернувся від свого великого і люблячого Сотворителя і стратив право до життя і до свого царства. Та чи буде старатися чоловік повернути назад до ласки Божої, чи радше піддається під вплив Сатани? Велике питання від тоді виринуло: Хто є найвищий, Бог Єгова чи Сатана, Диявол? Бог дав чоловіку нагоду вибирати собі Його, Бога справедливого, або Сатану, Лихого. Адам вибрав собі і піддався Сатані Дияволу. Всі Його діти були початі в грісі і народились в беззаконню і для того є відчужені від Бога задля Адамового поповненого зла. (Пс. 51:5; Рим. 5:12) Однак декотрі з Адамових потомків були послухні і служили Богу. Авель, Енох і Ной були одні з тих, що бажали справедливости. Та більшість людей Сатана запровадив на дорогу противлення Богу.

Тепер питання виринає, Хто є відвічальний за ті всі правительства людські які істнували і ще істнують на землі? Се питання можна найлучше відповісти коли розглянути попередні правительства, які істнували на землі. Факти показують, що окрім двох випадків, жадні із них не були Божими правительствами, а що

всі інші були під невидимою контролею Сатани, Диявола. Се правда, що всякого часу були люди, що бажали бути послухні Богу, але таких одиниць була дуже маленька горстка. Сатана ошущством і підступом спонукав людей вірувати, що принаймі мала часть правительств сього світа є правительствами Божими, і що Бог Єгова є відвічальний за них. Бачучи, що Бог посідає всемогучу силу, що він є справедливий і добрий, що Його мудрість є совершенна, і що він є любов, то виходить, що правительство котреб Бог установив, малоб бути згідне з Його засадами, тому що Бог неможе перечити собі. (Малахія 3:6) Єсли факти показують, що ті правительства були основані і управляли проти Божої волі, то се вже саме собою є доказом, що Бог не є відвічальний за ті правительства і що Він не є автором їх.

Правительства

В сути річі, князь є сином монарха або могучого короля. Адам не був царем, але він був сином великого Бога, і для того Адам був князем. Йому було дане царство з Божої руки, але титул царя не був даний йому. Сей титул властиво відноситься до того, хто має власть володіти над своїм ближнім. (Адамові не було дане правління над його ближнім. Перед потопом писання не згадує про нікого, хто би мав титул царя.)

Бог позволив чоловіку вибирати свій власний напрям. Сатана і його агенти зіпсували майже всіх людей на землі, бо перед потопом беззаконьства чоловіка були так великі, що всі

його думки промишляли лише про лихе. Одиноким виїмком в тім часі був Ной і близькі члени його родини.—1 Мойсея 6:1-10.

По потопі люди, що замешкували рівнину Шінар, були зорганізовані в міста або в правительства, а над ними став царем Нимрод. Се був початок земських правительств. (1 Мойсея 10:10) Імя того царства або правительства було Вавилон. Се була організація людська в формі правительства і сотворена яко визов Богу, котрої то організації Він не признав. (1 Мойсея 11:1-9) Сей вже один факт доказує, що невидимим володарем того царства або правительства був Сатана, і що Сатана був автором тої організації. Сатана поставив Нимрода перед людьми яко одного могутнійшого від Бога Єгови, і його люди витали яко, "Нимрода, велитня перед Господом". (1 Мойсея 10:9) Се показує, що імя Єгови було знане між людьми, але воно було в пониженню і менше чим Нимродове. Під провідництвом Сатани, Нимрод, наперекір законі Божої угоди, вбивав звірята і опоганював землю їх кровю і сим здобув собі велике імя. (1 Мойс. 9:3-5) Безсумніву Сатана познакомив людей із тим, що Нимрод робив супроти Божої угоди і що Бог не міг перешкодити йому в такім ділі. Отже через се Нимрод дістав більше імя чим Єгова; і для того він був названий: "велетень ловець перед Господом". Слово "перед" в тім реченню значить "висший". Нимродова слава так поширилась, що він був зроблений царем. Се був початок царства або правительства на землі з Сатаною яко невидимим паном.

Тоді дух правління зачав рости в умах людей, і інші люди громадились в міста або в правительства і кожда громада мала свого короля. (1 Мойсея 14: 1-9) Що Сатана, Диявол, був невидимим паном над тими правительствами, то се є показано ясно тим, що люди поклонялися Дияволу. Вони покланялися Дияволу і впадшим ангелам і іншим предметам які були виставлені Дияволом.

Вже з початком історії чоловіка якийсь час по потопі правительтво було зорганізоване в Єгипті. Вплив і сила того народу росла аж він поневолив усі інші царства на землі. Єгипет був перший світовою державою; себто так сказати, він був першим правительством на землі, що уживав своєї висшої сили над іншими правительствами землі. Невидимим володарем Єгипту був Сатана, а Єгипет був його організацією. Се можна упевнити фактом, що те правительтво не признавало і не служило Богу Єгови. Коли цар знайшовся в клопоті, то він кликав собі на поміч магіків. (1 Мойсея 41: 8) Бог показав свою ласку Єгиптянам через свого слугу Йосифа і цар тоді був ласкавий до Йосифа. Та правительтво єгипетське не признавало Єгови ані не покланялось Йому як Богу. Коли Йосиф умер, в Єгипті повстав другий цар, котрий не знав Йосифа ані не служив Богу. (2 Мойсея 1: 8) Єгиптяни гнобили тих, що старались служити Богу. Коли Бог вислав Мойсея з просьбою до царя єгипетського, щоб він дозволив вийти Ізраїлю, то цар єгипетський сказав до нього: "Хто сей Господь, щоб я послухав його?" (2 Мойсея 5: 2) Тут маємо знов

безперечний доказ, що Єгипет був під невидимим впливом і контролею Сатани, Диявола, і що він був сатанською організацією. Тоді Бог повбивав всіх первенців в Єгипті і знищив єгипецьку армію. Се є дальшим доказом, що правительство єгипецьке було сатанським правительством. В дійсности, Єгипет, будучи першою світовою державою, символічно представляв цілу диявольську організацію через усі віки.

Згодом Ассирія яко народ або правительство виросла і сталась передовою державою світа. Вона наступила друга в порядку. Сатана був невидимим богом або управителем того народу. Цар і інші урядники в правительстві покланялись Нисрохові й ідоліві, котрий представляв Диявола. Цар Ассирії отверто зневажав всемогучого Бога. Він привів велику армію перед мури Єрусалимські і грозив Жидам знищенням за се, що вони покланялись і служили Богу Єгові і тому що вони не хотіли піддатись ассирийському цареві. Тоді Бог вигубив ассирийську армію: "І сталось: однієї ночі прийшов ангел Господень та й положив трупом в Ассирийському таборі сто вісімдесять і пять тисяч; і як повставали рано вранці, аж ось самі мертві тіла. І рушив Сennaхирим, царь Ассирийський, та й пійшов і вернувся, та й сів у Ниневії. І як молився він у храмі до свого бога Нисроха, убили його мечем сини його, Адрамелех та Шарезер, і повтікали в Арарат-землю, а син його Асардан зробився царем намість його." (2 Царів 19: 35-37) Се також є доказом, що ассирийське правительство не було пра-

вительством Єгови, але що те правительство було установлене яко сатанська організація котра існувала під його наглядом і контролею.

Вавилон, хочай був першим правительством зорганізований Сатаною, то однак не був перший світовою державою. Що Вавилон був оснований як сатанське правительство від самого початку, то сей факт писання ясно показує; і що він остався сатанською організацією, над котрою він був невидимим володарем; то се дальше можна доказати фактом, що цар вавилонський покланявся ідолам і примушував людей се робити. (Дан. 3:1-6) Белхезар цар вавилонський зневажав Бога і покланявся Дияволу і диявольським ідолам.—Даніїла 5:3, 4.

Тоді наступила світова держава Медо-Персія, над котрою також невидимим володарем був Сатана, Диявол, котрого помічниками були злі духи. (Ездри 1:13; Дан. 10:13) Наступаючою світовою державою була Греція, над котрою невидимим володарем був Сатана, Диявол. Люди понехали Бога Єгову і покланялись ідолам і многим фальшивим богам, над котрими Сатана, Диявол, був головою.—Даніїла 10:20; Йоїла 3:6; Діян. 17:16.

Відтак наступила світова держава або правительство Рим, котрий також покланявся ідолам і над котрим богом або володарем був Сатана, Диявол. Рим був сильною державою і поневолив многі народи на землі в часі коли Ісус, Син Божий, був на землі. Се було в тім часі, коли Сатана заявив, що він був князем або володарем усіх царств на землі, і сього факту Ісус не заперечав. (Маттея 4:8, 9) Даль-

ше, Ісус також відносився до Сатани як до "князя сього світа". (Йоана 12:31; 14:30) Для попертя сього, Павло писав під натхненням св. духа і сказав, що Сатана є богом (невидимим володарем) над народами і царствами сього світа.—2 Коринтян 4:3, 4.

У всіх сих світових державах і народах і правительствах, появлялись три виразні елементи яко видимі управителі або представителі того невидимого володаря. Сі три елементи є, політики, купці і духовенство. Керманичі торгівлі, котрі посідають більшу часть матеріяльного майна, приписують собі і тішуться спеціальними привилеями. Вони уживають контр'олуючого впливу. Їх любов до грошей є більша чим їх любов до правди і справедливости. Вони всякого часу були дуже самолюбні. Щоби провадити справами правительства, то до сього треба активних людей. Отже такі люди є названі титулом фахові політикери. Вони всякого часу піддавались під вплив богатерів і були представителями класи радше чим людей.

Чоловік є так сотворений, що він мусить поклонятись комусь; і Сатана, знаючи се, все старається, щоби була державна релігія або установлена форма поклонення людьми. Проводарі сих релігійних систем були знані як священники або духовенство. Ся кляса будучи слабша, для того сильніші все старались, щоби сей елемент йшов рука в руку з торговельною силою; і много релігійних людей, що зачали були йти дорогою праведности, то опісля піддавались під вплив Сатани, який він

уживав через властителів великого матеріального майна, і тому вони легко ставалися жертвою диявольського правительства. Для того то є написано: "Коринь бо всього лихого сріблολюбство; котрого інші бажаючи, заблудили од віри, і себе прибили многими муками." (1 Тим. 6:10) Що сі річи походять від Сатани, Диявола, то є дальше показано через пораду дану любимцям справедливости: "Ти ж чоловіче Божий, від сього втікай; побивайся за правдою, благочестем, вірою, любовю, терпінням, тихостю."—1 Тимотея 6:11.

Що було правдою за днів Ісуса і Павла, то та сама правда відноситься до всіх правительств сього світа. Сатана був невидимим володарем всіх тих правительств. Єслиб Бог Єгова, уживаючи своєї найвисшої сили, був кермував правительствами сього світа, то сі правительства булиб рядили мудро, справедливо і несамолюбно для користи людства. Але сей факт, як історія показує, що всі сі світові правительства не управляли мудро, і спеціальні ласки указували кільком одиницям а більша часть людей була доптана й гноблена, то се все доказує, що невидимим володарем сих народів був Сатана.

Виїмки

Писання відкривають два виїмки щодо контролі Сатани над правительствами, які існували на землі. Всякого часу Бог мав кількох одиниць на землі, котрі вірували в Нього, поклонялись і служили Йому. Між тими був Авель, син Адамів, Енох, Ной і Авраам. Хотяй Сатана був

богом або невидимим володарем над Вавилоном і іншими тоді існуючими правительстами, то в той час були люди над котрими царем або володарем був Мелхизедик. Мелхизедик ріжнився від усіх інших царів в його часі. Він був царем Салемським, що значить "цар впокою". Він був названий "царем справедливости", що показує, що він був признаний за праведника в Божих очах, тому що він вірував і служив Богу Єгови. Мелхизедик не був підданий цареві Бабелю, ані ніякому іншому тодішньому монарху. Він був "священником Всевишнього Бога", що показує, що він уживав своєї власти в гармонії і під керовництвом Бога Єгови.—1 Мойсея 14:18; Жид. 7:2.

Авраам вірував в Бога і був послушний Йому. Сталось, що чотири земські царі, над котрими Сатана був паном, змовилися зловити Лота, сина Авраамового брата, і забрати його в полон з собою. Авраам тоді мав триста вісімнадцять особистих слуг; і він взяв їх і разом з трома сусідами, пігнав за сими наїздниками, виповів війну і побідив їх. Він визволив Лота з полону і привів його назад, разом з усім його добром і родиною і челядю. В той то час Мелхизедик благословив Авраама і сказав: "І благословен Бог всевишній, що подав тобі у руки ворогів твоїх." (1 Мойсея 14:20) Се є доказом, що Мелхизедик був праведний в очах Божих і що Бог Єгова дав Авраамові перемогу. Єсли Бог посідав найвищу владу, і Мелхизедик був священником Всевишнього Бога, то питання виринає, чому Мелхизедик не ужив божественної сили і не побідив царів над ко-

трими панував тоді Диявол? Відповідь є, що се не був Богом назначений час на знищення сили Сатани. Бог дав царство Мелхизедикові яко образ або тип, указуючи на час, коли Він возьме під свою контролю всі справи землі через свого Царя, або Головного Урядника.

Тут писання указують нам перший раз, що Бог мав замір намастити Царя над цілею землею, котрого царство не буде частю сатанської організації. Апостол Павло каже нам, що Мелхизедик був типом і був уподоблений до Сина Божого, Ісуса Христа, Божого помазаного Царя. (До Жид. 7:3) Мелхизедик не мав наслідника яко священника ані яко царя. Священники дітей ізраїльських і їх царів не були по чину Мелхизедика. Він був висшого чину чим ізраїльські священники і царі, і се можна доказати фактом, що Авраам дав десятину Мелхизедикові і отримав благословення з його руки.—Жид. 7:1-21; Захарії 6:13.

Натуральні потомки Авраама були зорганізовані в правительство. Се був той другий виїмок над котрим Сатана не був богом. Однак Авраам ніколи не носив титул царя, Він є названий патріярхом, що значить праотець або родич. (Жид. 7:4) Авраам признав Мелхизедика за священника або урядника і слугу Всевишнього Бога і дав йому десятину. Авраам не йшов слідами сусідних царів або володарів, але признавав Бога Єгову за свого управителя. Він бачив, що Бог докоряв і противився земським монархам, тому що вони були під керівництвом Сатани. Він вірував, що колись прийде день, коли Всевишній Бог установить

свое царство справедливости на землі, і вірую бачив той день коли Божий помазанник буде царювати, і він радувався.—Йоана 8: 56.

Рукою Мойсея Бог визволив натуральне потомство Авраама з єгипецької неволі і привів їх до підніжжя гори Синай і там зорганізував їх у нарід. Бог Єгова був їх володарем. Бог назвав Ізраїльтян Єшурун, що значить *праведний нарід*, тому що вони були Божим вибраним народом для його цілей. "Він [Єгова] був царем Ізраїля." — 5 Мойсея 33: 5.

В Єгипті Бог зробив угоду з Ізраїльтянами, і коли Він запровадив їх до гори Синай, Він затвердив і установив ту угоду з ними. В той час Він сказав до них: "Оце ж, коли будете гласу мого слухати й хранити завіт мій із вами й умову, так будете пай мій в народах, моя бо земля вся вселенна, і будете в мене ви царством священним, народом вибраним. Се слова, що мусиш возглаголати синам Ізраїлевим." — 2 Мойсея 19: 5, 6.

Через якийсь протяг часу Ізраїльтяни слухали Бога Єгови і він провадив їх і благословив їх і між ними не було чужих богів. Та збігом часу "Єшурун", котрий колись ходив правильно перед Богом, стався злим і понехав Бога і звернувся до Диявола. "Дразнили його чужими богами а гидотами приводили його до гніву. Вони приносили жертву бісам а не Богу, богам, що не знали їх досі, новим, що тільки позаведено їх, яких батьки ваші не шанували. А про скелю, що появила тебе на світ, ти не дбав і забув про Бога, що сотворив тебе." — 5 Мойсея 32: 16-18.

Ізраїльський нарід перестав бути Божим народом і був відкинений Ним. Від того часу Сатана стався богом або невидимим володарем цілого світа, над всіма народами і язиками. Кожний нарід і правительство від того часу були піддані під зводничий і злий вплив Сатани. Се є правда, помимо того, що мало людей знає про сей факт.) Се є також правда, що між усіма сими народами були щирі одиниці, що старались направити свого ближнього, але їх змагання були даремні. Царства і правительства сього світа були жорстокі, строгі і гноблючі. Кожде правительство в світі було під владою Сатани, хочай управителі і люди не розуміли сього ані не вірували в се. Він засліпив людські уми й відвернув їх від Господа Бога і сим чином він дістав контролю над народами землі. Один із найсильніших доказів, що ці слова є правдиві, є сей, що зло було твердинею усіх сих правительств. Неможна сказати ані про одно із сих правительств, що воно є справедливе у котрім нема зла. Найлучше правительство у світі є далеко від справедливости.

Недавно бувший імператор Німеччини, Вільгем, сказав про правительство Сполучених Держав в Америці, що воно стоїть на чолі всіх правительств, котре то місце воно здобуло собі через свої ідеали, і для того американське правительство є паном світа. В той самий час член сенату Сполучених Держав, котрий говорив свіdomo, ось що сказав про правительство Сполучених Держав:

Те правительство є в руках підкупників, ошустів і хижаків; що особисті права людські є зневажені і подоптані; що тенерістнує підла система шпигунства; що приватні мешкання як і інші підприємства щоденно є нападані, що є переступом фундаментального закону краю; що сила є згромаджена в руки кількох одиниць на шкоду людства; що самолюбні і сильні інтереса наймають сили правительственні, щоб здобути спеціальні привилеї для одиниць; що в 1921 році президент Сполучених Держав був вибраний кількома самолюбними людьми або їх представителями, котрий здохався з М. Дегертом, що сформував і виконав змову рабунку і крадіжи людського майна; що Андрей Й. Мелон, один з найбільших богатерів в Америці, був зроблений головою скарбничства Сполучених Держав і неофіційним председателем Федерального Резервового Комітету і силою сеї позиції він мав контролюючий вплив над фінансами і кредитом народним; що закон забороняє назначувати на таку позицію чоловіка, що є зайнятий торгівлею; що проти сього закону Мелон був назначений і в той самий час він був директором в шістьдесят вісьмох великих банках і желізницях і в інших гандльових спілках, котрі обнимали майже всі галузи людського інтересу, від контролі алюмініум трестів до виробу горівки; що се був Мелон котрий зі своїми колегами витворив план на згромадження двох мільонів доларів для зіснуття голосів у виборах в Сполучених Державах на сенатора; що Алберт Б. Фал був в той самий час головою Внутрішнього відділу правительства; що президент Сполучених Держав підписав неправильний ордер, віддавши сим оливу Фалові котра належала до людей; що Фал приймав хабарі від змовників, виконував їх прикази, і проти закону, передав їм великі оливні поля котрі належали до людей; що зіснуті ошуканьці тримаються в уряді народної столиці, отверто оголошують свій вплив, і своєю пропагандою ошукують і псують законодавче тіло і сим зводять і мильно представляють людей; і що через мильне ухвалення і переведення законів, люди котрі продукують, є змушені продавати свої продукта по установленій ціні, а купувати по ненатуральних і несправедливих цінах.

Ось таке то зло взяло верх в правительстві Сполучених Держав, про котре кажуть, що воно є найбільше ідеальне правительство в світі. Всякому повинно бути ясно, що те зло не по-

ходить від великого Бога Єгови. Згадуємо його тут для тої цілі, щоби показати, що на-рід або правительство Сполучених Держав не є Християнським народом ані Єгова не є Богом того народу. Правительство Сполучених Держав є під керовництвом самолюбних людей, котрі є під впливом і контролею невидимого володаря, Сатани, Диявола. Се є абсолютна правда без різниці чи вони знають се чи ні. "Ніхто не може служити двом панам." (Маттея 6: 24) Сі люди не можуть служити злому правительству, котре несправедливо гнобить людей, і в той самий час служити Богу. Напідставі авторітету є написано: "Хиба не знаєте, що кому оддаєте себе в слуги на послух, того ви й слугами, кого слухаєте: чи то гріха на смерть, чи слухання на праведність?" (Римлян 6:16) Бог не є відвічальний за жадне несправедливе правитель-ство. Если Сатана є невидимим володарем над правительством Сполучених Держав, котре на-зивають найбільше ідеальним, то що тоді можна сказати про інші правительства в світі?

Та если Бог Єгова посідає найвищу власть, то чи Він не може перешкодити Сатані уживати його злої контролі над правительствами землі й уможливити для людей мати справедливе правительство? Він може се зробити, і се як раз що Він тепер зробить. Ціль предложення сих фактів є, щоби люди бачили, що тепер бере місце і як остаточно все вийде для їх добра. Тут звертається увагу на те зло, що во-лодіє світом тому, щоби переконати людей, що Бог Єгова не є Богом для народів землі.

Если Бог Єгова має найвищу власть і всі

народи є під впливом і контролею Сатани, то чи не є се доказом, що Бог Єгова є відвічальний за всяке зло яке діється в правительствах на землі? Ні! Се не є доказом сього. Бог має найвисшу власть; але через століття Бог не уживав своєї найвисшої сили щоби змусити чоловіка бути послушним і чинити правду. Він не стримував Сатани уживати його сили, тому що не прийшов час відобрати силу від нього. Та Він всякого часу мав своїх свідків на землі котрі розказували людям о правді, але людям Він дозволив йти їх власною дорогою.

Але чому Бог дозволив Сатані уживати його злої сили над правительствами людськими і сим накинати на них так багато терпіння, болів і смутку?

Чоловік був сотворений совершенним і з тим привилеєм, що він міг бути послушний Богу і жити, або статись непослушним і вмерти. Бог оголосив свій закон відносно чоловіка. Він назначив Люцифера бути сторожем чоловіка, та Люцифер зрадив Бога, зробив визов його слові, і знеславив його ім'я, і Адам пішов слідами Люцифера. Бог дозволив Люциферові (тепер названим Сатаною) йти його грішною дорогою аж поки прийде повний час на оправдання Слова й ім'я Єгови й показати його предвічну найвисшість.

Бог міг був убити Лихого або відобрати йому силу; але еслиб Він був се зробив, тоді чоловік не бувби мав нагоди вибрати собі зла або добра. Усякого часу Бог пригадував людям о своїй доброті, щоби ті, що бажали знати й чинити правду, могли ходити правою дорогою. Мел-

хизедик, цар і священник, був взірцем того, що ходив правою дорогою і свідкував о доброті Божій. Навіть тоді більшість людей йшли за своїм злим нахилом і піддавались під вплив Сатани. Коли Бог зорганізував ізраїльський нарід, то перший закон даний їм був: "Нехай не буде в тебе богів інших перед моїм лицем." (2 Мойсея 20:3) Той закон був даний для користи людей. Бог сим учив їх, що если вони хочуть тішитися благословенствами життя, мира і щастя, то вони мусять відкинути Лихого і мусять пізнати і служити великому Богу Єгові. Він хотів щоб вони знали, що чоловік переносить сі всі терпіння задля невірности Сатани і непослушенства чоловіка, і що благословенства для чоловіка можуть прийти лише тоді, коли він буде вірний і послухний Богу. Еслиби Бог був присилював чоловіка бути послухним і не дозволив йому мати стичности зі злом, тоді чоловік не бувби мав нагоди вибрати собі одно з двох, зло або добро. Тоді не булоб нагоди випробувати його вірність і посвяту.

Бог поставив взірець правительства в Ізраїлі і дав їм нагоду бути послухними Йому. Сим Він хотів научити їх, а через них усіх людей, що знати Бога і бути послухним Йому значить життя, мир і радість. Коли ті люди відвертались від Бога, тоді Він відтягав свою охорону над ними і дозволяв їм, з решта людсьми на землі, ходити їх власною дорогою. Многі люди землі бажали доброго правительства і прикладали свої найлучші старання, щоби установити його, але всі їх змагання були даремні. Вони навчи-

лись мало або і зовсім ніц через їх досвідчення під гордими, жорстокими і гноблючими правителями. Люди глядять на своїх гнобителів як на героїв і незважають на слово Боже. Історія кожного правительства і народу є написана людською кров'ю несправедливо пролитою і люди усіх народів і правительств терпіли, а тепер мусять знати причину їх терпіння. Ся причина була і є задля злого впливу Сатани, Диявола, невидимого володаря і пана над народами світа.

Найсильніший натиск робимо тут на се, що ми не згадуємо тут про жорстокість і зло правительств світа в тій цілі, щоб розбудити революційного духа проти правительства, але для єдиної цілі, щоби повідомити людей, що невидимим володарем сих народів і правительств був і є Сатана, Диявол; і далше, щоби освідомити людей, що їх поміч мусить прийти через звернення до Бога Єгови і через пізнання і послушенство до Його законів. Без сумніву, що в різних правительствах на світі є много людей, що мають щирі бажання бачити лучші обставини між людьми. Однак вони працюють під мильним вирозумінням, що самий чоловік може завести кращий устрій. Вони цілковито не знають про се, що невидимим володарем або богом сього світа є Сатана, Диявол. Сей факт, що він вплинув на уми людські і відвернув їх від правди і справедливости, вони ігнорують. Мільйони людей на землі є навіть несвідомі о істнованню Диявола і нічого не знають, що Бог замірив установити справедливе правительство на землі. Сю несвідомість до великої міри спричинило духовенство, котре не

научало людей правди відносно сього, що Сатана є невидимим володарем світа. Многі із духовенства є добровільно несвідомі; однак се не робить різниці, чи вони добровільно несвідомі чи ні, вони не научали людей Божого слова відносно сього спільного ворога чоловіка. Противно, вони научали людей, що передові народи землі є Християнами і що ці народи є властивими представителями Бога. Та вони повинні знати краще. Справедливий, мудрий, люблячий й всесильний Бог Єгова, елиб Він мав правительство, то те правительство булоб справедливе і корисне для людей. Сей факт, що теперішні правительства є як раз противні, що вони є гноблючі і люди терплять від сього, доказує, що якась зла сила впливає на них. Бог дозволив народам і людям йти їх злою дорогою яку вони собі вибрали, очікуючи свого повного часу, коли Він оправдає своє ім'я; і в своїм власнім часі Він зверне їм увагу на правду, щоб вони отримали нагоду бути приверненими й отримали благословенства, які Він має заховані для них, що є послухні Йому. Один із Його пророків писав: "Щасливі народи, що зовуть Єгову Богом своїм." (Псалма 33: 12). Усі добре знають факт, що народи і люди на землі не є тепер благословенні, і ми знаємо, що ті народи не признають Єгову яко свого Бога. Вдійсности, ели є хто, то дуже мале число з урядників знає до чого ім'я Єгови відноситься.

Тепер, по убігу много століть тяжкої праці зі сторони чоловіка установити задовольняюче правительство, люди бачуть, що правительства

не лише є незадовольючі але є несправедливі. Люди мусять довідатися правди відносно впливу який спричинив правительства світа бути жорстокими, гноблючими і несправедливими. Прийшов Господень час, щоб вони довідались о сім. Сю книжку будуть читати декотрі, що мають власть і будуть старатись здушити те, що тут написано, щоб люди не знали о сім. Се вже саме діло буде доказувати, що вплив Сатани є жорстокий. Але Господь буде старатися, щоб люди дістали нагоду прийняти правду; і блажен той чоловік або ті люди, що будуть старатися помочи людям зрозуміти правду. Нехайже ті, що противляться, уважають на сю осторогу, бо Бог не дозволить вже довше людям бути в несвідомості!

Бачучи, що Бог Єгова має найвисшу власть, чи не може Він ужити своєї найвисшої сили стримати Сатану і установити справедливе правительство для благословення людей? Так! Се що він тепер зробить. Люди тепер можуть бачити, що чоловік немає здібности ані сили установити справедливе правління на землі. Вони мусять зрозуміти, що якась надприродна сила мусить заступитися за чоловіка. Тож прийшов Богом назначений час, що та сила заступиться і установить справедливе правительство.

Мелхизедик був священником Всевишнього Бога. (1 Мойс. 14:18) Всевишній значить Бог понад усіх. До Авраама Бог сказав: "Я Бог всемогутий. Ходи передо мною і бувай щирий і праведень." Він не силував Авраама бути послухним, але повідомив його про свою найвисшу власть і тоді запросив Авраама ходити

перед Господом в праведності і отримати признання. Се показує, що Божа ціль є, що людство в своїм часі має отримати повну лекцію зі зла і справедливости, щоб воно могло вибрати те, що є правдиве і отримати Боже признання і ласку.

Про великого Єгову є написано через Його пророка: "В його люде—мов крапля з ведра, а на вазі важать за пилінку. Мов порошинку підійме він острови. Всі народи перед ним—ніщо, менш пустого нічого значать вони в його. Се ж він є той, що над кругом земним простеле, а живущі на йому—хиба тільки, як саранча перед ним; він простер небеса, мов намітку тоненьку, й розширив їх, мов намет на житло. Він князів у ніщо обертає, й судів земних—у пусту марницю. Хто ж у вас рівня мені, хто подобен?—говорить Сьвятий. Чи ще ж ти не збагнув, чи сього не чував еси, що вічний Господь Бог, творець усієї вселенної, без'утомний і на силах не впадає, та й що розум його недослідимий."—Ісаї 40: 15, 17, 22, 23, 25, 28.

Писання осувають всякий сумнів щодо найвисшости Єгови. Та сей факт, що Він є всесильний не значить, що Він відвічальний за зло в сім світі. Він не стримував беззаконних у виконуванню їх діл, але се Він зробить у своїм часі, і сим обявить всім людям, що Він є правдивий. Коли люди пізнають і оцінять доброту Божу тоді вони отримають їх бажані благословенства. Через знання Бога і послушенство до Нього, люди будуть навчені справедливости.

Чи всемогучий Бог установить справедливе правительство для людей? і чи він стримає Са-

тану Лихого, щоб він більше не перескаржав володінню справедливому правительству? Так. Тепер доказ є надто великий, що Він се зробить. Докази які є дані в слідуючих сторінках допоможуть шукаючим правди побачити, що 1914 рік зазначив зворотну точку в історії чоловіка для його добра. Інтереса усіх людей на землі є такі самі, тому що Бог сотворив усіх людей одної крові, щоб вони жили на землі. (Діян. 17:26) Нехайже люди на землі перестануть боротьбу й незгоду, нехай відложать всякі упередження, і нехай спізнають правду, нехай пильно розглянуть факти перед ними, котрі то факти є подані ясно на підставі Слова Божого.

Свідoctва показують, що Єгова є Всевишнім і що Він є справедливий, мудрий, люблящий й всесильний. Отже виходить, що жадне справедливе правительство не може бути установлене для людей, хіба що воно буде установлене Богом в назначений спосіб. Яка ж є причина надіятись, що Бог установить справедливе правительство для людей?

Обітниця

ЄГОВА обіцяв, що Він колись установить справедливе правительство на землі і що чоловік отримає благословенства через нього. Він обіцяв, що те правительство буде установлене в чесноті і буде управляти справедливо й рівно для всіх. Він обіцяв, що се правительство принесе мир і добробут і що воно буде стояти по віки.

Єгова ніколи не занедбує сповнити свої обітниці. Хотяй протяг часу між зробленням обітниці а сповненням її здається є довгий для чоловіка, то однак у своїм часі Бог вірно сповнить усе, що Він обіцяв. (Ісуса Навина 23:14; 1 Цар. 8:56; Ісаї 40:26) Щоби вповаючи на Нього мали повне довіря, Бог каже до них: "Так і слово моє, що виходить із уст у мене, — до мене не вертається впорожні, але чинить те, що мені вгодно, й довершує те, чого я послав його." (Ісаї 55:11) "Я бо сказав—і довершу се до кінця; призначив—і здійсню." —Ісаї 46:11.

Обітницю можна зробити ясними виразами або словами; або обітницю можна показати на прямом діланні через того, що має силу й власть робити й виконувати такі обітниці. Через обидва ці способи Бог дав обітницю що Він установить на землі справедливо правительство для благословення людей. Його Слово є правда котре Він дав для просвітчення лю-

дей, щоб віра чоловіка була утверджена в Бога.—2 Тим. 3:16; Йоана 17:17.

Безпосередні Обітниці

Маючи повну віру в Єгова яко великого Бога котрий посідає всяку силу й мудрість, Авраам полишив свою вітчину і подорожував до чужого краю в послушенстві до Божих приказів. Бог сказав до Авраама: "І зроблю тебе народом великим, і благословлю тебе і звеличу ім'я твоє, і будеш благословен. І благословлю благословлячих тебе, а кленучих тебе проклену: І благословляться в тобі племена землі." (1 Мойс. 12: 2, 3) Значіння сих слів можна пояснити в одинокий спосіб, а імено, що Бог замірив установити справедливе царство для благословення всіх племен в Його власнім часі. Пізнійше Господь сказав до Авраама: "Я Бог всемогутий . . . і зрощу тебе вельми велико і вчиню тебе народами, і царі виходити муть із тебе." (1 Мойсея 17: 1, 6) Сі слова не можуть означувати менше чим се, що Бог висказав свій замір установити на землі правительство для благословення людей, над котрими Бог Єгова мусить зацарювати яко найвисша Влада.

Дальше Єгова показав свій замір дати володіючу силу Тому, що є в повній гармонії з Ним і котрий є послушний до Його приказів. Отже Бог натхнув Якова, і він на свій смертній постелі виповів се пророцтво: "В Юди не похитнеться берло між коліними, аж докіль прийде Шілог [Князь Мира]; і до нього будуть зібрані народи." (1 Мойсея 49: 10) Тут Він обіцяв що Він дасть право влади Князеві Мира і що до нього будуть зібрані народи. "Шілог" зна-

чить мирний або спокійний, і що правительство Боже, яке буде установлене через Князя Мира, буде правительством мирне і справедливе. Бог може ужити кого будь до виповідження свого пророцтва. Він спричинив, що і Білеам прокував про земського володаря: "Цар його ще переважить і царя Агага; царство його візьме гору над всіма царствами. . . . Сходить зоря із Якова, здіймається берло з Ізраїля та й поламле Моабіям роги. . . . Із Якова вийде той, хто царів з їх престолів поскидає, і пустками народи поробить." (4 Мойсея 24:7, 17, 19) Із того пророцтва не можна виснувати ніякого іншого розумного заключення лише се, що Бог у своїм часі посадить свого царя на престолі, що він дасть Йому всяку силу й владу установити справедливе правительство, і що Він знищить лихе правління Сатани над людьми.

По тім, як Бог ужив Мойсея до визволення Ізраїльтян з Єгипту, Він велів Мойсейові виповісти таке пророцтво: "Поставлю їм зміж браття їх пророка такого як ти; і вложу слова мої в уста йому, і говорити ме до них все, що прикажу йому. А хто не послухає слів моїх, що промовить їх пророк в імені моїм, такий чоловік відповість мені." (5 Мойсея 18:18, 19) Заклучення з сього пророцтва можна винести, що Мойсей був типом Того, кого Бог зробить володарем цілої землі і котрий буде уживати справедливо наданої йому сили й влади Єговою; отже те установлене царство мусить бути Боже царство, що є заporукою, що те правительство буде справедливе.

Святий дух значить сила Божа. Він є святий, тому що ним послуговується Той, що є самий святий. Він є невидимим для чоловіка, однак наслідки його ділання може бачити чоловік. Бог може ужити своєї невидимої сили, щоб порушити ум котрого будь сотворіння Він бажає. В старинних часах Він зсилав свого святого духа на людей, що були названі пророками; і сі люди висказували слова після волі Божої. Ті пророки були цілковито віддані Богу; і, як апостол каже, вони промовляли після того, як вони були порушені духом Єгови. (2 Петра 1:21) Отже обітниці відносно приходу Божого правительства були зроблені через пророків, однак ті обітниці походили від самого Єгови. Через уста Даниїла Бог дав коротку історію світових держав, і тоді велів Даниїлові сказати: "А по часах тих царств здвигне Бог небесний царство, котре поріки не розпадеться, та й се царство не перейде до другого народу; воно повалить і поторощить усі царства, а само стояти ме по віки вічні."—Даниїла 2:44.

Царство... і правительство означає ту саму річ; отже коли писання говорить про царство котре Бог установить, то се значить, що Бог установить справедливе правительство. Господь сказав, що при устах двох або більше свідків усяка річ буде установлена. Вподобалось Йому дати два способи свідоцтв відносно установлення Його справедливого правительства, т. є один безпосередний а другий виражений (образами) спосіб.

Виражена Обітниця

Бог зорганізував Ізраїля в нарід. Його ціль була, щоби зробити прообраз Його віковичного правительства, котре Він обіцяв через своїх святих пророків. В Його діланню з Ізраїлем можна ясно добачити, що Бог показав свою обітницю установити справедливе правительство для чоловіка на землі. З Ізраїльтянами Бог зробив угоду і яко часть тої угоди Він дав закон після котрого Ізраїльтяни мали кермуватись. Сі річи представляли, що мало прийти лучше правительство. (Жидів 10:1) Бог повідомив Ізраїля, що Він замірив установити совершенне правительство між людьми. Отже всі події між Ізраїльтянами були типом або на науку для тих людей, що живуть при кінці світа і котрі чесно стараються зрозуміти правду. Той час вже прийшов; і тому все, що сталось з ізраїльським народом, тепер интересує головно тих, що шукають правди.—1 Коринтян 10:11.

Ісаак мав два сини, котрих він назвав Яків і Ісав. Воля Божа була, що те первенство, яке походило від отця до сина, мав наслідити Яків, помимо того, що він був молодшим. (1 Мойсея 25:23) Сі сини були близняками, але Ісав народився кілька хвилин перед Яковом. Ісав мав отримати особливі благословенства від Єгови, але задля самолюбства він продав своє первенство. Бог предвидів, що він се зробить, і для того постарався, що Яків дістав те первенство. Ісав був прообразом або представляв класу людей, що мали приступ до Божої ласки, однак продали його

задля їх самолюбного бажання отримати похвалу й пошану від людей. Отже Ісав представляв часть сатанської організації, включаючи так звані християнські народи сього світа, а головню послідувателів Христа, що називали себе іменем Господнім, а однак відвернулись від Нього і Його обітници, щоб їм брати участь у правительствах сього світа над котрим богом є Сатана. Ісав переслідував Якова, і для того представляв переслідування правдивих представителів Господа через тих, що є Християнами лише з імени. Ісав і Енох означають одно і те саме. (1 Мойсея 36:1) Едомці сформували собі правительство і мали володарів і царів над собою довго перед тим, ніж Ізраїльтяни дістали царя. "А се царі, що царювали в Едом землі, перш ніж царював там який цар в Ізраїлі." (1 Мойсея 36:31) Едомці не були народом Бога Єгови; вони належали до диявольської організації, тому що вони були зорганізовані під впливом Сатани яко невидимим володарем. Рівнож були многі народи і є тепер, що називали себе іменем Господнім, але котрі мали своє власне царство й правительство і були частю сатанської організації. Едомці, потомки Ісава, були кузинами Ізраїльтян. Отже Едомці йшли слідами інших навколишніх народів і установляли собі правительства і царі над котрими Сатана був паном.

Ісаак і його вірний син Яків ходили покірною і смирною дорогою Авраама. Вони признавали Єгову за свого володаря. З бігом часу Бог змінив імя Якова на Ізраїля, і потім він

був знаний як отець ізраїльського народу. Коли Бог зорганізував Ізраїльтян в нарід, в той час над ними не було царя окрім Бога Єгови. (5 Мойсея 33:5) З рук Божих вони шукали закону і його керовництва. При горі Синай Бог дав Ізраїльтянам закон після котрого вони мали кермуватись. Початок того закону був написаний такими словами: "Я Господь, Бог твій, що вивів тебе з Єгипту, із дому невольницького. Нехай не буде в тебе богів інших перед моїм лицем." (2 Мойсея 20:2-4) Очевидно, ціль сього закону була, щоби навчити Ізраїльтян, а через них і усіх людей, що Єгова є єдиний правдивий Бог, від котрого походить життя й щастя, і що йти за іншими богами значило смуток а нарешті знищення. Давши їм сей закон, сим Бог дав обітницю, що Він у своїм часі установить справедливе правительство для людей на землі.

Шабас

У законі даному Ізраїльтянам була заповідь святкувати субітний день. "Памятай день субітний, щоб святити його, шість день можна тобі працювати й робити всяке діло твоє. День же семий субота Господеві, Богу твому. Бо шість день творив Господь небеса і землю, море й усе, що в їх, і перестав дня сегого; тим благословив Господь субітний день і освятив його." (2 Мойсея 20:8-11) "Шість дець для роботи, але семий день субота на одпочинок, святий день Господеві; кожного, хто робити ме діло в субітний день, скарати смертю. І допильновувати мусять синове Ізраїлеві су-

боти, щоб святкувати суботу в родах їх: Заповідь на віки. Між мною і синами Ізраїлевими знамя се віковічне. Бо шість день творив Господь небеса й землю, а смого дня спочив.” (2 Мойсея 31:15-17) Властиве виrozumіння сих слів показує ясно, що Єгова обіцяв установити справедливе правительство між людьми.

Два крайні погляди були прийняті йголошені відносно закону субітного дня. Один із сих мильних поглядів був прийнятий духовенством і в коротці був зсумований одним із них слідуочими словами:

Бог приписує день шабасу для себе в дуже виразний спосіб як день спочинку й молитви. Від часу до часу Він приказує вам, щоб ви перебували його години в розмові з вашими духовними силами і брали участь в приватній як і в публичній молитві. Змарнувати сей святний день в різних приємностях або в непотрібній тілесній роботі, значить обкрадати Бога. Ми повинні уважати як ми переживаємо години субітного дня, щоб не в світській студії або праці, бо Бог певно поставить нас на суд відносно сеї справи. Ходити до церкви в нашою повинністю, — се нашим довгом який ми винні Богу.

Знов инший крайний і рівнож мильний погляд навчає той, що не знає Бога і котрий висміває і зневажає Бога за сей субітний закон. Його слова показують, що він є спонуканий се робити, тому що духовенство мильно представляло Бога. Навівши сей текст і призначену кару за добровільне зломання сього закону, і зневажаючи Бога за призначення сеї острої кари смерті, писатель сього мильного погляду каже:

Помимо многих подібних текстів як сей, є люди, що твердять, що вони люблять сього крово-жадного, варварського і жидівського племена Бога.

Сатана натхнув обидва сі крайні і мильні погляди. Він хотів, щоб люди вірували, що закон даний Жидам при горі Синай, відноситься до всіх людей на землі. Духовенство, навівши текст в котрім говориться про смерть яко кару за зломання закону субітного дня, навчають людей, що єдиний спосіб в який можна утічи від кари за зломання сього закону, і в який можна заплатити довг Богу, то се через стримування від роботи в неділю і ходження до людської організації так званої церква і там слухати як якийсь зарозумілий чоловік "виповідає своє пусте знання і сповняє нутро своє вітром палючим". (Йова 15:2) Сей крайний і мильний погляд духовенства випродуковує недовірків і безбожників, і змушує їх прийняти сей другий крайний погляд про шабас, згаданий повисше.

На першій місці, субітний день назначений Божим законом, не є неділя яку тепер святкують народи землі. Жидівський шабас був сьмий день в тиждні і рівнявся нинішній суботі після теперішнього календара. Отже духовенство має мильний день, навіть колиб воно й пояснювало закон добре. По друге, духовенство не пристусовує того закону у властивий спосіб. Той закон ніколи не відносився до не-Жидів; і коли прийшов Христос і вмер на дереві, тоді Він положив кінець законі, прибивши його до дерева. — Кол. 2: 14.

Апостол відноситься до жидівського шабасу коли він говорить: "Нехай же оце ніхто не судить вас за їжу або за напитек, або поглядом свят, або нового місяця, або суботи." (Коло-

сян 2:16) Для Християнина кождий день є однакий, і що є зле робити в однім дню, то є зле і в кождім иншій дню; і рівнож, що є добре в однім дню, то є добре і в инших днях.

— Сей крайній погляд висказаний недовірками був натхнений Сатаною, щоби відвернути людський ум від Бога і спричинити, щоб люди зневажали Його. Многі люди, посідаючи високий змисл справедливости, відвернулись від Бога через мильне пояснення Його закону духовенством. Ось так Сатана уживає обидві сі кляси, щоб нанести ганьбу Єгові.

Єслиби люди знали і памятали, що все, що лучилось з Жидами відносно їх закону угоди, було для тої цілі, щоби зробити прообраз будучих річей, котрі то прообрази мали зрозуміти ті, що живуть при кінці світа і коли всяка справа має бути вияснена. Коли апостол пише, що “закон був тінею будучих благ”, то ми можемо бути певні, що се мало далеко більше значіння чим котрийбудь повисше згаданий крайній погляд.—Жидів 10: 1.

Через установлення субітнього дня для свого вибраного народу Жидів, Бог показав свою обітницю, що Він установить справедливе правительство для користи чоловіка і що те правительство установить мир і спокій. Бог закінчив своє творення річей на землі з сотворінням чоловіка в семім періоді, що є названий днем, (котрі то періоди вдійсности були по сім тисяч років довгі)* і потім спочив від своєї творчої роботи. Се не значить, що в часі

*Гляди “Сотворення”.

періоду спочинку Бог був безчинним, але се значить, що Бог перестав роботу творення коли Він сотворив чоловіка. / Протягом сього смого дня або періоду, Він дав нагоду своєму сотворінню доказати своє оцінення Сотворителя, через показання вірності і лояльності Богу. З початком смого дня або періоду Люцифер збунтувався і привів до бунту чоловіка. Бог міг був зробити кінець сьому бунтівництву через знищення Люцифера і чоловіка, але вподобалось йому зачекати аж його плян цілковито доспіє. Бог хотів познакомити Жидів зі своїм заміром повернути чоловіка з собою, і що се возьме місце при кінці смого дня; і для того семий день є днем відпочинку, або шабас. Слово "шабас" значить спочинок. Давши Жидам сей закон, Його тимчасова ціль була установити їх віру в себе, так щоб вони знали, що поміч для чоловіка може прийти лише від Бога в назначенім часі, і що вони мусять вірою чекати на Нього. Через закон своєї угоди з ними, Він неначе сказав: 'Семий день в тиждні буде відпочинком для вас; семий рік буде роком відпочинку для вас; субітний рік, або цикль із сім рази по сім, або сорок дев'ятий рік, буде роком відпочинку по котрім настане п'ядесятий рік ювілею. В сім ювілейнім році все, що який Жид загубив, має бути повернене йому.'—3 Мойсея 25:1-16.

Бог пояснив свою ціль в установленню субітного дня коли він сказав: "Тим же то не будете вимагати надто один в одного, а боятись Бога твого; я бо Господь, Бог ваш. І будете сповняти встанови мої і пильнувати присудів

моїх, і жити мете на землі з упокоєм.” — 3 Мойсея 25: 17, 18.

Тут муситься зробити натиск на висказані слова: “Я бо Господь, Бог ваш.” Бог хотів, щоб Жиди знали, що Він є великий всемогучий Бог на котрого чоловік мусить сполягати щоб йому бути благословенним. Вони мусіли знати, що, щоби отримати бажані благословенства, то вони мусять цілковито відділитися від сатанського правління. Дотримуючи шабасу сим вони доказували їх віру й вповання на Бога. Давши їм шабас або період спочинку, сим Бог показав ясно свою обітницю, що Він дасть спочинок і повернення тим, що цілковито вповають на Нього і що се Він зробить у своїм назначенім часі. Павло каже, що ціль сього була, щоби установити віру в Бога; а що Жиди не скористали з закону про шабас, то се тому, що їм бракувало віри.

Відомість про субітний закон або період спочинку повинна була бути доброю новиною або евангелию для Жидів, і еслиб вони були вповали на Бога, то се булаб радісна новина або евангелия для них. Павло каже, що сю радісну новину Бог велів проповідувати Жидам, але Жиди не скористали з неї, тому що вони не мали віри. (Жидів 4:2) Еслиби Жиди були вірували в Бога і були послухні Йому, вони булиб вірою бачили, що приходить день коли Бог буде благословити їх після обітниці зробленої Авраамові; і так віруючи, вони булиб спочивали вірою і терпеливо ожидали того часу. Їх отець Авраам мав таку віру, і спочивав вірою і радувався приходом того дня і чекав

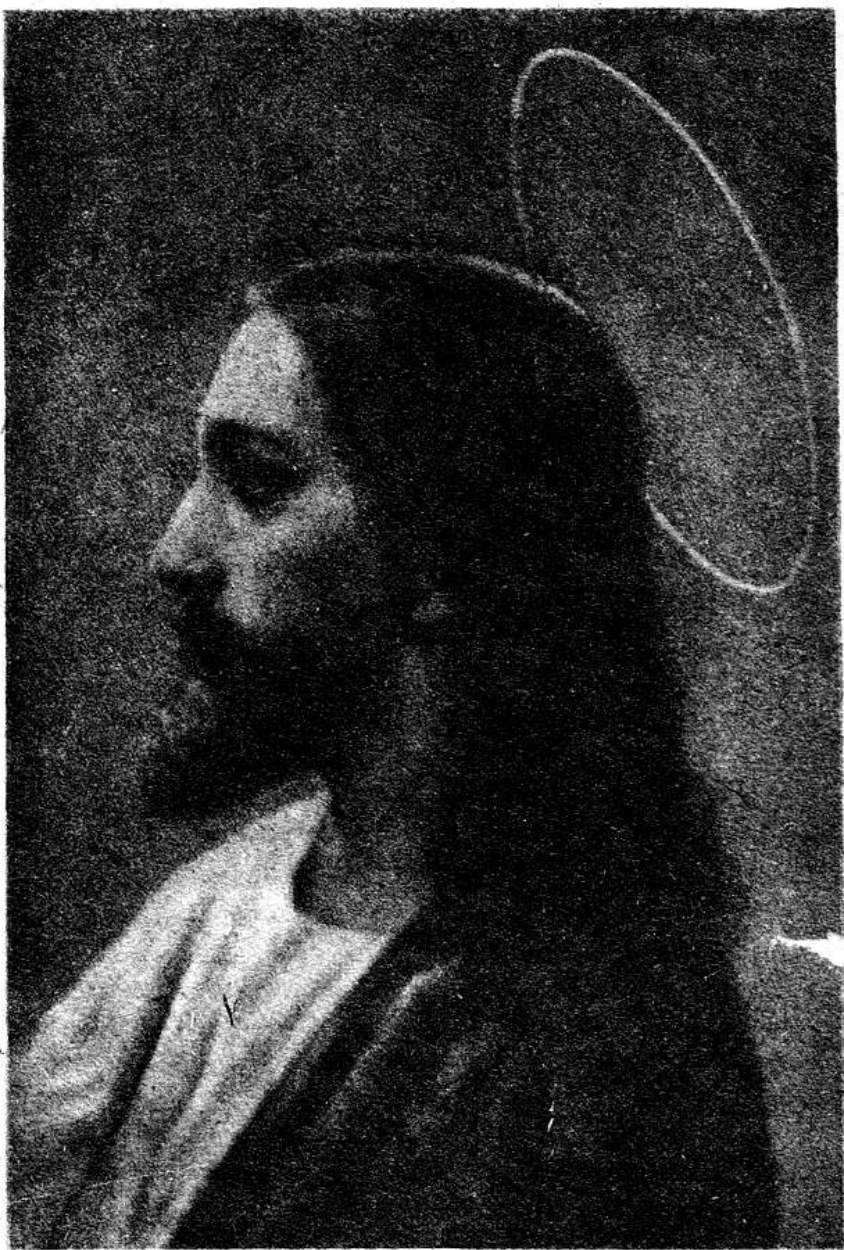

Диявол

Franz Stuck

Найвища контролююча власть над правительствами землі все була невидима. Ціла ся організація є названа "світ". Є бо невидима часть світа, і також видима; і та невидима часть має сю найвищу власть. Сторона 29.

Тоді Диявол сказав, що всі царства світа є під його владою. Ісус не заперечив йому сього приписання. Вдійсности, Сатана тоді вже був богом цілого світа. Тоді Диявол предложив Ісусу, що він зречеться престолу й віддасть володіння світа Ісусу, если Ісус поклониться Дияволу. Сторона 96.

Христос

Giovanni

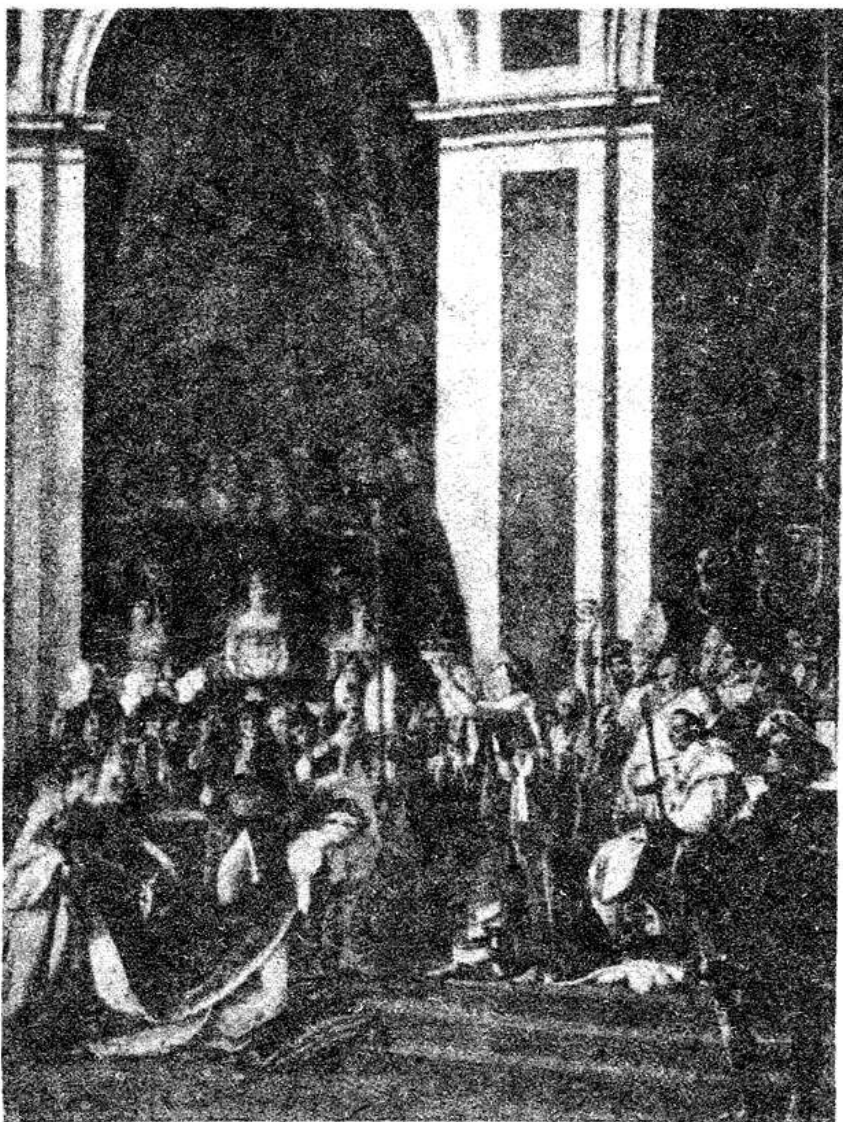
Неможливо виснувати ніякого іншого розумного заключення лише се, що Бог у своїм часі посадить свого Царя на престолі . . . і дасть Йому владу установити справедливе правління. Сторона 55.

Війна

Franz Stuck

Царства й правительства -сього світа були жорстокі, строгі і гноблячі. Кожде правительство в світі було під владою Сатани, хотять управителі й люди не розуміли сього ані не вірували в себе. Він засліпив людські умови й відвернув їх від Господа Бога і сим чином він дістав контролю над народами землі. Один із найсильніших доказів, що ці слова є правдиві, є сей, що зло було твердинею усіх сих правительств. Неможна сказати ані про одно із сих правительств, що воно є справедливе і в котрім нема зла. Найлучше правительство у світі є далеко від справедливости. Сторона 43.

Коронація

J. L. David

Число із сих сильніших народів світа прийняли сей формалізм або релігію так звану "Християнську релігію" або "зороване Християнство", і для того сі народи тепер є названі "християнськими народами". . . . Жадний із сих народів не є народом Християнським. Бог ніколи не бажав, щоби Християни управляли сим лихим світом. Ісус виразно сказав: 'Мое царство не од сього світа; мое царство в будучині.'—Йоана 18: 38.

Сторона 141.

на нього терпеливо. (До Жидів 11:8-14) Дотримуючи субітного дня після заповідей, сим Жиди булиб неначе сказали: 'Єгова є нашим великим Богом і Володарем. Ми цілковито віруємо й вповаємо на Нього; і сю віру і вповання ми показуємо, через наше послушенство до Його закону, котрий ми можемо сповнити. Ми маємо надію, що в Його назначенім часі Він дасть своїм людям цілковитий спочинок і всі благословенства які Він обіцяв.'

Але чому Бог мав назначувати таку строгу кару для тих, що відмовились бути послушні законі субітного дня? Таке питання ставить невірющий, і неможучи бачити розумної причини, він опрокидає Бога. Він каже, що кара була за остра за таку марну річ. Він питає: 'Чи робити в субітний день є таким страшним злочином проти ближнього, що аж заслугує на кару смерті?' Відповідь є, що се не є страшним злочином проти ближнього. В сій заповіді не відноситься до ближнього. Се справді була маленька річ стримуватися від роботи в часі шабасу, і для того Жиди могли легко сповнити сю заповідь. Се була дуже маленька річ о яку Бог просив їх. Рівнож була се маленька річ о яку Бог просив Адама й Еву не їсти заказаного овочу в городі Едень. В обидвох случаях зло лежало в тім, що Божий закон був добровільно поломаний. Се чин непослушенства, що становить зло. Через зломання угоди яку Жиди зробили з Богом, вони показали брак віри в Бога і брак льюяльності до Нього. Если Жиди не вчилися вповати на Бога, в малих річах, то як вони могли вповати

на Нього в більших? Бог хотів навчити їх лекції, що непослушенство зі сторони Люцифера й Адама нанесло горе для всіх; що добровільне непослушенство витворює наклін йти дорогою Сатани, Диявола, і слухати його радше чим Бога; що ті, що йдуть слідами Сатани, мусять остаточно терпіти смерть; і сього він учив їх через наложення на них кари смерти за добровільне переступлення Його закону. Єслиби Бог був вимагав від Жидів чогось, що вони не могли зробити, і тоді засудив їх на смерть за не виконання сього, тоді се було б більше гідне осудження. Если ми будемо пам'ятати, що ціль закону була служити Жидам як учитель, тоді легко можемо зрозуміти, що вони мусіли бути карані за добровільне полонання його. Лекцію яку Бог учив Жидів була для їх користи, а через їх досвід користають всі люди. Через наложення кари смерти Бог неначе сказав до Жидів: Если пійдете за Сатаною, тоді наслідок буде смерть; если будете послухні мені, Богу, отримаєте життя. Отже жадна кара не могла бути відповідною тільки кара смерти. Позаяк Жиди і всі інші люди народились на світ без права до життя, і для того є грішниками, тому се не було жадною несправедливістю накладати на них кару смерти.—Римлян 5: 12.

Коли Ісус був на землі Він зробив натиск на право, коли сказав: "Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справедливого Бога." (Йоана 17:3) Павло пояснює, що закон угода була дана як учитель Жидам і що послухенство мало бути першою й найголовнішою лек-

цією. (Галат 3:24) Сю лекцію вони могли навчитись лише через віру в Бога. Найголовніша лекція для всіх Божих сотворінь є навчитися, що добровільне непослушенство Богу провадить слідами Сатани до смерті, і що віра й послухенство Богу веде до життя.

Вибирання Царя

Сей факт, що Бог Єгова постарався о царя для свого вибраного народу Ізраїля, показує ясно обітницю з Його сторони, що Він у своїм часі постарається о Володаря, котрий буде царювати над людством посправедливості. Розуміється, такий цар для Ізраїля мав бути вибраний в Божім назначенім часі, і для того се не було угодним Господу перебігати Його. (5 Мойсея 17:14-18) "Вповай тихим серцем на Господа і дожидай його! . . . Бо лиходії будуть знищені; хто ж надіється на Господа, ті будуть властинцями землі. Дожидай Господа і пильнуй дороги його, і він удостоїть тебе мати землю. Коли будуть знищені беззаконники, побачиш її."—Пс. 37: 7, 9, 34.

Сі писання зазначають Боже право через котре Він учить свої сотворіння, що, щоби отримати Його признання і благословенства, треба бути послухним Йому на кождім кроці. Жиди показали брак віри в Бога і не хотіли чекати на Нього. Він був могучим Богом, котрий визволив їх і охороняв їх через многі роки. Він був їх невидимим Володарем. Бог зробив Самуїла суддею над ними. Та старшина ізраїльська пішла до Самуїла й сказала: "По-

став царя над нами, щоб нами правив, як се діється в інших народів." Ся просьба не вподобалась Самуїлові, бо він знав що вона була проти Божого розпорядження і тому він представив справу перед Господа. "Господь же повелів Самуїлові: Слухай вимагання людського в усьому, чого бажають; бо не тебе вони відопхнули, ні! мене відкинули, щоб я не царював над ними."—1 Сам. 8: 7.

Усі навколишні народи мали царів або видимих володарів, і невидимим володарем всіх цих народів був Сатана, Диявол. Проводарі ізраїльські не хотіли очікувати на Господа, але вони забажали видимого царя так як і всі інші народи. Бог дозволив Жидам йти їх дорогою, щоб Він міг навчити їх лекції, що лише через Його царство благословенства можуть прийти для них.

Саул, з покоління Веняминового, був вибраний Ізраїлем через кинення жереба. (1 Сам. 10: 18-23) Самуїл пророк зібравши народ і сказав до них: "Оцеж вам цар, що його вибрали і домагались; оце ж Господь поставив царя над вами." (1 Сам. 12: 13) Хотяй Жиди попередили Господа, однак Він їм сказав, що если вони будуть послухні до Його закону, то люди як і цар отримають Його ласку. (1 Сам. 12: 14, 15) Але люди як і Саул, котрого вони вибрали собі за царя, не слухали Бога, і сим показали свій брак віри в Нього. Для того Бог відобраз свою ласку і відкинув Саула. "І промовив Самуїл: Чи Господеві такі радости з усепалень і з колених жертв, як із покори Господньому повелінню? Ні, покора

лучша за жертви, й послух дорожчий від баранячого товщу; бо непослух, се такий гріх, як і чарівництво, а своя воля, се таке, як ідолопоклонність; за те, що ти відкинув слово Господне, відкинув і він тебе, щоб не був ти царем." (1 Самуїла 15:22, 23) Тоді Саул став покланятися Дияволу і люди також звернулись до ідолопоклонства.—1 Самуїла 16:14; 28:1-16; 1 Цар. 21:26; 2 Цар. 17:12.

Ізраїльтяни, будучи Божим вибраним і визначним народом, представляли з імена людей Божих в часі Християнської доби. Протягом того періоду часу Бог навчав свій нарід, що Він установить справедливе правительство для людей, і що Він се зробить через свого Помазанника в Його другім приході. Старшина й провідники, або так зване духовенство між визнаними людьми Божими, як провідники Ізраїльські, відмовились чекати на Господа, але старались установити царство перед назначеним часом. Вони злучились збогатими купцями і політиками у витворенню земського уряду, а головню Лігі Народів, і називають її і ви-тають її яко політичний вираз царства Божого на землі для людей. Як Саул і Ізраїльтяни, так і вони звернулись до ідолопоклонства і сталися частию диявольської організації, так званої Вавилон. Тепер ся організація сталась "домівкою бісам і сховиськом всякому духові нечистому і сховиськом всякій птиці нечистивій." (Одкр. 18:2) Духовенство як і Саул, звернулось до спірітизму і запровадило свої стада до поклонення Сатані. Се сталось тому, що вони не хотіли чекати на Господа і бути

послушними Його заповідям, і через се вони показали брак віри до Нього.

В своїм власнім часі Бог Єгова вибрав і помазав Давида, з покоління Юдиного, бути царем над Його вибраним народом. (1 Сам. 16:6-13) Чинячи се, Бог показав обітницю, що у своїм часі Він установить справедливе правительство на землі через свого Помазанника, котрого представляв Давид. Ся Божа обітниця як раз сходиться з пророчими словами які висказав Яків. (1 Мойсея 49:10) Спевністю, що Давид не був совершенним чоловіком, тому що він був сином Адама. (Пс. 51:5) Але Давид був вірний і послушний Богу, і для тої причини угодив Богу. Тому що Давид був вірний і льюальний Бог сказав про нього: "Знайшов я Давида сина Єсеевого, чоловіка по серцю моему, котрий вчинить усю волю мою." (Діян. 13:22) Бог Єгова так оцінив Давидову вірність і послушенство, що він зробив Давида типом Месії, котрого Він мав зробити володарем над усіма народами землі. Імя Давид означає олюблений, і він був прообразом олюбленого Сина Божого, котрий стався Спасителем і Володарем людей. Бог так розпорядив, що сей могучий Месія мав походити з лінії Давида, і мав засісти на його престолі на віки і бути головою Сиона, Божої організації. "Коли сини твої хоронити муть заповіт мій і веління мої, котрих навчу їх, то й сини їх по всі часи сидіти муть на твоїм престолі. Бо Господь вибрав собі Сиона, бажав його собі за оселю." (Псальма 132:12,13) Потім, як Давид був якийсь час царем, Бог

сказав до нього через свого пророка: “Я призначу потомство твоє по тобі, що вийде з тіла твого, наслідником твоїм, і вчиню довговічним царство його.”—2 Самуїла 7:12.

Соломон, син Давида, був вибраний Господом на царя Ізраїльського. Бог обдарив Соломона надзвичайною честю, і сим Бог виразив свою обітницю, що в назначенім часі Він установить справедливе царство для людей на землі через того, котрого Соломон представляв, і що той Володар отримає від Бога надзвичайні ласки й його найбільшу честь. “І звелечив Господь Соломона перед очима усього Ізраїля, й дав йому славу царства, якої не мав переднійше ні один цар в Ізраїлі.”—1 Паралип. 29:25.

Імя Соломон значить “мирний”. Його правління відзначилось миром, мудрістю, багатством і славою. “Далій повелів цар виготовити престола з слоневої кості, й обтягнути його щирим золотом.” (1 Царів 10:18) Його престіл був з слоневої кості покритий чистим золотом і все начиння в його домі, навіть посудини з котрої цар пив, було з чистого золота. “Цар Соломон переважив усі царі на землі заможністю і мудрістю. І ввесь світ жадав бачити Соломона, щоб чути премудре слово його, що вложив йому Бог у серце.” (1 Цар. 10:23, 24) “І царював Соломон над усіма царствами од Ефрат ріки до землі Філістійської й до границь Єгипецьких. Вони приносили гостинці й служили Соломонові, покіль віку його.”—1 Царів 4:21.

Бог, обдаривши Соломона великим багатством і мудрістю й зробивши його царювання мирним і успішним, сим показав свою обіт-

ницю, що в своїм часі Він установить правительство на землі для всіх людей і що тому володареві, своєму Помазаннику, він дасть силу й мудрість і багатство й славу більше чим кому иншому. Писання виразно зазначають, що сі події які лучились з Ізраїлем, були прообразом лучших річей в будучині, і тому ми знаємо, що правління Соломона було тінею справедливого правительства, добробуту і благословенств, які прийдуть. Коли Ісус був на землі й будучи переслідуваний через фарисеїв, котрі становили тодішнє духовенство, Він сказав до них: "Полуднева цариця встане на суд із кодлом сим та й осудить його: бо прийшла з найдалших країн землі слухати премудрості Соломонової; а ось тут більший од Соломона."—Маттея 12: 42.

Безсумніву тут Ісус відносився до себе, як до більшого від Соломона і для того дав пізнати себе, що Він був тим, кого Соломон був прообразом. Иншим разом Ісус заявив, що прийде колись час коли Сатана, князь світа сього, проженеться геть і коли Він (Ісус) буде вивисшений до позиції слави й чести, котрого представляв Соломон, тоді Він притягне всіх людей до себе. (Йоана 12: 31, 32) Ось так Він дав себе пізнати яко Шілог, котрий був давно обіцяний устами Божих пророків.—І Мойсея 49: 10.

Два найвизначнійші ізраїльські царі були Давид і Соломон, тому що вони були вибрані Господом Єговою й помазані Ним. Через Його вибраного слугу вони були названі "помазанниками Господніми". "Однак ж Господь, Бог

Ізраїлів, вибрав мене з усього дому панотця мого, щоб бути мені царем над Ізраїлем по вік; він бо вибрав Юду князем, а в Юдиному домі—дім панотця мого, а зпоміж синів панотця мого сподобив настановити мене царем над усім Ізраїлем, а зпоміж усіх моїх синів,—бо багато синів дав мені Господь,—вибрав він Соломона, сина мого, сидіти на престолі царства Господнього, над Ізраїлем. І засів Соломон на престолі Господньому, яко царь, замість Давида, отця свого, й щастилось йому; й весь Ізраїль корився йому."—І Паралипоменон 28: 4, 5; 29: 23.

Бог дозволив ізраїльському правительстві йти його власною дорогою і сповнити визначену йому ціль. Розуміється, ніхто з ізраїльських володарів не був совершенним. Всі вони були несовершенні але Бог ужив їх яко образ лучших річей, що мали прийти в будучині. Ділаючи так з Ізраїльтянами, Бог показав їм ясно й всім людям, що, щоби приподобатись Богу, то як володарі так і люди мусять бути послушні й вірні Богу. Такого послушенства й вірності Він вимагає не для своєї власної користі, але тому щоби навчити людство, що противлення Богу й наслідування Сатани провадить до смерті, а вірність і послушенство до Бога провадить до життя й щастя. Час уже зближається, коли Бог стримає Сатану і всіх чинителів беззаконня. Він оправдає своє Слово і своє добре ім'я, і через своє царство буде вчити всіх послушних з роду людського про дорогу до життя.

Ізраїльське правительство не мало бути все-

триваючою інституцією, але було зорганізоване для того, щоби навчити людей і зробити тінь більших і лучших річей. Лише з тої точки погляду можна зрозуміти й оцінити Божий закон даний їм і Його ділання з ними, і Його остаточне розкинення сього народу.

По царюванню Соломона ізраїльське правительство скорим ходом зачало впадати. Часом чесні одиниці, що занимали царські уряди, старались збудити людей до вірности до Бога, але сього вони не могли доконати успішно. Людське домагання першого ізраїльського царя було проти волі Божої. Останний ізраїльський цар дійшов до крайности або цілковитого ідолопоклонення й безбожності. Для того Бог сказав до них: "Я ж дав тобі [царя Саула] в гніві мому, та й одняв [царя Задекею] у досаді моїй." — Осії 13: 11.

Через ті типи й тіни Бог дав свої обявлені обітниці, що Він установить правительство на землі для користи чоловіка. Досвіди Ізраїльтян показують, що чоловік не є в силі установити справедливе правительство так довго, як Сатана невидимий володар уживає свого впливу і сили над чоловіком. Коли правительство ізраїльське показало нахил піддатися злому впливі Сатані, і коли їх володарі дійшли до повноти беззаконства, Бог виповів декрет і засудив його на розкинення: "Тим то ось як говорить Господь Бог: Позаяк ви самі пригадуєте беззаконства ваші, чините явними проступки ваші, і всіма вчинками вашими гріхи свої на вид виставляєте й усе те самі пригадуєте, то й мусите попастись у ворожі руки. Ти ж,

негідний, безбожний князю Ізраїлів, що на тебе прийшов день твій, і твоїй безбожності, настав кінець, — Так говорить Господь Бог: Здійми з голови корону, скинь царський вінець! Се вже минулось: угору піjde низьке, униз високе! Скину, скину, скину, й не буде його, покиль прийде той, що має до його право й кому віддам його!" — Езекиїла 21:24-27.

Через сей декрет Бог знову дав свою безпосередню обітницю, що у властивім часі Він установить правительство на землі для людей і дасть владу тому, "що має право" володіти. По осуненню Задикєя з престолу, Жиди потім вже ніколи не мали другого царя. Однак Жиди будуть привернені до їх дому й будуть під правлінням Того, кого прообразом були Давид і Соломон.

Підчас сього прообразового правління Жидів, Бог розбудив кільканайцять вірних і правдивих людей, котрі яко Божі слуги пророкували в Його ім'я. Боже надходяче царство для чоловіка було найважнішою темою для всіх сих пророків. Вони виглядали часу коли народиться хлопятко з покоління Юдиного з дому Давидового котрого Мойсей був типом. Ісаїя пророкував про час народження сього Могучого (Месії), і маючи пророче видиво Його величності, Його правительства й Його сили, він сказав: "Бо хлопятко народилось нам—син даний нам; власть на раменах його, а дадуть ім'я йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь мира. Царство його й миру його не буде границь; на Давидовім престолі й царстві він сяде, щоб утвердити

й укріпити його судом справедливим від тепер по віки. Ревнива любов Господа Саваота се вчинить."—Ісаїї 9: 6, 7.

Пророк Еремія свідкував, що Бог Єгова є Царем Вічності і що Він обявить свій гнів проти народів під сатанською владою, й що вони не зможуть встояти перед гнівом Його.—Еремії 10: 10-12.

Пророк Езекиїл пророкував про повернення Жидів до їх власного краю, про воскресення мертвих, і як правительство буде установлене, й як люди прийдуть під правління могутого Месії, котрого представляв Давид. "І буде слуга мій Давид царем над ними, й пастирем усіх їх, і ходити муть вони в заповідях моїх, та й будуть певнити постанови мої і їх виконяти." — Езекиїла 37: 24.

Пророк Авдія пророкував, що прийде час коли сатанська організація, а головню правительство Едому й все, що Едом представляв, буде знищене; і як Божа організація, представлена через гору Сион, буде Божим знарядом для спасення, визволення, володіння і благословення людей. — Авдія 1: 21.

Неемія й Езра були побожними людьми в Ізраїлі, й їх служення Богу й їх робота в Його ймя є записані в книгах Біблії під їх іменами.

Робота, яку вони виконали під керівництвом Єгови, була прообразом роботи повернення яку Бог виконає через своє справедливе правительство, над котрим Месія буде мати силу й власть.

Аввакум пророкував про велику битву Армагедону проти Сатани і його злої сили, і в

котрій сатанська організація впаде і вже більше ніколи не встане; і як Божий помазанник буде благословити людей.—Аввакума 3: 1-13.

Захарія предсказав останній напад диявольської організації проти людей Божих і як Господь виграє перемогу для свого народу й установить своє справедливе правительство на цій землі, через котре то правительство люди будуть благословенні.—Захарії 14: 1-10.

Божий пророк Малахія закінчив пророцтва Старого Завіту. Він пророкував відносно приготування правительства справедливості; як Бог пішле свого Помазанника до своїх людей і поїде їх разом; і як Він збудує диявольське правительство й його силу котра буде протиставитися правительству справедливості. Він описує це правительство й Його Володаря під символом Сонця справедливості, котре зійде з оздоровляючими проміннями його, щоби допомогти і благословити всіх, що будуть послухати правди того правительства.

Апостол Петро, будучи порушений силою святого духа, заявив, що всі пророки предсказували прихід Божого правительства й що під ним всі покійні будуть благословенні і повернені до стану совершенности і щастя, а лихі будуть знищені. — Діян. 3: 19-24.

Що ж тоді можна сказати про ті всі зібрані свідчення пророцтв? Будучи ознайомлені зі словами пророка, усі віруючі в Ізраїлі виглядали приходу Месії, котрий мав завладіти над ними. (Луки 3: 15) Отже маємо надто велике число свідчень, що Бог через уста своїх пророків безпосередно обіцяв установити спра-

ведливе правительство на землі; і що через Його ділання з Ізраїлем Він показав сю саму обітницю в прообразах і які благословенства прийдуть. Отже з огляду на се, що обітниці Божі є незмінні і певно сповняться, то хто з людей, що вірує в Бога, може сумніватися, що таке правительство буде установлене на землі в Божім назначенім часі? В Слові Божім є дано много свідоцтв, щоби установити віру тих, що вірують. Віруючий чоловік, буде з великим заінтересованням розглядати докази відносно приготування й установлення Божого справедливого правительства на землі для добра людства.

Приготовлення

ЄГОВА дав своєму синові, Люциферові, власть над чоловіком. Отже Люцифер стався князем. Від часу поповнення бунту Люцифер управляв людьми мильно і тому безправно. В одинокий спосіб в який він міг правильно володіти над людьми, то се володіти в абсолютній гармонії з волею Бога Єгови і бути все льюальний Богу. Задикей, останний цар Ізраїля, "Сидів на престолі Господнім," тому що він наслідив престіл по Давиді. Коли він піддався злому впливові Сатани, тоді володіння Задикей стало злим і безправним. Осунивши Задикей з престола, Бог заявив свою постанову, що Він розкине всяке законне правління над чоловіком аж прийде той, що "має власть до його". По тім часі всяке правління людей і народів істнували за дозволенням Бога в тім значінню, що Бог не перескаржав їм; але така влада правильно не походила від Єгови. Він позволив чоловікові йти його власною дорогою і не стримував Диявола від уживання його впливу над чоловіком.

Хотяй Вавилон був початком земських правительств, над котрими невидимим володарем був Сатана, то однак вивиснення його до світової держави було затримане аж зійшла зірда Ассирії. В часі коли Вавилон піднісся до світової сили, тоді Сатана стався "богом сього світа", що значить, що його невидима

власть поширилась над усіма народами землі. Перед тим часом на землі були люди зорганізовані під керівництвом Єгови, але від того часу вже не було організації на землі над котрою би Єгова був невидимим володарем. Царство Мелхизедика сповнило свою ціль як тип або прообраз. Ізраїльське правительство прийшло до кінця; і позаяк тоді не було жадного правительства котреб супротивлялось Сатані, а Вавилон в той час був володіючим правительством, тому він стався найважнішим урядом у світі. До першого вавилонського царя Даниїл сказав: "Ти, царю,—цар над царями, котрому Бог небесний дав царство, власть, силу й славу." (Дан. 2:37) До того часу Бог дав людям достаточне свідоцтво як доказ, що Він є Всевишній. Він показав свою найвисшу силу в тім, що Він розкинув світові держави такі, як Єгипет і Ассирію. Із скиненням ізраїльського царя Бог дозволив поганським народам, с. т. не-Жидам, виступити наперед і приложити свої найлучші старання устанавляти правительства і доказати, чи вони можуть або ні установити бажане правительство без помочи Бога Єгови. Отже поганська світова держава, зачивши з Новоходоносором як першим вавилонським царем, мала золоту нагоду. Бог постарався о достаточне свідоцтво для сього царя, так що він міг бути послухний Єгові, еслиб він сього бажав, радше чим піддатися Сатані. Однак Вавилон пійшов мильною дорогою й упав.

Вавилон, будучи передовою державою, й отримавши найбільші ласки і найвідповіднішу на-

году установити правительство, був прообразом "Християнства", котре обнімає ті народи землі, що називають себе Християнами, однак котрі вдійсности становлять часть сатанської організації. Народи так званого Християнства мали найбільшу нагоду зі всіх народів землі. Сі народи зробили поступ в матеріальних річах і в світському знанню, але вони забули про Бога й служили Дияволу. Сі народи, як се свідоцтва доказують, не змогли установити бажаного правительства для чоловіка. Упадок Вавилону був прообразом упадку "Християнства", разом із іншими частями сатанської організації. З початком світової держави з Вавилоном Бог дав поганським народам вільну руку в сім значінню, що Він не перескаряв їм. Він почислив дні Вавилону (Дан. 5:26); і також почислив дні поганської влади на землі, котрий то період часу писання називає "поганський час". (Луки 21:24) Отже поганські або не-жидівські правительства ніколи не були правительствами Господа Єгови, ані жадне із сих правительств або царств не управляло Богом уповажною властю. Вони існували або управляли через дозволення, що значить, що Бог позволив на існування сих правительств. Протягом сього часу Бог мав своїх свідків у світі, котрі свідкували про Його доброту, й ті люди, що бажали пізнати Його й йти дорогою праведности, мали нагоду так зробити. Бог чекав на свій час коли Він народить свого вірного Сина, котрому Він дасть право володіти і котрий буде царювати після Богом даної влади. Він є Цар, котрий

буде перший володіти над світом божественною властю. Щоб віра чоловіка могла утвердитись, для того він повинен уважно рішити походження сього могучого Володаря.

Покоління

Писання не лишають жадного сумніву, щодо того, хто буде Головою всіх земських правительств, котрі будуть установлені в назначенім Богом часі. Правда відносно сього великого правительства була написана для користи тих, що шукають правди, щоб їх віра була сильно утверджена і щоб вони мали певний ґрунт надії на справедливе правительство. (Римлян 15:4) Для сих Бог дав своє слово яко світильник або світло щоб провадити дорогою тих, що бажають служити Йому.—Псальма 119:105.

Зараз по потопі, Ной під керовництвом Божим, виповів пророцтво, предсказуючи благословенства для всіх синів Сема й Ефета, а головнo благословенства відносно Сема. "Хвала Господеві! Се Бог мого Сема. А ти, Канаане, рабом у них будеш. Розшируй Яфета і дай йому, Боже, сидіти у Сема у брата в наметі, а ти, Канаане, рабом у них будеш." — 1 Мойс. 9:26,27.

Мелхизедик є перший згаданий в писанню яко чоловік, що володів над людьми Богом наданою властю. Безсумніву, що він походив з покоління Семового, і дуже можливо, що навіть Сем і Мелхизедик були одною і тою самою особою. Сем ще жив в часі коли Авра-

ам стрінув Мелхизедика й дав йому десятину. (1 Мойсея 11:11) Авраам походив від Сема: (1 Мойсея 11:12-26) До Авраама Бог сказав: "І зрощу тебе вельми велико і вчиню тебе народами, і царі виходити муть із тебе." (1 Мойсея 17:6) Впираючись на сих пророцтвах в Писанню, можна напевно сказати, що той, що отримає право володіти, буде походити з лінії Сема через Авраама.

Яків був правнуком Авраама. Бог змінив ім'я Якова на Ізраїль. Тоді Бог велів написати от се пророцтво: "Сходить зоря із Якова, здіймається берло з Ізраїля, та й поламле Моабіям роги. . . . Із Якова вийде той, хто царів з їх престолів поскидає, і пустками городи поробить." (4 Мойсея 24:17, 19) Ісус сказав про себе: "Я—коринь і рід Давидів, зоря ясна й рання."—Одкриття 22: 26.

Юда був сином Якова, відносно котрого було написано спеціальне пророцтво. "В Юди не похитнеться берло між коліними, докіль прийде Шілог; і до нього будуть зібрані послухні з народів." (1 Мойсея 49:10) Тож правильний володар землі мусить походити з покоління Юдиного. Ім'я Юда значить *хвала*. (1 Мойсея 29:35) "Юда! тебе возхвалить рідне братте." (1 Мойс. 49:8) Той Могутний котрого представляв Юда є названий "лев з роду Юдиного." (Одкриття 5:5) Се показує, що той передсказаний могутний Князь буде славити Єгови Бога і що він знову за свою вірність і лояльність до Бога буде славлений всіма сотворіннями в назначенім Богом часі. — Фил. 2: 5-11.

По смерті Йозії, провідництво було передане Юді. (Суд. 1: 1, 2) “Бо Юда був найпотужніший між своїми братами, й князь у їх, але первородство перенесено на Йосифа.” (1 Паралип. 5: 2) “Юда скетро [символ авторитету] мое.” — Псальма 60: 7.

Калєб походив з покоління Юдиного; і при поділі землі в Палістині Калєб отримав, як своє наслідство, гору Геброн. (Ісуса Навина 14: 12-14) “Гора” є символом правительства або царства. В тім поділі землі покоління Юди отримало площу землі котра межувала з горою Сеїр, котра то гора була символом диявольської організації на землі. (Ісус. Нав. 15: 8-10) Се означувало, що диявольська організація буде сягати аж до початку Єгового правительства, котрого володарем буде той, що має право володіти і котрий буде походити з покоління Юдиного.

Ессей походив з покоління Юдиного. Син Ессеї, Давид, був помазаний Єговою бути царем над Ізраїлем. (1 Сам. 16: 13, 14) До Давида Господь сказав: “Як сповниться твій час, і ти одійдеш до батьків твоїх, тоді я поставлю насіння твоє після тебе, що буде з синів твоїх, і зміцню його на царстві. Я посаджу його в мойму домі й в мойму царстві по віки, а престол його тревати ме по віки.” (1 Парал. 17: 11, 14) До Соломона сина Давидового, Бог сказав: “Як ходити меш передо мною, так як ходив отець твій Давид, в простоті серця й щирості та все те чинити, що я заповідав тобі, й моїх установ і прав пильнувати меш, так я престол твій над Ізраїлем утверджу

навіки, як обітував отцеві твому Давидові, словами: не переведешся в тебе сидючий на престолі Ізрайлевому." (1 Цар. 9: 4, 5) Що обидва Давид і Соломон були прообразом правдивого Володаря, то се є ясно показано словами пророцтва: "Царству його й миру його не буде границь; на Давидовім престолі він сяде, щоб утвердити й укріпити його судом справедливим від тепер по віки. Ревнива любов Господа Саваота се вчинить. Милосердем стане твердо в пробутку Давидовому престолу правди, й засяде на нім в справедливості суддя, що шукати ме правди й до правосуду змагати." (Ісаїї 9: 7; 16: 5) Що Давид представляв правильного Володаря й прихід Його справедливого правительства, то є так певно, як є день й ніч.—Еремії 33: 20, 21, 25, 26.

В році 606 перед Христом, із скиненням останнього ізраїльського царя Задікея, лінія ізраїльських володарів над Божим народом була перервана. Та Бог через свого пророка предсказав, що прийде день коли Він злучить сю перерву й дасть владу правильному Володареві землі, і що той Володар буде походити з лінії Давида. "В той час поверну я знов упавше царство Давидове, заправлю попуклини в ньому, поновлю все розвалене й одбудую його, як було за днів давних."—Амоса 9: 11.

Сион гора є символом Божої організації, над котрою то організацією правильний Володар землі мусить бути Головою. Згідно із сим пророцтвом є написано: "І погордував шатром Йосифа, й не вибрав покоління Ефремового; тільки вибрав Юдин рід, гору Сион,

що полюбив її. І збудував він святиню, як гора висока, як земля, що на віки утвердив її. І вибрав Давида, слугу свого, і взяв його від отар овечих.” — Пс. 78: 67-70.

Бетлеєм був малим місточком в Юдеї, але Бог вибрав його яко місце для народження Володаря землі, і предсказав се через свого пророка: “Ти Бетлеєме—ти, Ефрате, хоч ти малий між тисячами в Юдеїв, але з тебе вийде мені Той, що має бути Володарем в Ізраїлі, а його народини — від початків, від днів вічності.” (Міх. 5: 2) В Бетлеємі знаходився дім Ессеї й дім Давидів. Давид був помазаний Єговою бути царем над Ізраїлем; і Бетлеєм часто називається містом Давида.

Марія, дівиця з дому Давидового, почала Сина силою святого духа Божого. (Луки 1: 27-29) Бог вислав свого ангела з неба повідомити Марию, що вона буде матірню обіцяного Месії, про котрого Божі пророки предсказували: “І рече ангел їй: Не лякай ся, Маріє: знайшла бо еси ласку в Бога. І ось зачнеш ти в утробі твоїй, й вродиш Сина, й наречеш ім'я йому ІСУС. Сей буде великий, і Сином Вишнього звати меться, й дасть Йому Господь Бог престол Давида, отця Його.”—Луки 1: 30-32.

Отже писання йдуть слідами неперервної лінії родоводу Ісуса від Сема, від Авраама, від Якова, від покоління Юдиного, й через Давида, Божого помазаного царя над своїм народом. В назначенім часі народився син Марії в Бетлеємі, про котрого Бог звістив через свого ангела, що Він буде називатися Ісус. В тій то важній хвилі святі ангели не-

бесні несли свідоцтво про Його тотожність. Той спеціальний післанець, котрого Бог назначив нести се свідоцтво, сказав: "І ось ангел Господень став коло них, і слава Господня осияла їх; і полякались страхом великим. І рече їм ангел: Не бійтись, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народивсь вам сьогодні Спас, що єсть Христос Господь, у городі Давидовому."—Луки 2:9-11.

Апостол Петро, будучи порушений силою святого духа, свідкував, що Ісус Христос був Тим, кого Бог предсказав, і що Він "має власть" бути володарем землі. "Мужі брати, дайте говорити явно до вас про праотця Давида, що вмер і поховано його, й гріб його у нас до сього дня. Бувши ж пророком і знавши, що клятьбою клявсь йому Бог, що з плоду поясниць його по тілу підійме Христа сидіти на престолі його, предвидівши, глаголав про воскресення Христове, що душа його не зоставлена в пеклі, а тіло не виділо зотління."—Діяння Ап. 2:29-31.

Його Помазання

Від часу Його народження аж до трицяти років віку, св. Письмо дуже мало говорить про Ісуса. В трицятім році віку Він був повнолітний й зачав свою роботу на землі. Він зараз пішов до Йоана і попросив Йоана охрестити себе у воді ріки Йордан.

Помазання є символом, надання сили або власти. Коли Єгова хотів показати, що Він дасть власть Давидові яко цареві, то Він велів пророкові намастити Давида олієм. (1 Сам.

16:13) “Знайшов Давида, слугу мого, святим миром моїм помазав його.” (Псальма 89:20) “І відказав Натан Давидові: Чоловік той—се ти сам! Тако глаголе Господь: Я, Бог Ізраїлів, помазав тебе царем над Ізраїлем і рятував тебе з рук у Саула.”—2 Сам. 12:7.

Коли писання говорить про “помазання Господне”, то ці слова виключно відносяться до царя або до володаря. (Пс. 2:2; Плач Єремії 4:20) Титул Месія або Христос значить “Помазанник”. Сей титул головно уживається відносно володіння. Даниїл пророк говорив про Месію, або Помазанника, яко про “Князя”. (Даниїла 9:25) Жиди також розуміли, що слово Месія значить ‘Той, що володіє’. Жиди виглядали царя або управителя, котрий мав висвободити їх з під римського ярма й котрий мав установити добре й справедливе правительство. Коли декотрі вірні Жиди довідались від Йоана про Ісуса і побачили Ісуса, тоді вони говорили до своїх братів, кажучи: “Знайшли ми Месію, що є перекладом Христос [Помазанник].” (Йоана 1:41) Божий пророк свідкував, що Помазанник є правильний Володар землі: “І бачив я в ночніх видивах, аж се з небесними хмарами йшов ніби Син чоловічий, дійшов до Стародавнього й приведено його до нього. І дано йому власть, славу й царство, щоб усі народи, племена й язика йому служили; власть його—власть віковічна, що ніколи не минеться, й царство його не повалиться.”—Даниїла 7:13, 14.

Хрещення Ісуса в ріці Йордан символічно указувало, що Він згодився цілковито під-

датися волі Бога Єгови. Потім Він був помазаний духом і силою Єгови. В той самий час Бог оголосив своє признание Ісуса. "І охрестившись Ісус, вийшов зараз із води; й ось відчинилось Йому небо, й побачив він духа Божого, що спустивсь як голуб, і злинув на Нього. І ось почув голос із неба, глаголючи: Се мій Син любий, що я вподобав Його." (Мат. 3:16,17) Писання доказують, що се помазання його означувало, що Він був одягнений в силу, щоби у своїм часі Він знищив злу організацію Диявола. "Про Ісуса з Назарета, як помазав Його Бог духом святим і силою, котрий ходив, роблячи добро та сціляючи всіх підневолених Дияволом, бо Бог був з Ним." (Діян. 10:38) "Хто робить гріх, той від Диявола, бо від почину Диявол грішить. На се явився Син Божий, щоб зруйнувати діла Диявола."—1 Йоана 3:8.

В часі помазання Ісуса Бог надав Йому силу й владу бути Божим Священником і Князем. Тоді він був назначений до уряду Священника й Князя по віки по чину Мелхизедека. (Пс. 110:4; Жид. 6:20; 7:17) Треба пам'ятати, що Мелхизедек був священником на престолі. Яко священник він був слугою Всевишнього, отже спеціальним чинником Всевишнього; а яко князь або цар, він царював властю даною йому Всевишнім. Сталося се в часі хрещення, що Ісус отримав владу бути Царем або Володарем.

Через помазання Ісус отримав силу й владу і відвічальність розказувати людям, що хотіли слухати Його, про правительство, яке Бог

установить, і як люди будуть визволенні з під сатанського правління. Невдовзі по своїм помазанню в Йордані, Він сказав в присутності фарисеїв і людей: "Дух Господень спочив на мені, котрого ради намастив мене; благовістити вбогим післав мене, сціляти розбитих серцем, проповідувати полонянам визвіл і сліпим прозрінне, випускати замучених наволю, проповідувати рік Господень приятний." (Луки 4: 18, 19) В тім случаю Він наводив писання пророка Ісаїї, котрий предсказав, що має зробити Помазанник Господень на землі. (Ісаїї 61: 1-3) Він заявив в той час, що Він від того дня зачав сповняти те пророцтво. "З того часу почав Ісус проповідувати й глаголати Покайтесь, наблизилось бо царство небесне." (Маттея 4: 17) Через три й пів роки Його місії, Ісус Христос все робив натиск на царство Боже, або правительство справедливости, що буде установлене для добра чоловіка.

Спокуса

Найперше самий Ісус мусів бути приготовлений яко правильний Володар землі. Отже з самого початку Його роботи Він мусів бути підчинений великій спокусі або пробі. Він був сорок днів і ночей в пустині без поживи. При кінці сих сорок днів посту прийшла спокуса до нього. Чому Він ходив в те місце? Писання відповідає: "Тоді повів Ісуса дух у пустиню на спокусу диявольську." (Мат. 4: 1) Певно, що се дух Єгови запровадив Ісуса в пустинню, тому що він згодився чинити волю Єгови й

Він був проваджений силою Його. Але чому Єгова Бог дозволив своємулюбому Синові бути отруженим Дияволом і підданим спокусі? В коротці відповідь є така: Ісус, встоявши вірно в спокусі або в пробі, міг докзати свою льяльність і вірність Богу. Бути спокушеним значить бути поставленим на пробу. Єгова помазав свого Сина Ісуса бути Царем або Володарем, та нім Він дозволив Йому царювати, то Бог перше випробував Його через отру пробу. Ісус все був льяльний й правдивий до свого Отця, але тепер Він був помазаний бути Божим Князем і володіти світом, і тому Бог випробував свого Сина через досвід. Розуміється ціл Сатани в спокушуванню Ісуса була та, щоби намовити Його зломати угоду з Єговою, і сим привести Ісуса до знищення. Єслиб Ісус був поломав свою угоду з Богом і стався непослушним, Він бувби умер і розуміється не бувби обняв уряду яко Володар світа. Отже Бог дозволив ворогові Сатані спокушувати Його, а Бог так постався, що та пробa вийшла на Його власну честь і славу.

Хитрий й зводничий ворог Сатана поставив спокусу перед Ісусом. Він знав, що Ісус постив через сорок днів отже був голодний. Він сказав до нього: "Коли ти Син Божий, зведи сим каміням зробитись хлібом." Тоді Ісус відповів: "Писано: Не самим хлібом жити ме чоловік, а кожним словом, що виходить із уст Божих." Мойсей також сказав так само до Ізраїлтян, що їх життя залежало від вірности до їх угоди з Богом. (5 Мойс. 8:3) Ісус сильно три-

мався сього права. Він відпер Спокусника геть і доказав свою вірність до Бога.

Сатана, знаючи, що Бог помазав Ісуса бути Володарем світа, і предвидівши, як фарисеї будуть противитися Ісусові, він задумав спокусити Ісуса через намовлення Його зробити якусь одважну й дивовижну штуку. Він думав заапелювати до Його гордості. Із таким то заміром ворог сказав до Ісуса: "Чому ти не вийдеш на святиню й не скочиш в долину? Божі ангели знесуть тебе так, що ти зійдеш неушкоджений; а люди, побачивши се чудо, переконаються, що ти більший чим звичайний чоловік і будуть радо попірати тебе." Ся пропозиція була зводнича, дипломатична, зрадлива й жорстока. Тоді Ісус відповів: "Написано знов: Не спокушуй Господа Бога твого."

Тоді Диявол сказав йому, що всі царства світа були під його владою. Ісус не заперечив йому сього приписання, бо вдійсности, Сатана тоді вже був богом цілого світа. Тоді Диявол предложив Ісусові, що він зречеться престола й віддасть володіння світа Ісусові, если Він поклониться йому. Еслиб Ісус був так зробив, Він бувби показав свою нелюбовність до Бога й був би знищений. Його відповідь до Сатани була: "Писано бо: [Єгові] Богу твому кланяти мешся, й Йому одному служити меш."

В сій великій пробі Сатана програв. Ісус виграв, і Бог випробував свого Сина, що Він був вірний й льювальний й правдивий. (Мат. 4:1-10; Луки 4:1-13) Тоді Диявол лишив Ісуса на якийсь час. Протягом Ісусового побуття на

землі через три й пів роки Сатана ніколи не тратив нагоди, щоби зловити Ісуса в свої лапки й знищити Його. Спокуси, які він ставив перед Ним, були численні й розмаїті, і представлені Їм у хитрий й зводничий спосіб. Серед усяких спокус Ісус доказав своє повне посвячення Отцю. Сі проби були частию роботи приготування до володіння.

Переслідування

Сатана старався знищити Ісуса перед тим, нім ще Марія породила Його. Пізніше й Ірод старався знищити диття-Ісуса, і, щоби доконати своєї цілі, він вигубив в Бетлеємі всі діти од двох років і менше. (Мат. 2:16) Розумієть ся, тут Сатана був тим мистцем, котрий обдумав плян для знищення сих немовлят. Коли Сатана знайшов, що Він не може звернути Ісуса з Його дороги праведности й від цілковитого посвячення до Його Отця, тоді він завів систему жорстокого переслідування Його. Бог міг був перешкодити сьому, але Він дозволив на се.

Ще від часу Еноса, коли то люди під керівництвом Сатани з глупоти й кепкування називали себе іменами Господа, Сатана все зневажав Бога. Коли Єгова вислав свого любого Сина на землю і помазав його на Царя або Володаря, тоді Сатана сі самі зневаги, якими він зневажав Отця, кинув і на Сина. Написано є: "Чужим став я братам моїм, і чужинцем синам матері моєї. Бо ревність для дому твого ісушила мене, і зневага тих, що тебе зневажають, впала на мене."—Псальма 69:8,9.

Ісус народився Жидовином і підлягав під ту саму угоду, що й Жиди. Бог вислав Його до Жидів виконувати роботу відносно його будучого правительства, а головнo, щоби по-відомити о сім Жидів. Ізраїльські проводарі, духовенство й головні з їх отар, переслідували Ісуса; а Сатана був головним керманичом сього руху. Були там і вірні Жиди, що признали Ісуса за Помазанника Божого, і сим Бог дав свою ласку. (Йоана 1:11,12) Інші також робили всякі старання, щоби як найбільше утяжити Його життя й знищити Його. Сі досвідчення Ісуса були як раз згідні з пророцтвами відносно Нього. "Він маловажений і в погорді у людей; чоловік, зазнавший горя й болів, так що ми від него одвертали лице своє; гордили ним, й ми його ні за що мали." —Ісаїї 53:3.

Ісус був совершенний, святий, невинний і без гріха, і Він не робив шкоди нікому. Сей факт, що Він був маловажений й переслідуваний, є доказом, що злющий Сатана переслідував Його за для тої причини, що Ісус був помазаний на Володаря світа. Ісус мав особисту й важну вість для Жидів, котра була корисна для них. Вони були Його братами й Він прийшов до них. Сатана намовив людей зневажати Його й відкинути Його і переслідувати. Треба мати все наввазі се, що ті люди, котрих Сатана вживав до переслідування Ісуса, й котрі спричинили Йому великий смуток і терпіння, було духовенство тодішнього часу, котре вважало себе за представителів Бога. Се доказує, що духовенство й головні з їх отар

були синами Диявола, а не синами Божими. Ісус ясно сказав їм, що вони були від Диявола.—Йоана 8: 43, 44.

Ісус був "чоловік смутку й зазнавший горя"; і одна причина Його смутку була, що Він бачив людей котрі називали себе представителями Отця, однак котрі щоденно мильно представляли Його і зневажали Його святе ім'я, й чим раз більше кидали зневагу на Ісуса, тому що Він прийшов від Бога і представляв Його на землі. Сей знаряд Сатани ненавидів Ісуса без жадної причини або вини. "Більше ненавидящих мене безвинно, як волосся на голові в мене; потужні мої губителі, що без причини ворогують на мене; чого я не загарбав, те мусів я дати."—Псальма 69: 4.

Бог через своїх пророків часто пригадував Жидам про прихід Того, кого Мойсей й Давид представляли. Тепер Ісус прийшов як сповнення сих пророчих висказів. Він дав достаточний доказ володарям ізраїльським, так що вони могли пізнати Його, що Він був Божим Помазанником. Духовенство жидівське було обзнакомлене з законом пророків, а однак воно закидало Ісусу, що Він був прожора й п'яниця й грішник, тому що Він їв і п'їв скільки Він потребував і тому що Він відносився чемно до митарів та грішників. (Маттея 11: 19) За те, що Ісус увільнив декотрих людей з їх терпіння, які їм завдав Диявол, виганяючи з них бісів, духовенство оскаржувало Його, що Він був князем бісів. (Маттея 12: 24) Воно оскаржувало Його о богохульство, тому що Він говорив їм правду про себе яку вони повинні

були знати із читання пророцтв. (Йоана 10:36) Опісля Ісус сказав приповідь до духовенства, що в дійсности була пророцтво про се, як Єгова насадив винницю й довірив її Жидам, а головню провідникам жидівським; як Єгова вислав своїх пророків до них і вони покаменували їх; і нарешті як Він вислав до них свого Сина, і коли вони побачили Сина, сі злющі люди сказали: 'Вбиймо його, та й заберемо наслідде його.' (Маттея 21:33-41) Сатана порушив духовенство переслідувати Ісуса, і Ісус сказав їм, що вони се робили. Сатана захопив духовенство в свої сіти, тому що воно покинуло Бога й піддалось невидимому володінню Диявола. Воно воліло мати признання людське й тішитись тією малесенькою силою, яку воно мало, радше чим бути вірним Богу. Хоть і духовенство називало себе представителями Бога, то в дійсности воно представляло Диявола, так як се Ісус їм сказав; і тому що Він говорив їм правду, за те вони шукали вбити Його.

Через більше чим три роки Ісус був немилосерно переслідований, і при кінці його земської місії, представителі народу ізраїльського, т. є духовенство, визискачі й політики, ввійшли в змову вбити Ісуса на смерть. (Маттея 26:3-5) Виконуючи сю змову, вони увязнили Ісуса, поставили фальшивих свідків, перепроводили суд проти їх власного права, змусили обжалованого дати свідоцтво проти себе, що противилось їх власному законі; і без жадного правдивого свідоцтва або причини, засудили Ісуса і видали Його на ганебну смерть че-

рез повішення на дереві. Він умер наче грішник. Пророк написав слова, які були в устах Ісуса: "Ти знаєш мою наругу, і зневагу мою, і сором мій; всі гнобителі мої перед тобою. Від наруги серце моє розбилося, я став вельми нужденний; ждав я милосердя, не дождався, і потішителів, та не знайшов нікого."—Псальма 69: 19, 20.

Чи не міг Єгова Бог стримати переслідування й терпіння ганебної смерти свого любого Сина? Певно, що Єгова міг, тому що Він всемогучий; Його сила не знає границь. Чому ж тоді Всемогучий Бог дозволив своєму Синові бути переслідуваним і терпіти?

Послушенство

Богодухновенний писатель відповідає на се питання так: "Хоч і Син Він був, тільки ж навчився послуху через те, що терпів." (Жид. 5: 8) Бог часто робив натиск на важність послушенства. За днів Саула Бог сказав через свого пророка: "Покора лучша за жертву, послух дорожчий від баранячого товщу; бо непослух се такий гріх, як і чарівництво, і своя воля, се таке як ідолопоклонність."—1 Самуїла 15: 22, 23.

Бог помазав свого сина Люцифера бути охоронним херувимом над чоловіком, але той син стався невірним і нельояльним. Тоді Бог помазав свого любого Сина Ісуса бути Головою великого правительства праведности, котре Він установить; але нім Він вивисшив Його до позиції дійсного Володаря, Бог випробував свого любого Сина допустивши на нього най-

острійші проби. Переслідування які впали на нього дали Йому нагоду вчитись послушенства. Через ці досвідчення Ісус навчився послушенства й доказав свою гідність, що Йому можна вповні довірити роботу перед Ним. Ісус був так цілковито відданий своєму Отцю й своїй роботі, що Він сказав: "Не можу я робити від себе нічого." (Йоана 5:30) Се не значило, що Він не був здібний виконати своєї задачі, але що Його угода з Богом не дозволяла Йому щось зробити проти Божої святої волі. Сим Він зробив натиск на лекцію, яку Бог бажав навчити усі розумні сотворіння, що послушенство є найважніша річ. Хто не хоче бути послухним, той паде під вплив Лихого, а впертість до розказів се беззаконство, що провадить до почитання Диявола. Се правило було так цілковито й наскрізь уґрунтоване в досвідченнях Ісуса в приготуванні Його до висшої позиції, що безперечно удовідняє, що Бог вимагає послушенства від усіх, кого Він вивисшить. Для того є написано: "Смирїться під сильну руку Божу, щоб підніс вас у гору свого часу. Бо Бог гордим противиться, смирим же дає благодать." — 1 Петр. 5:6, 5.

Богодухновенний Павло писав, що Ісус не шукав захопити щось більше чим Йому було вимірено, і Він не пійшов проти волі Божої. Він добровільно піддався волі свого Отця, і, знаючи, що жадні проби ані переслідування ані терпіння не могли прийти на Нього без дозволання Його Отця, тому Він охочо підчинився їм. Через свою вірність Він стягнув на себе терпіння й смуток і ганебну смерть.

Однак через всі ці досвідчення Він навчився послушенства і за се Єгова вивисив Його до найвисшої позиції в вселенній. "Так бо нехай думається у вас, як в Христі Ісусі, котрий, будши в образі Божому не вважав хижацтвом бути рівним Богу; тільки ж умалив себе, прийнявши вид слуги, будши в подобії чоловічому, і здававшись видом, яко чоловік, принизив себе, будши слухняним аж до смерти, смерти ж хрестної. Тимже й Бог Його високо возніс, і дав Йому імя, більше всякого імени, щоб в імя Ісусове приклонилось усяке коліно, що на небі, і на землі, і під землею, і щоб усякий язик визнавав, що Господь Ісус Христос у славу Бога Отця."—Филиппян 2:5-11.

Смерть і Воскресення

Ісус умер на дереві, був знятий з дерева і похований, і на третій день Бог воскресив Його з мертвих. Сорок день потім Він вознісся на небо. Отже чи Ісус Христос, Помазанник Божий, Цар справедливого правительства, буде видимий або невидимий для людей? Відповідь є: Він буде невидимий; тому що Він умер як чоловік, но воскрес яко дух. (1 Петра 3:18) Людське око не може бачити духа. Духове іство для чоловіка таке, як вітер. Чоловік може бачити наслідки вітру, і може чути й відчувати вітер; але він не може, уживаючи людського змислу виду, бачити вітер. Се що вдійсности Ісус сказав Никодимові відносно духового іства. (Йоана 3:5-8) Ісус народився духовим іством при воскресенню із мертвих.

Опісля Він являвся своїм ученикам в людській формі й в інших тілах. Очевидно, в кожному случаю відповідне тіло було сотворене для різної okazji. Однак Він ніколи не являвся у своїм духовнім тілі. Павло більше чим хто інший приблизно бачив Його славне тіло. Однак Павло бачив лише відбите світла тіла Його, і ясність того світла перевисшила ясність сяєва сонця в полудні. (Діян. 9: 3; 26: 13) Се як раз в гармонії з словами, які Ісус сказав до своїх учеників відносно того, чи люди будуть бачити Його: "Ще трохи, й світ мене більш не видіти ме." — Йоана 14: 19.

Бачучи, що Льогос, Син Божий, був від почину духовою істотою і що Він був перенесений до людської природи, стався чоловіком, і умер як чоловік, но воскрес як духовна істота, і если Він буде мати власть яко володар в духовім стані, то чи не міг Він статися Головою справедливого правительства, котре Бог установить, еслиб Він не був прийшов на землю? Так, Він міг був статись невидимим володарем, еслиб Він був не стався чоловіком; але тоді Його правління не булоб принесло цілковитого й повного благословенства для людства. Чому ж тоді Ісус стався чоловіком і чому Він умер?

Викуп

Ціль Його приходу була, щоби відкупити рід людський, і уможливити чоловіку статися совершенним умово, морально й фізично. Коли ученик зрозуміє яку звязь має смерть і воскресення Ісуса із правлінням Його, то се по-

може йому побачити чудове вираження Єгової любови й доброти до нього. Властива відповідь на повисші питання кине світло на сю справу. Се, що Єгова вислав Ісуса як чоловіка і Його смерть і воскресення, були частю Божого приготування до великого правительства, котре принесе вічні благословенства для роду людського.

Чоловік Адам, сотворіння Єгови, був совершенним чоловіком. Його добровільне непослушенство до Божого закону стягнуло на нього вирок смерти й вигнання з його совершенного дому в Едені. Совершений чоловік і совершенна жена не мали потомків. Потім, як вони були під засудом смерти і були вигнані з Едену, Адам і його жена породили діти. Адам і Ева, будучи під засудом смерти і підчас виконання того засуду, були несовершенні-упавші; і тому натуральні наслідки були, що їх діти народились несовершеними. Їх діти породились в гріхах, тому що ніщо несовершенне не може виконати закону Божого совершенно, а переступає його. Гріх значить переступлення Божого закону. (1 Йоана 3:4) Нагорода або плата за гріх — смерть. (Римлян 6:23) Отже виходить, що всі діти Адама народились грішниками. (Римлян 5:12) Всі вони були 'народжені в гріху а початі в беззаконню'. (Псальма 51:5) Остаточна судба всіх грішників є знищення, що значить смерть.

Та Бог замірив відкупити чоловіка від смерти й гробу, і дав своє слово, що так станеться. (Осії 13:14) Бог, будучи абсолютно

справедливий, не міг уневажнити свого власного присуду і простити чоловікові й увільнити його від кари. Нарушення закону Адамом вимагало совершенного людського життя. Отже еслиб якийсь другий совершенний чоловік добровільно хотів взяти місце Адама в смерті яко заміну, і сим стрінути вимоги суду, тоді Бог міг би згідно зі справедливістю увільнити Адама й його потомків від засуду й його наслідків. Однак задля упавшости не було нікого з людей, хто мігби викупити себе; а тим більше ніхто не міг статись викупом за свого брата. Написано бо: "Ніколи не здоліє чоловік спасти брата свого, і не зможе дати викуп за нього."—Псальма 49: 7. 5

Невірний син Божии, Люцифер, тепер названий Дияволом, Сатаною, був перший, що зачав гріх. Божа ціль є відобрати від Сатани правління над чоловіком, а натомість установити справедливе правительство і дати те правительство тому, що є в повній гармонії з Ним. Бог любить чоловіка і замірив визволити його. Совершенний чоловік був його сотворінням; і тому Він дасть несовершенному чоловіку нагоду бути знову вповні приверненим. Бог міг був передати справедливе правительство в руки свого любого сина Льюгоса, щоби він установив його для добра чоловіка. Однак, щоби людство могло вповні скористати з такого уряду, то чоловік мусів перше бути викуплений від смерти й гробу. Ставшися добровільно чоловіком і потерпівши добровільно смерть, щоб виконати Божий замір, Його любий Син усунув всякий сумнів

і доказав, що Він буде все лояльний й вірний Богу у виконуванні Божого справедливого заміру.

Його любий Син був великою радістю для Єгови. (Прип. 8:30) Бог є цілковито несамолюбний, що значить, що Бог любов. Однак Бог одказав собі сеї радості й щоденної сполуки з своїм любим Сином, щоб лише повернути чоловіка й в той самий час приготувати свого любого Сина до найвисшої позиції в Царстві. Отже Бог, щоби виконати свій замір, і з любови до людства, вислав Ісуса на землю умерти за грішний рід. "Так бо полюбив Бог світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожен, віруючий в Него, не погиб, а мав життя вічне. Бо не післав Бог Сина свого на світ, щоб усудити світ, а щоб спас ся ним світ." (Йоана 3:16,17) Перше, Бог спас рід людський від знищення, а потім установить справедливе правительство, щоб людство могло вповні бути повернене до совершенности і вповні тішитися тим совершенним правительством.

Коли Ісус дожив трицять років віку, Він був совершенним чоловіком під кожним зглядом і вповні відповідний статися відкупителем чоловіка. В тім то віці Він заявив своє бажання чинити волю Божу, свого Отця. Отже Єгова зробив угоду зі своїм любим Сином, т. є 'угоду через жертву', виконання чого провадило до пожертвування Ісусового чоловічества, щоб Він міг взяти місце Адама в смерті. Ся угода була цілковито виконана. Ісус сказав, що Він прийшов на землю дати своє життя яко викуп,

щоб рід людський міг жити. (Маттея 20: 28; Йоана 10: 10) Отже смерть чоловіка Ісуса дала як раз відповідну ціну, т. є. совершенно життя котре Адам мусів віддати за поповнений гріх. Ісус стався чоловіком в тій цілі, щоби виконати Божий замір відносно викупу чоловіка. Він стався чоловіком, скоштував смерті, і, віддавши своє життя, Він стався викупом за всіх. (Жидів 2: 9; 1 Тимотея 2: 3-6) Єсли Адам і його потомки мають скористати зі смерті совершенно чоловіка Ісуса, тоді Ісус, яко чоловік, мусить позістати мертвим повіки. Се є правда, тому що совершенно чоловік Ісус стався субституцією в смерті за совершенно чоловіка Адама і його покоління.

Але чому Ісус мав умерти ганебною смертю? Адам стався добровільно грішником і був вигнаний з Едену за гріх. Хтоб то не зложив ціну викупу за Адама, той мусів взяти місце грішника, і хотяй святий і без гріха, він мусів умерти як грішник. Спосіб, в який Відкупитель мав умерти, був показаний в карі для добровільних переступників в ізраїльськім народі. У жидівськім законі було написано: "Проклят всякий, що висить на дереві." (5 Мойсея 21: 23) Смерть Ісуса на хресті або на дереві осунула прокляття з Жидів. Ісус був святий, невинний і без гріха, і справді Він мусів бути таким, щоб Він міг дати ціну викупу; Він мусів взяти місце грішника в смерті, і для того Він мусів умерти як переступник. Про Нього написано: "Він же поранений був за гріхи наші й мучений за беззаконня наші; се кара за весь мир наш упала на него, а ми його ра-

нами оздоровлені. . . . [Він] оддав свою душу (життя) на смерть, і до лиходіїв дав себе прилічити, хоч він приймив гріхи многих на себе." (Ісаї 53:5,12) Вартість життя совершенного чоловіка Ісуса, що було виляте в смерть, му́сло бути представлене в дворах Єгови, щоби зробити примирення за гріх, або офіру за гріх в користь чоловіка.

Його Воскресення

Чому Бог воскресив Ісуса як духове іство? (1) Тому що Він був льюальний й вірний аж до смерті. (Фил. 2:5-11); (2) тому щоби Ісус міг мати вступ до неба і там представити ціну свого пожертвованого чоловічества як офіру за гріх і щоби зробити примирення за гріхи чоловіка; і (3) щоби Він міг в назначенім Богом часі зайняти уряд Володаря або Управителя над всіма народами землі.

Ісус олюблений Син, був поставлений на пробу; Він був спокушуваний Дияволом, але оставсь вірним; Він був переслідуваний, а однак був льюальний Богу; Він був несправедливо оскаржений й засуджений на ганебну смерть; і серед усіх сих проб Він був льюальний й вірний Отцю. Він пійшов на ганебну смерть і навіть не подумав невірною. Бог нагородив Його вірність і сим установив право, що Бог нагородить усіх тих, що люблять Його й вірні Йому.—Псальма 31:23.

Єслиб Ісус був збуджений зі смерті як чоловік, тоді ціна викупу булаб безвартісна. Знов, єслиб Він був зовсім не встав з мертвих,

тоді Бог мусівби назначити когось іншого представити ціну жертви в небі яко офіру за гріх. Але ся честь була дана Ісусові і Він вступив в саме небо й там явився перед лицем Бога за віруючих. Там Він явивсь, щоб змити гріхи жертвою свого життя. — Жид. 9: 24, 26.*

Бог назначив свого любого Сина Ісуса бути Володарем свого прийшого царства. Єслиб Ісус був позістав мертвим на завжди, то Він не міг би був взяти свого уряду. Тож Бог воскресив Його яко великого Князя або Володаря, щоби у своїм часі Він міг виконати його замір і установити справедливе правительство. Коли Бог воскресив Ісуса, тоді Він дав в руки свого любого Сина всяку силу на небі й на землі і дав Йому безсмертність, так що Він ніколи вже не може вмерти; і дав Йому ключі від смерти й пекла, що значить, що Він дав Йому силу у своїм часі знищити смерть і гріб і випустити чоловіка на волю. — Маттея 28: 18; Одкриття 1: 18.

Ожидання

Коли Ісус воскрес із мертвих і вознісся на небо, і будучи тоді Царем, то чому Він зараз тоді не установив справедливого царства і не зачав царювати? Відповідь є, тому що тоді ще не прийшов Божий час. Коли Він вознісся на небо, Єгова сказав Йому ожидати: "Сказав Господь моему Господеві: Сядь праворуч ко-

*Повне пояснення філософії викупу й офіри за гріх знаходиться в книжці "Сотворення", голова 7.

ло мене, доки не положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги." (Псалма 110:1) Павло потвердив ці слова коли писав: "Він же, принісши одну жертву за гріхи, сів на завсіди по правиці Бога, доживаючи далій, доки положиться вороги Його підніжком ніг Його." —Жидів 10: 12, 13.

Приготовлення для устанавлення Божого справедливого правительства тоді ще не було скінчене. В той самий час декотрі люди серед лихих обставин постаралися о нагоду доказати їх любов і посвяду до Бога і сим чином затримати свою невинність. Підчас сього дальшого періоду приготовлення до устанавлення Божого справедливого правительства, Ісус мусів очидати і бути безактивним проти Сатани, щоб осунути його з володіння. У назначенім часі Бог мав пожити ворога Сатану під ноги Ісуса. В тій роботі Його олюблений Син, яко Священник і Цар, мав бути головним Чиновником. Але Син не взяв жадного кроку проти Сатани, щоби знищити його правління, аж поки Бог не приказав йому се зробити. Аж до того часу Бог через Христа вибирав з між людей одиниць, що хотіли йти слідами Ісуса і котрі в пробі докажуть любов і льяльність і вірність Богу. Є написано, що 'з між людей будуть вибрані люди для Його імя', і що се мусить бути зроблено перед устанавленням справедливого правительства й царювання великого Царя, котрого прообразом був Давид.—Амос 9: 11; Діяння ап. 15: 14-17.

Місце Правительства

Чи справедливе правительство, котрого председателем буде Ісус Христос, Помазанник, буде в небі чи на землі? Чи те правительство буде видиме для чоловіка, чи може чоловік буде бачити лише добрі наслідки його? Христос, на котрого раменах спочивати ме те правительство, є духом. Він тепер є й все буде невидимий для чоловіка. Те правительство буде ділати для добра чоловіка; отже се й но Його царювання, через урядових представителів Христа, буде видиме для чоловіка. Однак люди не будуть бачити своїми очима славного Царя; вони будуть бачити лише представителів небесного правительства на землі і будуть бачити справедливу роботу того правительства. Люди будуть свідомі наслідків того правительства і будуть благословенні ним. Царство й правительство значить то саме. Ісус учив своїх учеників молитись до Бога: "Нехай прийде царство твоє. Нехай буде воля твоя, як в небі, так і на землі." (Маттея 6: 10) Володіюча сила буде в небі, де воля Божа буде виконувана; а володіння того правительства буде на землі, де також воля Божа буде виконуватися. Те правительство буде дійсне, котре цілковито й наскрізь установить справедливість між людьми.

"У Вас Усередині"

Многі мають мильний погляд щодо натури й місця того правительства або царства справедливости, як також відносно володіння. Той мильний погляд увійшов із причини хитрого впливу Сатани ворога. Многі з духовенства

научали людей й даліше навчають, що царство або правительство Боже є в серці чоловіка. Переказати їх науку можна так: Коли Христос був на землі, Він установив своє царство в серцях людських; що від того часу, коли чоловік почує про Христа і станеться Християнином, тоді царство Боже установляється в серці того чоловіка і від того часу він мусить виробляти собі характер згідний з царством Божим; що сей процес навернення і установлення царства в серцях людських мусить поступати вперед аж те царство цілковито буде установлене в серцях людей цілого світа; що задачею номінальних церков є, навернути людей світа і привести їх до церкви і сим чином установити царство в серцях людських.

Всякому розумному чоловікові повинно бути ясно, що Сатана є автором сього мильного погляду. Сатана добре знає, що чоловік не-совершений і не може своїми власними силами установити совершенне правительство. Він знає, що людське серце вельми злюще задля упавшости й гріха; Він знає, що если він буде тримати людей, котрі побожно будуть виробляти собі так званий "характер", і будуть старатися навернути світ, то сим він буде тримати їх ум від Бога й Його заміру відносно справедливого правительства й благословення людей.

Для ствердження сього мильного погляду, духовенство наводить слідуєчі слова Ісуса: "Дивись он бо царство Боже у вас усередині." (Луки 17:21) Впираючись на сім писанню, ду-

ховенство каже: 'Сі слова Ісуса доказують, що Він установить царство в серцях людських в часі коли Він був тут на землі і що се повинність Християнина закладати таке царство в серцях інших людей, і що в жадний інший спосіб те царство не буде установлене.'

Та тепер застановімся до кого сі слова Ісус сказав: Єсли ми схочемо остояти по стороні заключення духовенства, тоді ми мусимо знайти, що Ісус говорив сі слова до людей, що були в гармонії з ним. Певно, що Він не установлявби свого царства в серцях своїх ворогів. Духовенство повинно було читати се писання більше уважно й приглянутись добре контекстам.

Повисше наведені слова Ісус сказав до Фарисеїв, котрі в той час противились Ісусові й старались зловити Його. Отже єсли заключення духовенства є добрі, тоді мусимо згодитися, що Ісус установив те царство в серцях фарисеїв. Єсли ж Він заснував своє царство в серцях фарисеїв, тоді те правительство не могло бути справедливе. Ісус уже сказав був тим людям, що вони були дітьми Диявола, їх отця, і що вони його волю чинили. (Йоана 8: 43, 44) Се є неімовірним, щоби царство Боже було засноване в серцях дітей диявольських. Перед тим, Ісус сказав сим людям, що вони були безумні, брехуни, гіпокрити, гнобителі людей, і що вони, і головні з їх отар, були ошустами; що вони взяли ключ знання від людей; і що вони самі не шукали увійти в царство Боже і перешкаджали людям зрозуміти значіння його. (Луки 11: 40-54) Неможна вірувати, щоби Бог

установляв своє царство в серцях сих лукавих людей. Для тої самої причини ми мусимо признати, що нинішнє духовенство й фарисеї не можуть мати часті в царстві небеснім, тому що вони шукають своєї власної слави й опрокидають Слово Боже. Ми можемо бути певні, що Бог не установив свого царства в серцях духовенства або когось іншого, хто є частю диявольської організації.

Еслиби духовенство студіювало писання, воно зналоб добре, що Ісус не навчав, що царство Його знаходиться в серцях тих, що визнають Його. Вони перекрутили се писання і сим чином ошукали мільйони чесних людей. Нині є мільйони щирих одиниць, що вірують в се, тому що вони так навчені духовенством, що єдине царство Боже, яке коли буде установлене, то се царство буде в серцях людських. Се є підле зводництво, що походить від Сатани і котре попирають його представителі. Нам треба пам'ятати, що царство Боже—се справедливе правительство. Господь Ісус виразно сказав фарисеям, що вони не можуть бути в тім царстві, і що всякий привилей бути в тім царстві буде взятий від них і даний народові, що приносить ме овочі його. (Маттея 21:41-45) Отже нехай люди зрозуміють се, що наука духовенства відносно сього, що царство Боже є в серцях людських, не лише фальшива, але є злющим підступом Сатани й його послідувателів, вимірена для ошукання людей відносно Божого правдивого царства.

Ані Господь Ісус не сказав, що царство Боже є в серцях його вірних послідувателів. В пи-

сання слово "царство" має зовсім инакше значіння. Часом те слово значить "царювання" або "державу". (Езр. 7:13, 23; Еремії 28:1; Даниїла 6:3, 28 анг. перек.) Часом воно указує на того, що є відвічальний за правительство. Тепер застановімся над обставинами серед яких Ісус сказав ці слова: "Царство Боже у вас усередині," і се кине світло на цю справу. Обставини були такі: фарисеї прийшли до Ісуса і вимагали від Нього, щоб Він їм сказав свій погляд про час і прихід царства Божого. Згідно з їх несправедливими ділами, вони старались зловити в свою лапку Ісуса. Будучи самолюбними, вони не бажали вчитись від Нього для добра людства ані для свого власного. Поза фарисеїв перед людьми була така: 'Ми єдині, що розуміємо писання—казали вони—Ми знаємо, що пророки говорили про прихід Месії, Царя. Ви глядіть на нас, і слухайте нас, що ми навчаємо. Коли прийде час, ми оголосимо те царство, і ви скажете тоді: Ось воно!' Вони були засліплені до правди задля їх самолюбства й амбіції. Думаючи про себе дуже високо, вони сподівались, що Ісус, відповідаючи на їх питання, скаже щось протилежного проти себе. Вони шукали якогось доказу проти Нього. Отже вони пішли до Нього й вимагали, щоб Він сказав їм коли те царство мало прийти. Ісус знав їх думку і знав їх питання, і сказав: "Не прийде царство Боже з постереганням, ані казати муть: Дивись, ось воно; або: дивись он, бо царство Боже у вас усередині." (Луки 17:20, 21) З боку в англійській Біблії зазначено так: "Царство Боже є між вами." Ротер-

дам переклав сей верш так само. В иншій перекладі сей верш звучить: "Царство—тепер між вами." (*Мопат*) В перекладі так званім *Даяллот*, перекладач зробив слідуочу замітку про сей текст: Грецьке слово "*Базилія*" тут відноситься до особи до котрої належить титул цар, радше чим до *тироторії* або *царства*. Проф. Гвітінг єврейської й грецької мови каже, що сі слова в 21 верші повинні звучити так: "*Цар* є між вами."

Вдійсности, що Ісус сказав і розумів, то було се: 'Те царство не прийде з постереганням, так як ви сподієтесь воно прийде. Ви бажаєте показати велику славу перед людьми й бути в славі того царства. Та сього ви не зможете зробити. В сути річі ви навіть не будете мати часті в тім царстві. Я помазаний до того царства, і ось я між вами.' Ісус був Помазанником Божим; і Він сказав фарисеям правду, котру вони булиб зрозуміли, еслиб їх ум не був засліплений самолюбством і службою в диявольській організації. Той період часу від помазання Ісуса до початку дійсного царювання, був довгий. Диявол використав сю нагоду, й уживши мильного поняття о повисше наведенім писанню для попертя своєї фальшивої теорії, він спричинив, що люди увірували, що ніяке правительство справедливости ніколи не буде установлене на сій землі.

Ісус вибрав сімдесят послідувателів і вислав їх-яко своїх представителів, і сказав їм йти від дому до дому й голосити Жидам, що "наближилось до вас царство Боже". (Луки 10: 9, 11) Під сим Ісус розумів, що Він прийшов

до Жидів і сих сімдесять учеників Він вислав яко своїх представителів в своє ім'я, і що їм був даний привилей прийняти Його яко Божого Помазанника і тому те царство наближилось для них. Він уживав те слово царство в тім самім значінню, в яким Він ужив його коли Він говорив до фарисеїв відносно себе, яко Божого Помазанника. Знову коли Ісус сказав до них, "царство небесне приближилось," то Він відносився до себе яко до помазаного Володаря над спаведливим правительством.

Нині духовенство, йдучи за тою самою фальшивою теорією, що "царство у вас усередині", —наклонило себе й своїх послідувателів вірувати, що Бог ніколи не установить жадного іншого царства на землі крім того, що тепер є. Коли їм звернути увагу на докази писання й на події які є сповненням пророцтв відносно другого приходу Христа й установлення справедливого правительства, то вони відповідають як раз так, як апостол предсказав, що вони будуть казати: "Де обітниця приходу Його? від коли бо батьки умирають, усе так само пробуває від почину сотворення." І тоді Апостол додає, "вони—добровільно несвідомі." — 2 Петра 3: 4, 5. *Англ. переклад.*

Нині духовенство відмовляється прийняти те царство й навчати про нього людей; і через їх мильне научення й їх напрям ділання, вони стримали много людей від того царства й від зрозуміння його. Та вони пішли дальше чим се, вони переслідують тих, що покійно стараються навчати людей відносно Божого справедливого правительства, котре Він установить

для їх користи. Однак Божа велика робота приготування до царства велично поступає вперед.

Угода о Царство

Егова зробив угоду, щоби установити правительство для добра чоловіка. Писання показують, що коли Бог має виконати якусь велику роботу в котрій Його сотворіння має брати якусь безпосередню участь, тоді Він робить угоду відносно тої роботи й виконує її після умовин тої угоди.

Давид, чоловік котрий був помазаний на ізраїльського царя, доказав свою ревність до дому Божого. Він виніс скриню завіту з Ебедедому і помістив її в шатрі або в наметі на горі Сион. В той час Давид жив у своїм домі з кедрового дерева. Жиючи у своїм гарнім і вигіднім домі, він покликав пророка Господнього, Натана, й сказав до нього: "Оце я живу в кедровій палаті, а скриня Господня знаходиться за наметовими полотнами! І відказав Натан цареві: Все, що маєш на серці, чини, бо з тобою Господь." (2 Сам. 7:2,3) Давид задумав збудувати дім для Господа, де скриня завіту могла спочивати. Він мав ревниву любов до Господа Бога й до Його справи. Бог знав думки Давида і для того велів пророкові Натанові йти до Давида й доручити вість, як про се написано: "А як сповниться твій час, і ти спочнеш з отцями твоїми, то я призначу потомство твоє по тобі, що вийде з тіла твого, наслідником твоїм, і вчиню довговічним царство Його. Він збудує дом іменні мійму, й я впо-тужню царський престол його на віки. Я буду

йому отцем, а він буде мені сином, а коли він провинить, покараю його людською лозиною й людськими карами.”—2 Сам. 7:12-14.

Отже виходить, що Давидова ревність до справ Господніх, і його любов до Господа, була основою до угоди, яку Бог зробив з Давидом. Будучи самий пророком, Давид в останній хвилі життя свого сказав: “Дух Господень глаголе мені, й слово його на язиці в мене. Сказав Бог Ізраїлів, говорив про мене скелю Ізраїлева: володіти ме над людьми праведний, буде царювати в Господньому страсі. Як на досвітньому розсвіті, при сході сонця на безхмарньому небі від його світла після дощу виходить із землі трава, чи не так же й мій дом перед Богом? Бо завіт віковічно статочний й твердий вчинив він зомною. Чи не так же виходить від його все спасення моє й все бажання моє.”—2 Сам. 23:2-5.

Відносно тої угоди, що Бог зробив з Давидом, є даліше написано: “Одначе Господь не хотів занапастити дому Давидового ради завіту, що постановив із Давидом, і через те, що обіцяв дати йому світоч і синам його по всі часи.” (2 Пара. 21:7) “Зробив я завіт з вибранцем моїм; я клявся перед Давидом, слугою моїм: на віки забезпечу насіння твоє, і на всі роди престіл твій збудую. І небеса прославлять чудеса твої, Господи, і вірність твою в зборі святих.” (Псальма 89:3-5) “Клявся Господь Давидові правдою, не відступить він від неї; з плоду тіла твого посаджу на твоїм престолі.”—Псальма 132:11.

Писання ясно указують, що угода яку Бог

зробив з Давидом, є віковічна. Через свого пророка Еремію він сказав: "Як не можете зрушити мій заповіт про день і мій заповіт про ніч, . . . так не можна розірвати й мій заповіт з рабом моїм Давидом." — Еремії 33: 20, 21.

Сіль символічно представляє вірність в триманню угоди. Уживання її при угоді здається говорить се: 'Ся угода буде вірно сповнена і хоронена по віки.' (3 Мойс. 2: 13; 4 Мойс. 18: 19) Відносно угоди з Давидом є написано: "Хиба ви не знаєте, що Господь, Бог Ізраїлів, дав царство Давидові над Ізраїлем навіки, йому й сином його, по заповіту солі?" — 2 Паралип. 13: 5.

Писання осувають всякі сумніви, що насіння Давида, згадане пророком Божим, є Ісус Христос, олюблений Син Божий. Божий післанець звістивши Марію, що вона буде матір'ю того блаженного (насіння), сказав: "Сей буде великий, і Сином Вишнього звати меться, і дасть Йому Господь Бог престол Давида, отця Його: і царювати ме Він над домом Яковим по віки, й царству Його не буде кінця." — Луки 1: 32, 33.

Ісус є названий "лев, з роду Юдиного, коринь Давидів". (Одр. 5: 5) Самі слова Ісуса показують, що Він походить від Давида і в той самий час є Давидовим Господом. (Маттея 22: 42, 45) Ісус Христос є "перворідень усякого творива". (Кол. 1: 15) Про сього могутнього царя Божий пророк писав: "І зроблю його первородним, найвисшим над царями землі. По віки сохранны милість мою до него, і заповіт мій зним не зміниться. І посаджу насінне його

на віки, і престіл його, як дні небесні." (Пс. 89: 27-29) І знову пророк каже про Ісуса Христа: "Ти красою понад синами людськими; люба врода розлилась на губах твоїх; тому благословив тебе Бог по віки. Престол твій, Боже, по всі віки, жезло правоти—жезло царства твого. Згадувати му ім'я твоє всякого часу; тому прославляти муть тебе народи по віки вічні."—Псальма 45: 2, 6, 17.

Коли богодухновенний писатель Нового Завіту пояснив якесь пророцтво, що було написане в Старім Завіті, тоді таке пояснення муситься прийняти яко абсолютне, правдиве й добре. Се є незмінний закон поступовання. Апостол Павло, пишучи про Ісуса Христа, возлюбленого й прославленого Сина Божого, пояснює ці слова пророка так само як і Ісус: "Про Сина ж: Престол Твій, Боже, по вік вічний, палиця правоти—палиця царювання Твого. Полюбив єси правду, і зненавидів беззаконне; за се помазав тебе, Боже, Бог твій елеєм радости більш спільників Твоїх."—Жидів 1: 8, 9.

Відносно справедливого правительства, що має бути установлене Єговою, і Того, кого Бог зробив Головою того правительства, пророк писав: "Милосердем стане твердо в пробутку Давидовому престол правди, й засяде на нім в справедливості суддя, що шукати ме правди й до правосуду змагати." (Ісаїї 16: 5) Далше відносно сеї справи, той самий пророк писав: "Прихиліте ухо ваше й прийдіть до мене; слухайте, а жити ме душа ваша; — і дам вам віковичний завіт незмінної милості, яку я обі-

цяв Давидові." (Іса. 55:3) Отже докази св. Письма ясні, що віковична угода яку Бог зробив з Давидом цілковито сповниться в Христі Ісусі. Давид був типом Христа, олюбленого Сина Божого. Тож віковична угода між Богом Єговою а Його олюбленим Сином є, що Син має мати життя, безсмертність, престіл, корону, і царство або правительство.

Віковична угода про котру говорили пророки не могла відноситись до Христа, аж поки Ісус не стався насінням Давида, після розуміння писання. Ісус стався насінням Давида в часі Його посвячення й помазання в Йордані. Від того часу всі пророцтва відносно віковичної угоди відносилися до Ісуса Христа. По воскресенню Ісуса з мертвих, віковична угода була стверджена для Нього: Слова богодухновенного апостола запевняють се: "А ми благовістуємо обітування, дане отцем, що Його Бог сповнив нас, дітям їх, піднявши Ісуса, як і в другій псалмі написано: Син мій еси Ти; я сьогодні родив Тебе. А що воскресив Його з мертвих, так що більш не вернеться на зотлінне, то так глаголав: дам вам святий Давидів завіт. Тим і в иншій (Псалмі) глаголе: Не даси Святому твоему видіти зотління. Давид бо, послуживши своєму родові, Божою волею уснув, і положено його до батьків його, і ввидів зотлінне; той же, що Його Бог підняв, не ввидів зотління."—Діян. 13:32-37.

Писання показують, що віковичний завіт незмінної милости Давида, є вдійсности між Богом а Його олюбленим Сином Христом, і тими, що будуть співтоваришати з Ним. Бог відо-

брав берло й вінець від ізраїльського царя Задикей і заявив, що Він не дасть вже нікому іншому його, аж прийде Той, що має до його власть. Ся корона положена на голову Того, що має власть, є представлена через чисте золото, тому що золото символічно представляє божественні річі; а що власть походить від Єгови Бога, то той вінець є положений на голову того, що був помазаний до божественних річей. Про Ісуса Христа, Помазанника Божого, пророк писав: "Ти бо прийшов на зустріч йому з добром і благословенням: на голову його вложив щиро-золотую корону."—Псальма 21:3.

Коли Ісус мав умерти, Він молився до свого Отця, щоб Він дав йому славу, якою Він тішився з Єговою перед тим, нім настав світ. Він не просив о більшу славу чим Він мав поперед за свою ревність і вірність яку Він показав. Бог дав йому те, о що Він просив, і ще більше, тому що в угоді було зазначено так: "Життя просив в тебе, ти дав йому довготу днів на всі часи й по віки. Велика слава його через спасення твоє; царським сяєвом і красою окрасив його. Бо благословення дав еси йому по віки; ти звеселив його ласкою перед лицем твоїм."—Псальма 21:4-6.

Дальше пророк писав про нього: "Причини, Боже, дні до днів цареві; літа його з роду в рід. Нехай буде він вічно перед лицем Божим."—Псальма 61:6, 7.

З сього бачимо, що та угода запевняла життя й безсмертність Ісусові, тому що Він був вірний Богу у виконанні своєї угоди. Віковічна угода

запевнила Ісусові життя, безсмертність, престіл, корону й царство. Коли Він мав скінчити свою земську подорож, Він сказав своїм ученикам, що Його Отець зробив угоду з ним о царство і що Він також зробить з ними угоду о те царство.—Луки 22: 29, 30.

Сі слова, і інші місця св. Письма, цілковито доказують, що Ісус є Той, на кому віковічна угода спочивала, і що Він з несамолюбства до своїх вірних послідувачів завітував або згодився взяти їх у своє царство. Се є також частию приготовлення до установа царства справедливости для чоловіка.

Співтовариші з Христом

При кінці своєї земської подорожи Ісус сказав своїм ученикам, що Він мав відходити. "Рече йому Симон Петр: Господи, куди йдеш? Відказав йому Ісус: Куди йду, не можете тепер за мною йти; опісля ж пійдеш за мною." (Йоана 13: 36) Тоді Ісус сказав до своїх учеників: "Йду наготовити місце вам. І, як пійду та наготовлю вам місце, знов прийду й прийму вас до себе, щоб де я, і ви були." (Йоана 14: 2, 3) Трохи пізнійше Ісус молився, і Його молитва показує, що ті вірні ученики не були частию диявольської організації. В тій молитві Він сказав до Бога: "Я дав їм слово Твоє, і світ зненавидів їх, бо вони не з світа, яко ж я не з світа. Не молю, щоб узяв їх із світа, а щоб зберіг їх од зла. Не з світа вони, яко ж я не з світа."—Йоана 17: 14-16.

Ісус припоручив сим вірним людям роботу відносно приготовлення нового правительства

справедливості; і се можна доказати Його словами: "Як мене післав еси у світ, і я післав їх у світ." (Йоана 17:18) Дальше Він молився не лише за сих одинацять учеників, але за всіх, що увірували в Нього в часі періоду приготування до нового правительства: "Не про сих же тільки молю, а також і про тих, що задля слова їх увірують у мене щоб усі одно були: яко ж Ти, Отче, в мене і я в Тобі, щоб і вони в нас одно були, щоб світ увірував, що Ти мене післав еси."—Йоана 17: 20, 21.

Бог помазав Ісуса бути невидимим Володарем світа, і як видко ся з Його слів повисше наведених, то Він бажав, щоб вірні спів товаришили з Ним в Його царстві. Та єдність значить, що Єгова Бог є великим Царем і Володарем, що Ісус Христос є Царем і Володарем, котрий має володіти в ім'я Єгови, і що ті, що будуть одно із Ним і з Його Отцем, будуть мати часть в правительстві справедливості і для того будуть одно з Богом і з Ісусом.

"Незмінні Милості Давида"

В гармонії з повисшими текстами, пророк писав: "Прихиліть ухо ваше й прийдіть до мене; слухайте, а жити ме душа ваша;—і дам вам віковичний завіт незмінної милості, яку я обіцяв Давидові." (Ісаї 55: 3) Єсли милість, ужита в сім тексті, значить незаслужене прощення (провин) несовершенному сотворінню або блудящим, тоді ся часть тексту не може відноси-

тися до Ісуса Христа, тому що Він все був совершенний і ніколи не зробив помилки, і милосерде не могло бути показане Йому. Але ті, що є покликані з між несовершених людей й будуть співтоварищити з Ісусом,—вони мусять отримати милосерде, тому що вони є несовершенні і часто роблять помилки; і їм обіцяно прощення і милість від Бога через Ісуса Христа. — 1 Йоана 1: 9; 2: 2.

Переклад пивисших слів пророка в нашій Біблії не так ясний, як в інших перекладах. Напримір, в перекладі так званім *Септолінт*, сей текст звучить так: "Ласкаві обітниці для вірного Давида." Знов *Роттердам* переложив ці слова, "милосерде для Давида запевнене". Співтовариші Ісуса є частию Його самого і тому вони є заключені в олюбленім Давиді. Дуже велика часть писань відноситься до сих несовершених членів тіла Олюбленого Сина Божого. Про сю точку пророк говорить: "Ти, Боже знаєш мій нерозум, і провини мої не закриті перед тобою." (Псальма 69: 5) Дальше в тій псальмі від 7 до 9 вершика є показано, що слова в 5 верші відносяться до Христа, олюбленого Сина Божого, і тим самим відносяться до членів Його тіла, або співтоваришів Ісуса Христа. Коли пророк Ісаїя каже, "і дам віковичний завіт незмінної милості, яку я обіцяв Давидові," то під сим очевидно він розумів надзвичайну доброту Єгови, яку Він указує свому Олюбленому Синові. Така доброта є милосерде в тім значінню, що її вимоги не є точно після справедливости. Отже виходить, що "незмінна милість обіцяна Давидові"

значить надзвичайна доброта, яку Єгова показав тим, кого Він оправдав, привів в тіло Христа, і помазав своїм духом.

Божий пророк каже: "Хто хоче пити, усі до вод, у кого нема срібла, йдіть, купуйте й споживайте; йдіть, купуйте без зрібла, й без плати вино й молоко. Чого вам одважувати срібло за те, що не насичує? послухайте вважно мене, й їжте добро, а душа ваша нехай роскошує в наїдках масних. Прихиліть ухо ваше й прийдіть до мене; слухайте, а жити ме душа ваша; — і дам вам віковичний завіт незмінної милості, яку я обіцяв Давидові." — Ісаї 55: 1-3.

Очевидно, сі слова пророка відносяться до олюбленого Сина Божого підчас періоду голошення євангелії, котрими то словами Він за́прошує людей, щоб вони слухали й вірували й ставались співтоваришами з Ісусом Христом.

Бог через свого пророка визначив дорогу якою мусять йти ті, що хочать мати часть у віковичній угоді Давида й отримати милосерде Боже. Те пророцтво зачинається з викликом і звертає на себе увагу тих, що мають уха до слухання. Пророк стає неначе в день зіляття св. духа, і голос його слів чути протягом цілого періоду жертви: "Гей, хто хоче пити, йдіть усі до вод!" (*Анг. перек.*) Ісус приказав, що євангелія мусить бути голошена всім народам, що значить жидам і Язичникам. (Маттея 18: 19) Се не є поклик, як многі мильно пояснювали собі, щоби повернути всі народи землі; але се поклик, щоби вибрати тих, що мають бути приведені у віковичну угоду і статися товаришами Ісуса Христа.

В день великого празнику Ісус воскликнув: "Коли хто жажде, нехай прийде до мене, та й п'є. Хто вірує в мене, як рече писання ріки води живої з черева його потечуть." (Йоана 7:37, 38) Запрошення сими словами зачалось в день зіллятя св. духа. Що се запрошення було дане тим, що вірують в Господа Ісуса Христа і йдуть слідами Його, то се можна дальше доказати словами Ісуса: "Хто ж нап'ється води, що я дам йому, не забажає до віку; а вода, що дам йому, буде в йому жерелом води, що тече в житті вічне." (Йоана 4:14) Сі слова Божого пророка відносяться лише до тих, що жаждують, що шукають Бога і котрі мають щире й чесне бажання бути в гармонії з Богом.

Дальше пророк каже: "Йдіть, купуйте без срібла, й без плати вино й молоко." (Ісаїї 55:1) Як може хтось купити щось без срібла й без плати? Очевидно, що се відноситься до основи на підставі котрої чоловік є оправданий, а іменно через віру в пролиту кров Ісуса Христа. Єгова приймає його в багатий дім синів Божих. Ціну, яку треба дати щоби бути учасником багатих Божих річей, є пожертвування всього, що оправданий посідає. Однак се оправдання він отримує без жадного кошту з своєї сторони. Він отримує його через заслуги Ісуса, отже без срібла й без кошту самого себе. Хто так оправданий й прийнятий Господом, і хто так купує молоко й вино без срібла і без плати, той запрошений бути учасником його їди. Очевидно, що молоко й вино відноситься до чогось, що дає радість і при-

носить багатство. Отже тут мусимо заключити, що вино й молоко відноситься до дорогих обітниць, котрі є дані народженням з духа і помазаним, і тим, що мають радість в службі Господній, що є овоч правдивої виноградини.—Йоана 15: 8.

В другім верші того пророцтва читаємо: “Чого вам одважувати срібло за те, що не хліб, і працю вашу за те, що не насичує? послухайте вважно мене, й їжте добро, а душа ваша нехай розкошує в наїдках масних.” (Ісаїї 55: 2) Многі теорії, що нібито мали запровадити чоловіка до життя, були ставлені перед людьми. Ворог, через своїх агентів, ставив перед людьми многі зводничі науки. Много людей, шукаючи дороги до життя, були зведені хитрістю Лукавого. Для того пророк питає: “Чом вам одважувати срібло за те, що не хліб?” Ісус сказав: “Я хліб життя.” Ніхто не може отримати життя хто споживає якийсь інших хліб. Се запрошення є для тих, що шукають Господа, слухають пильно і кормляться хлібом життя і радуються товщею, яко наслідок сього. В гармонії з сим Божий пророк, псалміста, сказав: “Слухай, дочко, і глянь та й прихили ухо твоє, і забудь про нарід твій і дім батька твого! І буде люба врода твоя цареві; як що він Господь твій, то поклонися йому чесно.”—Псалма 45: 10, 11.

Тут відноситься до тих, що є учасниками Христа, що відреклися всіх річей в світі й віддали себе цілковито Богу, віруючи в заслуги Христа,—вони мають нагоду отримати життя божественної природи. Ісус сказав: “Істино,

істино глаголю вам: хто слухає слово мое і вірує Пославшого мене, має життя вічне, і на суд не прийде, а перейде від смерти в життя." — Йоана 5: 24.

Ся то євангелія була голошена вірними свідками Господа протягом християнської ери. Ся вість указувала на Ісуса Христа й Його розп'ятого. Сим чином була дана нагода для тих, що пильно бажали пізнати й чинити волю Божу, відректися світа і шукати Господа й йти слідом Ісуса. Указуючи на розумні кроки поступовання, Бог через свого пророка каже: "Прихиліте ухо ваше і прийдіть до мене; слухайте, а жити ме душа ваша; — і дам вам віковичний завіт незмінної милости, яку я обіцяв Давидові." (Ісаїї 55: 3) Незмінні милости Давида, або надзвичайну доброту Єгови, можуть отримати всі ті, що цілковито посвятилися чинити волю Божу. Будучи сплоджені й помазані, вони є взяті в угоду, котра запевняє їм, если будуть вірні, що вони будуть учасниками божественної природи, уподоблені до Господа Ісуса Христа; будуть співнаслідниками з Ним, і будуть співтоваришати з Ним в Його царстві, сидіти з Ним на Його престолі, і повіки будуть отримувати Божі найдобірніші благословенства.

Апостол Петро каже, що Ісус Христос є головним угольним Каменем положеним в Сионі і що Його правдиві співтовариші се живі каміня, котрі будуються в дім яко члени Сиону. Писання ясно вчать, що Сион се Божа організація або святе правительство або володіюча кляса. "Бо Господь вибрав собі Сиона, бажав його собі

за оселю. Ось місце мого вічного спокою; ту оселюся, бажав бо я того.”—Псалма 132: 13, 14.

Бог вислав Ісуса до Жидів і дав їм першу нагоду статись співтоваришами з його возлюбленим Сином в Сионі. Тодішнє духовенство відкинуло й переслідувало Ісуса і спричинило, що весь нарід відкинув Його. Промовляючи до жидівського духовенства, Ісус навів слова порока і сказав їм, що Він був тим головним угольним Каменем Сиона, котрий то дорогий Камінь вони відкинули, і тоді додав: “Відніметься од вас царство Боже й дасться народові, що робити ме овощі його”. (Маттея 21: 43) Се безперечний доказ, що жидівське духовенство ніколи не буде мати жадної часті в Божім справедливім правительстві.

Петро, промовляючи до вірних послідователів Ісуса, сказав: “Ви ж—рід вибраний, царське священство, нарід святий, люди прибрані, щоб звіщати чесноти Покликавшого вас із темряви у дивне своє світло; ви колись і не народ, а тепер народ Божий; непомилувані, а тепер помилувані.”—1 Петра 2: 9, 10.

Після слів апостола Петра, то вони живі каміня, котрі будуються яко члени Сиону. Пророк Ісаїя, промовляючи до тих, що були запрошені статись співтоваришами з Ісусом Христом в Його правительстві, каже: “Се—призовеш ти люд, тобі чужий, і народи, що тебе не знали, поспішають до тебе задля Господа Бога твого, й задля святого Ізраїлевого, бо він тебе прославив.” (Ісаїї 55: 5) Слово “ти” в повиснім тексті, відноситься до Сиона, або до “святого народу”, над котрим Ісус Христос є Головою.

1914 рік бачив отворення або початок тих самих подій, про котрі згадує Ісус. Много воєн переходили перед тим часом; але з війною в 1914 р. повстав нарід проти народу, царство проти царства, подібного чогось ніколи не було перед тим. Се важне також, що головні чинники в тій війні були ті народи, що називали себе "Християнством" або "зорганізованими Християнами"

Сторона 173.

Христос і Йоан

Paolo Veronese

Щоби статися послідуванню Христа, то треба мати віру в Бога й в Його Слово; треба вірувати, що Ісус Христос дав своє життя як велику жертву, щоби випити чоловіка, і мусить показати сю віру через посвячення або мусить зробити угоду чинити волю Божу. . . . Велике число людей обох полів ставалися послідувачами Христа. Многі із них знаходяться в католицькій церкві . . . а інші знов знаходяться як члени в протестанських церквах або віроісповіданнях. Велике число із них мали щире і чесне бажання служити Господу, але не все вони вибирали розумну дорогу. Сторона 260.

Задля певної при-
чини, Бог велів
написати у своїм
Слові історію про
Самсона, про його
народження, до-
свідчення, і його
смерть. Велике чи-
сло Християн, ста-
ли засліплені до
Божих замірів і ці-
лей через ошуство
і підступ церков-
них систем. . . .
Сі вязні добре ро-
зуміють, що в сих
е к л а з и я-
стичних системах
правди нема, і те-
пер вони моляться
і кричать до Го-
спода. — Пс. 102:
17-20. С т о р о н и
261, 265.

Засліплення Самсона

Rembrandt Van Rijn

Очевидно, що Бог хотів, щоб кожний чоловік дивився на райду-гу й пригадував собі, що життя походить від Бгови, і що — се свята річ, і що його не можна відбрати безправно. Сю у гору Бог назвав віковічною угодю, тому що вона му-сить істнувати повіки. Бог ніколи не змі-нить свого ви-казаного пра-ва відносно шановання жит-тя. Сторона 291.

Райдуга

Eduard Schleich

і котрий покликує інші народи над котрими Христос буде царювати. Підчас Його царювання всі народи будуть називатися один нарід. — Ісаї 55: 5; Діян. 17: 26.

Народи світа не знають Сиона ані не знають, що Сион означає. Коли всі народи прийдуть до пізнання, що Сион се Божя організація, і що благословенства приходять від Сиону, над котрим Ісус є Головою, тоді, як пророк Ісаїя каже, "народи, що тебе не знали, поспішать до тебе задля Господа, Бога твого." Вони прийдуть до Сиона з піснями і радістю на їх устах; і вони будуть шукати дороги щоб прийти до гармонії з Богом і отримають його благословенства і зрозуміють, що ті благословенства прийшли від Христа, Голови Сиону. Тоді люди довідаються, що Бог прославив їх, взяв їх в угоду, і що Сион є Його знаряд для благословення людей. Се пророцтво показує ясно, що слова "хто хоче пити, йдіть" не відносяться до людей в тисячліттю царювання Христа, коли то скажеться до людей "хто жадний, нехай прийде," але ті слова відносяться до тих, що мають уха до слухання, до тих, що мають віру Авраамову в часі періоду жертви, котрий то час називається "приятний час" Господеві.

Робота приготування справедливого правительства продовжалась вже довгий час аж поки Ісус Христос отримає прикази від Отця виступити проти злющого Сатани і установити своє справедливе правительство. Хто буде товаришити з Ісусом Христом в тім справедливім

царстві? Як їх можна пізнати? Які є вимоги, щоби можна товаришити в тім славнім правительстві? Які є кваліфікації для урядової позиції в нім?

ГОЛОВА 5

Тотожність і Кваліфікації

ЄГОВА БОГ вибирає тих, що будуть співнаслідниками з Його любим Сином в Його справедливим Царстві. (1 Сол. 2:12) Бог помазав Ісуса на Царя. (Діян. 10:38) "Той же, що утверджує нас із вами у Христа й намастив нас — Бог." (2 Кор. 1:21) Отже виходить, що співтоваришів Ісуса можна пізнати лише через Божі заповіді; і також, що кваліфікації сих співнаслідників Ісусових муситься рішити на підставі Слова Божого.

Бачучи, що правительство, яке Єгова установить, буде справедливе; що те правительство буде спочивати на раменах Його возлюбленого й справеливого Сина; і що воля Єгови є, щоби з між людей взяти тих, що будуть співтоваришити з Ісусом в Його царстві; ми також мусимо знати, що сі спільники будуть приготовлені точно після правил Божих для кермування Його царства. На землі знаходяться мільйони людей котрі називають себе Християнами і котрі сподіються співтоваришити з Христом в небі, але котрі не будуть там. Вони були мильно навчені, отже зведені, через духовенство. Писання виразно зазначають, що тих співтоваришів з Ісусом в царстві Божім буде лише маленьке число. Промовляючи до своїх учеників відносно сього правительства, Ісус сказав: "Не лякайся, мале стадо; бо вподобалось Отцеві вашому дати вам царство." (Луки 12:32) Царська родина або урядники

того правительства — се лише мале стадо або громада. Кваліфікації, яких вимагається від них, є подані в Писанню. Біблія показує, що також буде велика громада людей котрі отримають життя яко духові істоти, однак котрі не будуть належати до царської родини. Над сими ми будемо застановлятись в слідуючій голові.

Релігія

Всі народи і люди практикують якусь релігію. Вони були навчені вірувати, що сього треба для запевнення їх будучого добра. Релігія значить поверховна форма або церемонія поклонення, яке практикують люди, щоби показати їх віру в істновання найвисшої сили або іства. Але той, що покланяється Богу духом і правдою, той не потребує виконувати поверховної церемонії. Одинокі поклонення яке подобається Богу, то се правдиве і щире і котре немає ніякої форми. (Йоана 4:24) Бог чує тих, що покланяються Йому потайно, і опісля нагороджає їх прилюдно. (Мат. 6:18) Церква Божа се кляса людей, котра приходить до Бога із щирим бажанням служити Йому і котру Він вибирає й відділює від світа. Ся громада називається еклезія, або вибрана кляса, або церква. Бог зорганізував свою церкву з Ісусом Христом яко головою її. (Кол. 1:18; Ефесян 1:22, 23) У початковій церкві не було жадного формалізму. По смерті апостолів настало духовенство. Те духовенство було самолюбне і амбітне і бажало, щоби люди вважали їх за дуже важних. Диявол постарався

і покермував так, що вони захопили церковну організацію для їх самолюбної цілі.

Погани також мали формалізм або релігію. Йдучи за приміром поганів, самолюбні й амбітні люди в церкві, зорганізували систему формалізму, котру вони назвали християнською релігією. Число із сильніших народів світа прийняли сей формалізм або релігію так звану "християнську релігію" або "зорганізоване Християнство", і для того ці народи тепер називаються "християнські народи". Між сими народами є Сполучені Держави, Бритійська Імперія, і інші. Вираз "християнський нарід" відноситься до сих народів лишень яко імя. Жадний із сих народів не є народом християнським. Бог ніколи не бажав, щоби християни управляли сим лихим світом. Ісус виразними словами сказав: 'Мое царство не од сього світа; мое царство — в будучині.' (Йоана 18: 36) Сатана є богом сього світа, і тому народи сього світа не можуть властиво називатись християнськими народами. Такої річи, як християнська релігія, нема, тому що правдиве Християнство не є релігія.

Християнство

Ісус Христос є Головою правдивого Християнства. Він є Помазанником Божим, котрий має царювати в Божім справедливім царстві. Всі що стаються правдивими і дійсними Християнами, є помазані Божим святим духом через Ісуса Христа, Голову Божої організації. Нім хтось може отримати помазання від Бога, той мусить вірити, що Єгова єдиний правдивий

Бог і що Ісус Христос — Його любий Син є Відкупитель і Спаситель чоловіка; і він мусить показати свою віру через повне посвячення себе чинити волю Божу. Дальше Він мусить бути оправданий, або примирений з Богом; що значить, що Бог яко Суддя рішає, що той чоловік задля його віри й посвяти є примирений з Ним. Тоді той чоловік мусить бути народжений яко нове сотворіння в Христі й прийняти помазання або урядове назначення до місця в Божій організації. Політикири й визискачі й впливові люди, котрі становлять визначних в отарах так званого "Християнства", разом з духовенством або шляхтою його, навіть не кажуть, що вони посвятились чинити волю Божу. Отже вони ніколи не були оправдані, ніколи не були сплоджені, і ніколи помазані, і тому не можуть властиво називати себе Християнами. Вдійсности, новочасне духовенство заперечує Біблію і цілковито відкидає кров Ісуса Христа яко ціну викупу за чоловіка. Се виключає їх бути й називатися правдивими Християнами.

Християнство було і тепер є страшенно мильно представлене і мильно поняте через многих. Те мильне поняття було спричинене через злий вплив Сатани, який він робив на людей, і через практикування які робили сатанські представителі. Те мильне поняття люди отримали задля сього, що вони були зведені. Наприклад, многі вірували і так розуміли, що Бог через століття робив розпучливе змагання дістати людей до неба, щоби спасти їх. Се однак не правда. Духовенство наuczало людей, що все,

що вони мусять робити для свого спасення, то се вірувати в Ісуса Христа; але вони не пояснили людям що становить ту віру. Розуміти лише, що Ісус є Сином Божим, ще не становить тієї віри після розуміння Писання, щоби бути спасеним. Навіть Сатана, Диявол, вірує стільки. (Якова 2:19) Ніхто не може вірувати в правду хіба що він перше почує про ту правду; і если йому сказано те, що не правда, тоді він не має підстави для правдивої віри. (Римлян 10:10-15) Если ж чоловік дійсно розуміє і вірує в правду, тоді той чоловік покажи свою віру через свої діла. Инакше сказати, правдива віра провадить до діяльності в точній гармонії з собою. — Якова 2:14, 24.

Писання показують, що Сатана є богом сього світа; що Ісус Христос є Спасителем чоловіка; що Бог через Христа установить справедливе правительство для користи чоловіка; і що той, хто буде співтоваришити з Ісусом в тім царстві, мусить статись подібним до Господа Ісуса Христа. (Рим. 8:29) Если чоловік знає правду і дійсно вірує в ню, той стане по стороні Господа цілковито і не буде старатись служити двом панам, т. є не буде служити диявольській організації часть свого часу і рівночасно називати себе Християнином. Сі дві річі не йдуть рука в руку. "Ніхто не може служити двом панам."

Як здається, то духовенство дальше вірує, що Бог потребує їх і не може бути без них. Відчуваючи свою власну важність, вони думають, що й інші люди повинні сполгатися на них і віддавати їм честь. Многі інші хотят

не належать до духовенства, але котрі називають себе Християнами, сі також показують подібну диспозицію. Вони стають перед людей і прибирають міну великої поваги і хваляться своїм знанням і майбутною мудрістю. Вони надуваються і думають високо про свою величність і бажають бути возхвалені в очах людських. Ісус є совершенний взорець, і хто бажає приподобатись Богу, той мусить ступати дорогою якою Він ступав. Горді забувають, що Ісус не прийшов на землю вивисшати себе. Він сказав: "Бо кожен, хто нести меться вгору, принизиться." (Луки 14:11) Ісус не старався, щоби люди віддавали Йому честь і славу. Він навіть не шукав слави за свою вірність у виконанню Його угоди. Він просив Бога лише о те, що Він попередно посідав і тішився. (Йоана 17:5) Ісус прийшов на землю виконувати волю свого Отця, і се що Він робив. Кождий хто буде співтоваришити з Ісусом Христом мусить робити те саме. Многі називають себе послідувателями Христа. Вони взивають Його ім'я і вдають, що вони представляють Його, але Ісус сказав, що вони ніколи не будуть у царстві. "Не кожен, хто говорить до мене: Господи, Господи! увійде в царство небесне, а той, хто чинить волю Отця мого, що на небі." — Мат. 7:21.

Многі так звані Християни думали, що чоловік стається Християнином для тої цілі, щоби він міг дістатись до неба, і там жити в добрі по віки. Спасення чоловіка є головнo вимірене для людства на землі. Небесна ж слава для тих, що докажуть свою гідність до царства, котрі вповні посвятились, і котрі є взяті в угоду

через жертву. Многі що називають себе Християнами недобачують сеї точки. Пійди лишень між громаду так званих Християн, котрі кажуть, що вони цілковито посвятились Господу, і постав їм се питання: Чому ти посвятився Богу? Відповідь буде така: 'Я посвятився, щоб я міг отримати життя і пійти до неба. Я хочу бути спасенний і Бог бажає спасти мене. Щоб я міг лише бути дійсно добрим і дістатись до неба, то я буду задоволений. Єслиб я лишень міг дістатись там бодай задними дверима і знайти якийсь малий куток, то досить буде з мене.'

Інший відповідає: 'Я посвятився, щоби Бог забрав мене до неба і щоб я сияв там в Його присутности. Моя місія від коли я посвятився є: виробляти собі солодкий і прекрасний характер; і скоро се я доконаю, так Бог возьме мене до неба. Я бажаю, розуміється, дістатись до дому, і для тої причини я пильно стараюсь виробити собі такий характер. А щоби виробити собі такий характер, то я мушу виглядати дуже побожний і говорити з великою повагою. Коли я йду на зібрання, я мушу одягнутись у довгу одержу і прибрати довге і побожне лице. Я мушу стати на підвисшенім місці з великою побожністю, і в присутности зібраних склонити мою голову і побожно і тихо молитись, щоб вони бачили скільки я вже подібний до Господа. Коли я говорю або молюся голосно, то я мушу прибрати поважний і побожний голос. По закінченню зібрання, я мушу спішити до дверей і подати руку звичайним людям, щоби показати, що я посідаю прекрасний і солодкий

характер. Ось так я мушу бути приятним до них. Єсли передо мною були які великі мужі в церкві, то я мушу шанувати їх і дати їм признання за їх навчення, тому що колись і я сподіюсь, що люди віддадуть честь і признання мені за те, що я навчаю.' Хто насліпо ходить такою дорогою, той мимоволі прямує в руки Сатани. Він не розуміє сього, що коли він старається співтоваришити з Господом, то і рівночасно він співділає із Дияволом. Апостол виразно каже, що се неможливо таким чином вгодити Господу. — 1 Коринтян 10: 20, 21.

Знов інший відповідає: 'Я посвятився; і я стараюсь жити добрим і християнським життям, щоби я міг пійти до неба і сісти з Ісусом Христом на престолі і судити світ. Я вже тепер пробую судити, щоб я міг робити добру роботу коли я дістанусь до неба. Я був покликаний до високої позиції; і моя місія на землі є, щоби глибоко застановлятись над різними питаннями і прибирати міну поваги, відповідно для судді світа; щоби вповні приготувити і вигладити мій характер, так щоб на мині відбивалась слава Господня, коли я дістанусь до небесного престолу.'

Як і всі інші він є засліплений до Божого правдивого заміру. Він ані не розуміє ані не оціняє для чого Бог покликав його, і тому що не розуміє, не може виконати властиво своєї місії яко Християнин підчас свого побуту на землі.

Як здається, то дуже мале число зрозуміло, що значить бути покликаним до царства Божого.

Поклик до сього високого становиська бере місце лише потім, коли хтось є сплоджений волею Божою. Се значить, що Єгова покликає сього сплодженого (сина) до виконання певної задачі. Се є запрошення вступити до вправи до школи для певної цілі; се — назначення до виконування урядових задач. Если той покликаний докаже свою лояльність і вірність тут на землі, тоді йому буде дана висша і більша відвічальність в небесній місії Християнина. Отже правдивий Християнин посвячується для тої цілі, щоби дістати нагоду доказати свою лояльність і вірність Богу. Але щоб він міг доказати вірність і лояльність Богу, то він мусить виконувати волю Божу тут на землі, і мусить виконувати її радісно.

Бог ніколи не покликає нікого для тої цілі, щоб дати комусь нагоду виробити собі прекрасний характер. Еслиб Він бажав прекрасних характерів, то Він міг би вибрати їх з між ангелів, котрі все були прекрасними. Розуміється, Християнин покликаний небесним покликом мусить ходити дорогою праведности й чистоти; але кождий розумний чоловік знає, що се неможливо виробити себе до звершенности думки, слова й діла.

Павло був один із покликаних або запрошених до царства. Він сказав: "Вірен бо Бог, через котрого покликані ви в общенне Сина Його, Ісуса Христа, Господа нашого". (1 Кор. 1:9) Общення значить спілка. Се значить співділати з кимось у виконуванні якоїсь задачі або роботи. Коли Ісус посвятив ся в Йордані,

Бог покликав Його до уряду Священника і Царя в своїм царстві. Потім Бог зачав покликувати і інших людей бути учасниками з Господом Ісусом Христом в Його великій урядовій роботі. Се значить що вони покликані мати спільність з Ісусом Христом, Його возлюбленим Сином. Вони покликані взяти подібний напрям, який взяв Ісус. (1 Петра 2:21) Отже дійсна ціль в посвяченню і в поклоненню Християнина є, щоби йому дати вишколення, приготувати його, і дати відповідні кваліфікації йому бути спільником з Ісусом Христом в Його царстві.

Кваліфікації

Смирність — се одна із кваліфікацій тих, що йдуть наперед до царства. Коли Ісус прийшов і представив Ізрайлеві себе яко царя, то Він прийшов в тихості. (Мат. 21:5) До своїх учеників Він сказав: "Навчіться від мене: бо я тихий і смирний серцем." (Мат. 11:29) Він не надувався ані не думав про себе дуже високо. Він оцінював факт, що Він був Божим представителем. Чому ж смирність потрібна яко кваліфікація? Бог через свого пророка відповідає: "Він веде покірних до правди, і вказує смирним дорогу свою". (Пс. 25:9) Гордість — то протиставлення смирности. Той що знаходився колись в ласці Господа і відтак став гордим і надутим, такий в очах Божих є лукавий чоловік. Про таких Бог говорить: "Господь нужденних підносить, а беззаконних принижує до землі." — Пс. 147:6.

Бути смирним значить: не думати про себе висше чим повинно ся думати. (Рим. 12:3) Він повинен памятати, що все, що він має, то се не задля вдяки його величності, але, що всякі добрі річи походять яко дарунок з ласки Божої. Єгова бо Датель всякої доброї й совершенної річи. — Якова 1:17.

Убогі духом се ті, що не думають про себе високо, але котрі ходять в смирності й в любові перед Богом. Ісус сказав: “Блаженні вбогі духом, бо їх царство небесне.” (Мат. 5:3) Отже одна із кваліфікацій Християнина се смирність. І знову Він сказав: “Пустіть діток, не зупиняйте їх прийти до мене, бо таких царство небесне.” (Мат. 19:14) Маленька дитина — смирна, і если має добре виховання, то й послужна. Такі кваліфікації мусять мати ті, що будуть в царстві небеснім.

Сі Богом назначені правила виключають гордих, надутих, зарозумілих і тих, що шукають чести і похвали від людей. Вони лучаться з визискачами й політикерами й становлять теперішний лукавий світ, над котрим Сатана є богом. Вони є точний відбиток фарисеїв, котрі становили духовенство коли Ісус був на землі і котрі називали себе представителями Бога. До своїх учеників Ісус сказав: “Глаголю бо вам: Що коли ваша правда не переважить пищенників та фарисеїв, то не ввійдете в царство небесне.” — Маттея 5:20.

Божа “свята гора” — се поетичне імя дане урядовій часті Божої організації, Сионі, або царству Божому. Намет, який був зроблений для Божої святої скрині, був образом того цар-

ства. Давид, будучи типом Христа, ставить таке питання: "Господи, хто буде пробувати в шатрі твоїм? Хто буде домовати на святій горі твоїй?" (Пс. 15: 1) Будучи натхнений святим духом, він дав відповідь, котра показує яких кваліфікацій треба щоби увійти в те царство: "Той, хто ходить в чистоті, творить справедливість, і говорить щирю правду, [значить той, що ходить правими дорогами, і говорить правду, і стримується від ложі; і котрий робить се, щоби прославити Бога] не осуджує язиком своїм, не робить лиха сусідові своему, і не допускає неслави на ближнього свого. [Се значить, той що не обчернює брата свого ані старається шкодити представителям Господа] В чийх очах погорда для покиді, а пошана для тих, що бояться Господа; хто присяг з утратою для себе, і держить слово [хто посвятився, знаючи, що се принесе наругу, терпіння й смерть, і виконує його]. Хто не дає гроша свого на лихву, і не приймає підкупів проти безвинного [хто не гнобить ближнього а жие чесно і справедливо]. Хто так ділає, не захитається по вік." — Псальма 15: 1-5.

Знову Бог через свого пророка питає: "Хто ввійде на гору Господню, і хто буде стояти на святому місці його?" (Пс. 24: 3) І знову пророк відповідає на питання: "Ті, в кого безвинні руки [що значить, хто вживає своєї сили для чистих річей і стримується від річей які противляться Божому царству], і чисте серце [серце — гніздо мотивів; значить, що його мотиви чисті і правдиві й в гармонії з Божим законом], хто душею не пуститься на лукавого

[хто не покланяється ідолам, як церковним системам і т. п.], і не присягнув криво [хто згодився чинити волю Богу, а опісля не спротивився]. Тому буде благословення від Господа і справедливість від Бога спасителя його." — Псалма 24: 4, 5.

Ісус дуже часто розказував своїм ученикам про царство. Він навчав їх приповідями про те царство. Між іншими річами Він сказав: "Знов, царство небесне подібне чоловікові купцеві, що шукає добрих перел; і знайшовши він одну перлу дорогоцінну, пійшов та й продав усе, що мав, та й купив її." (Мат. 13: 45, 46) Бути в царстві й належати до нього, — се більший привилей чим хто з людей може мати, тому що се значить по віки співтоваришити з Господом Ісусом в Його великій роботі. Се дороща річ чим найдорогоцінійша перла. Если купець продає все, що він має, щоби купити таку перлу, то тим більше чоловік віддасть все, що він має, щоби мати часть у царстві Господнім. Отже зробивши такий крок до царства, його ревність до Господа так велика, і його радість, задля сього що він має часть у тім блаженнім царстві, так захоплює його ум, що той чоловік не дозволяє нічому стати в дорозі свого цілковитого й абсолютного посвячення Господу. Ось таке знання є сеї приповіді.

Ще інші вимоги (кваліфікації) є, щоби любити братів у Христі — тих, що стараються служити Богу. До своїх учеників Ісус сказав: "Ви други мої, коли робити все, що я заповідаю вам. Се заповідь моя: Щоб любили один

одного, як я полюбив вас. (Йоана 15: 14, 12) Любити один одного значить берегти справ співтоваришів Християн і оминати самолюбство у виконуванні того ж. Члени добре вихованої родини люблять себе взаємно. Ті що сталися членами родини Божої через посвячення і помазання повинні несамолюбно дбати о справи один одного, помагати один одному рости в знанню і на подобіє Господа.

Одного разу між учениками Ісусовими повстав спір щодо того хто буде більший в царстві Божім. Ісус використав сей случай і поучив їх щодо кваліфікації тих, котрі будуть мати почесну позицію в царстві Його. Він сказав їм, що теперішні народні володарі вживають зверхности над людьми, і так панують над людьми і приймають данину від них і рівночасно називають себе людськими добродіями. Тоді Він додав: "Хто бо більший: хто за столом, чи хто послугує? хиба не хто за столом? я ж між вами, як слуга." — Луки 22: 27.

Єгова відкрив Давидові те саме правило. Дух Господень спочив на Давидові і він про-рокував про кваліфікації тих, що володіти муть в праведності. Він сказав: "Сказав Бог Ізраїлів, говорив про мене скеля Ізраїлева: володіти ме над людьми праведний, буде царювати в Господньому страсі. Як надосвітньому розсвіті, при сході сонця на безхмарному небі від його світла після дощу виходить із землі трава." — 2 Сам. 23: 3, 4.

Дуже мале число людей управляло своїм ближним в гармонії з Божим даним законом. Люди сього світа, коли дістануть власть, ду-

мають, що вони мусять старшувати або гнобити свого ближнього. Але закон Божий показує, що від тих, що будуть з Христом, вимагається, щоби вони ділали ласкаво й справедливо взглядом людства. Ісус навчав своїх учеників про се справедливе право. Він знав, що стан їх серця був властивий, але що вони не навчилися іще тієї лекції. Лекцію яку Він навчав їх мала бути для користи всіх тих, що були покликані до позиції в царстві Божім.

Вірність

Ісус повідомив своїх учеників, що вони будуть взяті в угоду царства, в "певні милості Давида". Але завважте задля якої причини вони були прийняті в Його угоду. Не були вони прийняті задля їх сили або мудрости або величності, а задля їх лояльності й вірності. Одинацять із них були вірні Йому у всіх Його пробах. Ісус показав се своїми словами, що вірність абсолютно конечна яко кваліфікація тих, що будуть взяті в угоду і в царство. Він сказав: "Ви ж пробували зо мною в спокусах моїх. І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство, щоб їли й пили за столом моїм у царстві моему, і сиділи на престолах, судячи дванацять родів Ізраїлевих." — Луки 22: 28-30.

Один із Його учеників став невірний. Те саме можна сказати про Ізраїля. Всі десять поколінь Ізраїля були невірні до їх угоди з Богом. Та покоління Юди, з котрого мали вийти царі, доказало вірність. Бог через свого пророка сказав: "Обгорнув мене Ефраїм ложею, дім Ізраїля — зрадою; Юда держався ще найбільше

Бога, й був вірним із святими (слугами)". — Осії 11: 12.

Рівнож велике число людей називає себе послідувачами Ісуса й представителями Бога, але котрі обгорнули Господа своєю обманом, зневажаючи і обчерняючи Бога й Ісуса і переслідуючи братів Ісусових. Ісус сказав приповідь про тих, котрим Бог дав привилей належати до царства. Він сказав: "Багато бо званих, мало ж вибраних." (Мат. 22: 14) Очевидно причина сього є та, що многі із тих покликаних стались невірними. Если чоловік замішається з диявольською організацією, то він не може бути вірним Господу. Спевністю, хто заперечує Слово Боже, той заперечує кров Ісуса Христа, велику ціну викупу, і такий не може бути в царстві. — Юди 4: 9; Жидів 10: 28-30.

Тотожність

Ніхто немає власти наперед судити один другого, однак Господь дав правило після котрого можна пізнати Християнина. "По овочах їх пізнаєте їх." (Маттея 7: 20) Овоч се наслідок із взятого напрямку кимось. Через напрям поступовання особи, можна пізнати чи вона стоїть за чи проти. В Америці є дві головні політичні партії. Членів кожної тої партії можна пізнати по овочах. Се значить, если чоловік належить до одної або другої партії, то се він показує своїми словами і своїм напрямом ділання, і що він піддакий одній або другій партії; і по сім пізнається чи він членом і прихильником її. Если ж він ходить дорогою крутою, щоби

здобути ласку від обох противних собі партій, тоді ніхто, хто знає його, не має довіря до нього. Те саме правило відноситься до Християнина. Если чоловік називає себе Християнином, однак шукає свого і бажає похвали від людей, вмішується в політику світську, соромиться при згадці про ім'я Господа, і не показує жадної ревности до Господа ані до Його справедливого правительства, такого чоловіка можна пізнати по його овочах. Він не приносить овочів після вимог царства. Знов, если ти бачиш іншого чоловіка, котрий без вагання каже, "я — Християнин", і котрий недбає на похвали людські, а показує ревність і запал до Бога і Його справедливого правительства, котрий відмовляється мати що-небудь до діла з диявольською організацією, і тримає себе здалека від неї, котрий старається всякого часу прославити Бога і Його любого Сина Ісуса Христа, котрий з ревности старається о нагоду бути свідком для Божого царства, — такий чоловік показує овочі царства. Хтобудь може бачити, що сучасне духовенство не приносить овочів царства, але приносить овочі сього світа.

До фарисеїв, що були прообразом духовенства нинішнього часу, Ісус сказав: "Відніметься од вас царство Боже, й дасть ся народові, що робити ме овочі його." (Мат. 21:43) Ті, що нині показують ревність до Господа й Його царства, се взагалі бідні люди, котрі не мають значіння між людьми. "Слухайте, братте мое любе: хиба не вбогих світа сього вибрав Бог та багатих вірою і наслідників царства, котре

обіцяв тим, хто любить Його?" (Якова 2:5) Ті, що приносять овоч царства, сі бажають посвятити все своє на славу Господа, і прославляють Його ім'я і Його справедливе царство; і се вони роблять в смирності, не шукаючи чести або похвали від людей або вивиснення між ними.

Наруги

Задля Ісусової ревности й посвяти до роботи яку Бог дав Йому виконувати, Ісус був зневажений через Диявола і його знаряд, а головню через духовенство. Помимо всякої опозиції Він все оставав вірним аж поки Його ревність пожерла Його. (Пс. 69:8,9) Подібні зневаги впали й на тих, котрі сповняли свою часть угоди через жертву і котрі мали статись наслідниками царства. (Рим. 15:3) Нині духовенство різних церковних систем і визначні з їх отар мають популярність у світі, тому що вони стались частю його, і сі то люди викидають геть з між своїх громад щирих і ревних слуг Божих, Його Христа, й Його царства. По їх поступках ви можете пізнати тих, що не є правдивими Християнами. Ісус сказав: "Блаженні, коли ненавидіти муть вас люди, й коли проженуть вас, і осоромлять, і викинуть ім'я ваше, як зло, задля Сина чоловічого. Радуйтеся того дня і веселіться, ось бо нагорода ваша велика на небі; так бо чинили пророкам батьки їх." — Луки 6:22,23.

Ті наруги які падають на тих, що люблять Бога і служать Його справедливому царству, взагалі спричиняв релігійний елемент, котрий складається з духовенства і з визначних членів

їх отар. Се вони роблять тому, що вони належать до цього світа. Памятайте, що світ се сатанська організація над котрим Сатана є богом, і для того його діти й слуги ненавиділи й переслідували Ісуса. (Йоана 8: 42-44) Для сеї ж самої причини ся сама кляса ненавидить і переслідує тих, що є вірні Господу. Ісус сказав до своїх вірних послідувателів: "Колиб із світа були, світ своє любив би; як же ви не з світа, а я вибрав вас із світа, тим ненавидить вас світ. Згадайте слово, що я сказав вам: Не більший слуга пана свого. Коли мене гонили, і вас гонити муть. Коли мое слово хоронили, і ваше хоронити муть." — Йоана 15: 19, 20.

Переносити наругу ради справедливости, або так сказати, терпіти задля вірного служення Божому царстві справедливости, — се инший чин, по котрім можна пізнати будучих наслідників царства. (Жид. 10: 33) Бог позволив на сі наруги в тій цілі, щоби випробувати і приготувити своїх дітей і також ужити се яко доказ, що вони Його: "Любі, не чудуйтесь розпаленням, що буває вам на спокусі, наче б вам що дивного довелось; а радуйтеся, яко ж маєте участь в стражданнях Христових, щоб і в одкриттю слави Його радувались і веселились. Коли докоряють вас за ім'я Христове, — ви блаженні, дух бо слави й Бога спочиває на вас; ними він хулиться, вами ж прославляється." — 1 Петр. 4: 12-14.

Терпіння

Вподобалось Єгові звершити свого любого Сина через терпіння. Ісус навчився послушен-

ства через річи які Він терпів. (Жид. 5: 8, 9) Ті, що будуть з Ним товаришити в Його царстві, мусять бути учасниками тих самих терпінь. (1 Петра 2: 21) Павло, будучи натхнений духом, писав до Християнів: "Сей самий Дух свідкує нашому духові, що ми діти Божі, коли ж діти, то й наслідники, наслідники Божі, а спільні наслідники Христові, коли тільки з Ним страждаємо, щоб з Ним і прославитись." — Рим. 8: 16, 17.

Ті, що будуть мати участь з Христом у владінню світа, з konieczности будуть мусіли давати прикази або вказівки що має бути зроблено. Та жадне сотворіння не може бути відповідне давати приказів, хіба що воно само перше навчиться бути послухним приказам даним йому. Се одна з лекцій, котру кождий Християнин мусить навчитися; і се одна із найтрудніших лекцій навчитися. Бог робить все в порядку. Він дав свої прикази й заявив, що хто буде сповняти їх радісно із любови до Нього, той вподобається Йому і докаже свою любов до Нього. (1 Йоана 5: 3) Правдивий послідователь Ісуса бажає лише знати яка є воля Божа і тоді він пильно виконує її безвзгляду на се, кого Господь уживає давати розкази або розпорядження. Він знає, що він приготавляється до позиції в царстві Божім. Бачучи, що Ісус учився послушенства через річи які Він терпів, ми знаємо, що подібну лекцію Бог дасть кождому, хто буде співтоваришити з Ісусом. (Жид. 12: 5, 6) Ті, що будуть товаришити з Ісусом Христом в Його давнім царстві, мусять перше перенести наруги,

які переносив Ісус Христос. Сим способом Християнин навчиться бути послухним, і для тієї причини до Християнина сказав: "Коли терпимо з Ним, і царювати мем; коли відцураємось, і Він відцурається нас." (2 Тим. 2:12) Між сим, щоб бути мертвим з Христом а терпіти з Ним, є дещо ріжниця. Бути взятим в угоду через жертву Християнин мусить умерти яко часть жертви Ісусової, щоб він міг мати часть в божественній природі. Він мусить терпіти зневаги які впали на Ісуса й інші проби, щоб він міг навчитись послушенства для того, щоб йому було дозволено царювати з Христом. — 2 Тимотея 2:11, 12.

Зрозумівши сі дані божественні права, ми можемо зрозуміти чому правдивий Християнин ніколи не може бути популярним у світі. Ми також бачимо як Сатана зорганізував людей в систему так звану "зорганізовані церкви", котрі називали себе імям Христа, або котрі не лише були популярні в світі, але навіть стались частю сього світа. Сатана вживав так званих Християн зі своєї організації; котра називається "Християнство", до переслідування правдивих Християн, так як було предсказано й показано в образі як Ісав переслідував Якова. Духовенство і головні з їх отар, будучи гіпокритами, кинули зневагу на імя Боже і сим спричинили, що много чесних людей відвернулися від Бога й Біблії, і зробили їх недовірками. Нехай но якийсь чоловік лишень стане по стороні Господа і енергічно служить Його справі, то без ріжниці як визначний він був перед тим, то він станеться предметом наруги

й переслідування з рук релігійних людей. Розуміється, Бог може запобічи сьому, але Він дозволив Дияволу йти його власною злою дорогою і ужив сі обставини для звершення правдивих послідувателів Ісуса Христа.

Павло був взірцем сього. Він був чоловік надзвичайно здібний. Потім коли він стався Християнином, він терпів наруги й гонення, щоб він міг бути признаним і бути прийнятим в царство Боже. (Фил. 3:8-14) Його подорож і досвідчення — се подорож й досвідчення кожного правдивого й вірного послідувателя Христа, котрий росте на подобиє Господа Ісуса. Християнин не знеохочується сим досвідченням, тому що він памятає що написано: “Знаємо ж, що люблячим Бога, усе допомагає до доброго, котрі по постанові (Його) покликані.” (Рим. 8:28) Се значить, що хто був покликаний до спільности з Ісусом Христом в царстві Божім, і хто дійсно любить Господа і докаже свою любов через свою повну посвяту до Нього, Бог кермує його напрямом і всі досвідчення вийдуть йому на добро. — Прип 3: 5, 6.

Побідники

Остаточна кваліфікація для спільників Ісуса Христа в Його славнім царстві є, що вони мусять статись побідниками. Побідити значить перемогти, заволодіти і взяти верх. Що ж тоді Християнин мусить побідити? Духовенство навчало людей вірити, що вони мусять побідити злі навички, підчас коли само духовенство дальше практикує сі злі навички. Але се не може бути те, що Господь розумів.

Еслиби чоловік навіть й побідив всі злі навички і стався звершеним в тілі, то се не дає йому місця в царстві. Він мусить приложити свої найлучші старання жити чистим, справедливим і чесним життям. Але він мусить робити щось більше чим се. Що ж тоді Християнин мусить робити? Він мусить побідити світ і його бога. Се значить, що Християнин мусить абсолютно й безвиїмково посвятитися Богу Єгови. Світ се диявольська організація, над котрим Злий був довго невидимим володарем. (Йоана 12:31; 14:30; 2 Кор. 4:3, 4) Правдивий Християнин мусить відперати Диявола і зводничий вплив який він уживає через свою організацію й своїх слуг. (1 Петра 5:8-10) Чоловік, що вважає себе за Християнина і котрий рівночасно є приятелем світа або частю його, той є ворогом Божим, тому що той чоловік є союзником Диявола і його організації й попирає його. Сі виразні слова не сказані тут з пімсти, але тому що ся правда є зазначена в Слові Божім. Бог приготує й прийме до свого царства лише тих, що будуть непримиримо стояти по стороні Господа. Духовенство й головні з їх отар вважають себе за Християнів, і в той самий час вони переводять і контролюють політикою світа, що є сатанською організацією. Вони становлять видиму часть правительства світа, котре вони самі називають зіпсутим. Если визначний Християнин бере участь у світовій політиці, то такий чин писання називають "перелюбством", тому що се неправильна злука чоловіка з сатанською організацією і Божою

організацією. Для тієї причини Божий натхнений свідок писав: "Перелюбники і перелюбниці! хіба не знаєте, що любов світа сього — вражда проти Бога? Оцеж, хто хоче бути приятелем світу, той стається ворогом Бога." — Якова 4: 4.

Не легка се справа побідити світ. Чоловік мусить сильно стати по стороні Господа і спротивитись впливові який прямує до примирення Слова Божого зі справами сього світа. Духовенство піддалось хвальбі і тому легко сталося жертвою для бога сього лукавого світа. Всі, що ісповідують Христа підлягають такій самій спокусі, яка була поставлена перед Ісусом. (Мат. 4: 1-8) Щоби впертись Дияволу й його слугам, то треба бути чуйним і всегда боротись. Відносно сього Ісус сказав до своїх учеників: "Се глаголю я вам, щоб у мені впокій мали. У світі горе мати мете, тільки бодріться: я побідив світ." (Йоана 16: 33) З відси бачимо, що Ісус мусів побідити світ, і побідив його, і виходить, що всі Його співтовариші мусять також побідити світ. Лише ті, що мають віру і постійно вірні Богу, можуть побідити світ. "Ся перемога, перемігши світ, віра наша." — І Йоана 5: 4.

Щоби Християнин міг бути в царстві Божім і міг бути членом в Його справедливім правительстві, то він мусить побідити світ, що виразно показують слова Ісуса, котрий сказав: "Хто переміжить, дам йому сісти зо мною на престолі моїм, яко ж і я переміг, і сів з Отцем моїм на престолі Його." (Одкр. 3: 21) "І хто переміжить, і хто хоронить аж до кінця діла мої,

тому дам власть над поганамі.” — Одкр. 2:26.

Проби й терпіння оточують Християнина від самого почину його земної подорожі і йдуть за ним аж до кінця його. Многі падуть в сих пробах і відходять. Сі проби й терпіння є потрібні.

“Многими муками треба нам увійти в царство Боже.” (Діян. 14:22) У сих терпіннях Християнин мусить побідити Лукавого й його організацію, нім він може бути стовпом у славнім храмі Божім. (1 Йоана 2:14,15; Одкр. 3:12) Такою то великою боротьбою віри боровся Павло, й виграв при кінці своєї земної подорожі. Він був взятий в угоду о життя, о вінець, й о царство, й коли він скінчив свою подорож, він сказав до свого любого брата: “Мене бо вже на жертву наготовлено, і час мого відходу настав. Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віри додержав. На останок готується мені вінець правди, котрий оддасть мені Господь того дня, праведний суддя, і не тільки мені, та і всім, хто полюбив явлення Його.” (2 Тим. 4:6-8) І так усі мусять боротись боротьбою віри і побідити, будучи вірними аж до кінця. Ось такі є кваліфікації тих, що будуть спільниками з Ісусом Христом у царстві Його й котрі отримують велику нагороду. (Одкр. 2:10) Всі правдиві Християни як і Павло, котрі боролись доброю боротьбою віри, виглядали того блаженного й щасливого дня, коли Бог через Христа установить царство. Бог предсказав, що коли той блажений час прийде, тоді Його правдиві люди будуть знати Його ім'я й спізнають Його Слово і зрозуміють його.

Він також предсказав, що вони будуть голосити вість мира й радісну новину о царстві. Отже виходить, що останні покликані члени, котрі жити муть на землі в часі установа́ння царства будуть представлені через ноги Ісуса. Виглядаючи того щасливого дня Бог через свого пророка сказав: "Отже люд мій визнає ім'я моє, визнає того дня, що я той самий, що сказав: Ось я! Які ж гарні на горах ноги благовістника, що мир возвіщає, що вістить радість, проповідає спасення, що говорить Сионові: Зацарював Бог твій! Загомонить голос сторожів твоїх — піднімуть голос, і всі разом радісно воскликнуть; бо своїми побачать очима, що Господь у Єион вертає." (Іса. 52: 6-8) Всі вірні послідувачі Ісуса мусять сповняти се пророцтво, коли Його правительство зачне́ться.

ГОЛОВА 6

Почин

ЄГОВА назначив "часи поган" і сим чином показав коли прийде кінець сатанській владі. Через многі століття Сатана був невидимим володарем світа, та не тому, що він мав право до сього, але тому, що Єгова дозволив або не перешкаджав йому. Отже виходить, що коли прийде Божий час посадити Його Помазанника на престолі, тоді той час зазначить кінець правління Сатани, яке він мав через дозволення. Знаючи, що Диявол є противником Божим, на що вказує його ім'я Сатана, то можемо бути певні, що він не зречеться свого престола добровільно, але мусить бути силою викинутий Господом. Розуміється, Єгова може вигнати Сатану й знищити його силу в одній хвилині, однак, здається, що Бог не виконує своєї роботи в такий спосіб. Факти показують, що підчас коли те викинення поступає вперед, то Бог виконує рівночасно спеціальну роботу з своїми помазанниками і дає повідомлення народам землі про свої заміри. Єгова всі діла свої виконує в порядку і до ладу. На підставі ріжних свідоцтв можна показати, що викинення Сатани зачалось в 1914 році і що та робота дальше поступає вперед, і мусить поступати вперед, аж поки Боже справедливе правительство для чоловіка буде вповні і цілковито установлене на землі.

Часи Поган

Всі люди або народи крім Жидів у св. Письмі є названі Язичниками або поганами. Причина сього є та, що Жиди, або Ізраїльтяни, були Божим народом над котрим Він був володарем. Коли Бог позволив Язичникам (поганам) побідити Седикею, Ізраїльського останного царя, тоді Язичники або не-Жиди зачали своє все-світнє царювання і від того часу "часи поган" зачались рахувати. Дата упадку Седикеї є виразно зазначена в св. Письмі і також в світській історії, а іменно, 606 р. перед Хр. В тім то році Сатана стався богом цілого світа, або так сказати, невидимим володарем над всіма народами. Отже, виходить, що кінець "часу поган" зазначає початок часу, коли Сатані не буде дозволено царювати без перешкоди. Отже се є вельми важна річ, щоби виразно і на підставі добрих доказів установити той період Язичників, котрий Ісус називає "часи поган". (Луки 21:24) Для сього маємо два способи прямого доказу, котрі попирають один другий, і один спосіб доказу напідставі окружуючих обставин, котрий попирає ті другі два прямі докази, відносно "часу поган". Усі три докази показують, що "часи поган" або період поган скінчився з 1914 роком. Отже той рік зазначив кінець правління Сатани, і від того часу можна сподіватись, що його правління прийде перешкода.

Одна з ліній того доказу відноситься до кари Ізраїля, котра зачалась в 606 р. перед Хр., і котра продовжалась через період "сім часів". Час від часу Ізраїль ламав свою угоду з Богом

і був караний за се. (Суд. 3: 14; 4: 2, 3; 10: 7, 8; 13: 1) Єгова остерігав Ізраїльтян, що если вони будуть дальше ламати їх угоду, то Він покарає їх "усемеро більше" (або сім часів більше — *англ. пер.*) окрім того, що Він уже був покарав їх. "І поставлю лице мое проти вас, і побють вас вороги ваші; і запанують над вами ненавидники ваші, і втікати мете, хоч ніхто не буде гонити за вами. Коли ж і тоді не послухаєте мене, так усемеро побільшу кари ваші за гріхи ваші. І зроблю городи ваші пустками, і спустошу святощі ваші, і не прийму любих пахощів ваших. І самих вас розпорошу проміж народами, і з мечем пожену за вами; і опустіє земля ваша, а городи ваші обернуться в руїну." — 3 Мойсея 26: 17, 18, 31, 33.

Через свого пророка Езекиїла Бог рівнож розказав про многі досвідчення Ізраїля і що Він постановив покарати Ізраїля за його непослушенство. (Езекиїла 20: 1-39) Божий остаточний вирок проти Ізраїля був назначений через Його пророка сими словами: "Тим то ось як говорить Господь Бог: Позаяк ви самі пригадуєте беззаконства ваші, чините явними проступки ваші, і всіми вчинками вашими гріхи свої на вид виставляєте й усе се самі пригадуєте, то й мусите попастись у ворожі руки. Ти, негідний, безбожний князю Ізраїлів, що на тебе прийшов день твій, і твоїй безбожності настав кінець, — так говорить Господь Бог: Здійми з голови корону, скинь царський вінець! се вже минулось: угору піjde низьке униз високе! Скину, скину, скину, й не буде

його, покіль прийде Той, що має до його право й кому віддам його!" — Езекиїла 21:24-27.

Седикея був тоді царем Ізраїля. Йому було двадцять один років віку, коли він зачав царювати, а царював він через одинацять років в Єрусалимі. (2 Пар. 36:9-11) "В одинацятomu році Седикеїному, четвертого місяця, девятого дня було місто взяте. І повелів цар Вавилонський у Ривлі позаколювати всі сини Седикеїні перед очима в його, та й усіх вельмож Юдейських велів позаколювати цар Вавилонський; Седикію ж звелів осліпити й закувати в кайдани, щоб відвести його в Вавилон." (Ерем. 39:2, 6, 7) Седикея зачав своє царювання в році 617 перед Хр.; і одинацять років потім, а іменно, в році 606 перед Хр. він був забраний в неволю до Вавилону і тоді Ізраїль, як нарід, упав. В тім то році Божий присуд проти Ізраїля був виконаний. Той рік, а іменно, 606 перед Хр., без найменшого сумніву був початком всесвітньої влади Язичників, котрий то період називається "часи поган".

Слово "час" у св. Письмі відноситься до року, без різниці чи його вживається буквально чи символічно. Символічний час рахується після місячного року з 360 днів. Отже символічний рік або час значить період з 360 літеральних років. (Езекиїла 4:6) "Сім часів", після писання, означувалоб сім літеральних років; а символічних булоб сім разів по 360 років, або разом 2520 буквальних років.

Писання показують ясно, що "сім часів" карання Ізраїля муситься брати символічно а не літерально, тому що Ізраїль вже перед

тим терпів кару через довший час чим сім літеральних років. (Суд. 3:8, 14) Жида були в Вавилоні сімдесять буквальных років; і коли вони повернули з Вавилону, то вони дальше терпіли з рук інших народів і людей. Для того мусимо заключити, що той період часу відносився до символічного часу. Той період кари, котрий зачався 606 року перед Хр., і котрий продовжався через сім символічних часів або 2520 років, мав скінчитися в 1914 році по Хр. Фізичні факти показують, що початок війни в 1914 році вельми порушив Жидів до повернення назад до їх власної землі; і коли війна скінчилась, передові народи світа згодились, що Жида повинні мати свій край. Їх кара скінчилась. — Ісаїї 40: 1, 2.

Навуходонозорів Сон

Знов инша лінія прямого доказу має стичність з досвідченнями Навуходонозора, царя вавилонського, котрий став першим імператором всесвітної держави Вавилону. Навуходонозор мав сон, котрий то сон був пояснений через Божого пророка Даниїла. (Дан. 4: 1-28) Сей факт, що натхнений пророк Божий пояснив його, і що історія сього є так вважно записана, показує, що се була ціль Бога записати його для користи правдивих Християнів, котрі будуть на землі в часі кінця і котрі будуть мати привилей розуміти значіння його, і що те зрозуміння буде для заохочення й потіхи Християнів. (Рим. 15: 4; 1 Кор. 10: 11) Даючи пояснення, пророк Даниїл сказав до

Навуходонозора: "Тебе вилучать із між людей, і ти жити меш на полі з звірями; годувати мешся травою, неначе віл, падати ме роса з неба на тебе, і сім часів промине над тобою, доки спізнаєш, що Найвисший царює над людським царством, і дає його кому хоче." — Даниїла 4: 22.

Сатана був богом або невидимим володарем всього світа, а Навуходонозор був першим імператором тієї світової держави. Тоді Бог велів Даниїлові пояснити ті держави, т. є, Вавилон і ті, що мали наступити по ній, під символом "диких звірів". (Дан. 7: 17 *Рот. пер.*) Ті правительства, представлені символічно через "диких звірів", існували без перешкоди аж до приходу Божого Помазанника. (Дан. 7: 13, 14) Те, що Даниїл пророк предсказав у своїм поясненню сна, сповнилось на Навуходонозорові, бо написано: "Усе се сталося з царем Навуходонозором." Він був вигнаний на поле і жив з звірями через сім років. Ті сім років були символом цілого періоду часу у котрім сатанські держави мали існувати без перешкоди. Досвідчення Навуходонозора символічно представляли, що народи землі, під невидимим володарем Сатани, будуть звірячими аж до часу коли люди признають правительство Всевишнього. На се указують слова пророка: "І сім часів промине над тобою, доки спізнаєш, що Найвисший царює над людським царством і дає його кому хоче." Инакше сказати, те видиво або сон був такий: Ті держави Язичників будуть звірського характеру й будуть під надзором Сатани на період сім

часів аж прийде час початку царства Всевишнього.

“Поганські часи” як вже повисше сказано, зачались з Навуходонозором, в 606 році перед Христом. “Сім часів” або 2520 буквальних років, становлять “часи поган”, котрі мали скінчитися в 1914 році. Отже се мало зазначити час коли Той, що має власть, перебере силу дану Йому яко великому Виконавчому Чинovníку Всевишнього і коли Він зачне уживати своєї сили й власти до знищення сатанської влади.

Є дві лінії свідоцтв котрі згаджаяться щодо сього, як довго “часи поган” мали існувати. “По слову двох свідків або по слову трьох свідків буде доказана справа.” (5 Мойс. 19: 15) Ось так Єгова зазначив спосіб доказу якоїсь важної справи. Окрім тих прямих свідоцтв, Єгова дальше постарався о свідоцтва окружуючих обставин, і таке свідоцтво є ще сильніше чим прамі свідоцтва згадані повисше.

Початок Горя

Коли пророцтво є написане або висказане, то дуже рідко — майже ніколи — не є указаний або назначений час його сповнення. Пророцтво значить предсказання наперед того, що має статись в будучім часі. Бог рівнож постарався о спосіб в який можна рішити чи те пророцтво вже сповнилось. Єсли якась подія переходить або єсли є якийсь знаний факт, що точно пасує условинам того пророцтва, тоді ми знаємо, що той час в яким те пророцтво переходить, є часом сповнення сього

пророцтва. Коли ж ся подія перейде і вона пасує условинам пророцтва, тоді ми се називаємо фізичний факт. Хто будь хто читає пророцтво і бачить, що фізичні факти точно пасують до того пророцтва, той може властиво пояснити, що те пророцтво сповнилось в тім часі.

Кілька день перед своїм розп'яттям Ісус висказав велике пророцтво. Те пророцтво мусіло сповнитись колись в будучім часі. Тепер фізичні факти, що перейшли, і котрі точно пасують условинам пророцтва, показують, що те пророцтво висказане Ним сповнилось. Хто будь, хто читає таке пророцтво, і знає фізичні факти і пристусовує їх до нього, той може бачити сповнення того пророцтва. Тут можна завважити, що сповнення пророцтва, котре сказав Господь Ісус, як раз попирає дві лінії свідоцтв даних повисше відносно "часу поган", і показує, що те пророцтво Його зачалось сповняти в 1914 році. Воно також зазначає, що 1914 рік є датою, коли "той, що має власть" царювати возьме силу й зачне своє царювання і зачне викидати Сатану із його царювання над світом. Початок того часу Господь Ісус називає "початком горя" у світі.

Всі пророки предсказали факт установлення Божого царства справеливости. Ученики Ісуса були обзнакомлені з тими пророцтвами. Крім сього, самий Ісус навчав їх про те правительство або царство справедливости. Він сказав їм, що воно не прийде аж при кінці світа над котрим то світом Сатана царював як князь.

Він сказав їм, що Він прийде знов і прийме їх до себе і що вони будуть спільниками Його в царстві або справедливім правительстві. Тут легко можна бачити, що Його ученики, маючи сі річи наввазі, вельми-інтересувались Його приходом і кінцем світа. Вони прийшли до Ісуса самотою і спитали Його таке питання: "Скажи нам, коли се буде? й який знак Твого приходу й кінця світу?" (Мат. 24:3) Відповідь Ісусова показує, що довгий період часу мав перейти нім день Його приходу й кінця світу мав настати. З сього виходить, що кінець світа зазначить час, коли Він візьме силу й зачне царювати. Тоді Він сказав своїм ученикам за чим Його послідувателі мали глядіти на землі при кінці періоду того часу. Він не сказав їм, щоб вони гляділи на небо за появленням якоїсь видимої сили. Він пояснив їм, що події будуть переходити в той час такі, що кождий їх буде міг бачити. Він сказав: "Бо встане нарід на нарід і царство на царство, й буде голоднеча, й помір, і трус по місцях. Все ж се *почин* горя." — Маттея 24:7, 8.

1914 рік бачив отворення або початок тих подій, про котрі згадує Ісус. Много воєн переходили перед тим часом; але з війною в 1914 р. повстав нарід проти народу, царство проти царства, подібного чогось ніколи не було перед тим. Се важне також, що головні чинники в тій війні були ті народи, що називають себе "Християнством" або "зорганізованими Християнами". Ті народи, що заснували релігію котрій надано мильне ім'я "християнська релігія", в 1914 році поринули в най-

більшу смертельну боротьбу зі всього часу. Що се все значило? Се означувало, що прийшов кінець часу, коли Сатані не буде вже дозволено володіти над народами землі без перешкоди. Розуміється, що Ісус знав, що початок того часу буде зазначений війною, тому що Сатана тоді розгнівається і розбудить гнів між народами над котрими він царював. Опісля, Ісус Христос дав одному своєму ученикові одкриття того, що мало настати в тім часі. Він сказав: "Дякуємо Тобі Господи і Боже вседержителю, що еси, і був, і прийдеш, що прийняв еси силу Твою велику і воцарився еси. І розгнівились погане, і настиг гнів твій." — Одкриття 11:17, 18.

Згідно із пророцтвом Ісуса, 1914 рік зазначив "початок горя". Тоді прийшов початок сумного часу для Сатани і його правління і початок великого смутку для людей над котрими він так довго був невидимим володарем. Світова війна принесла великий смуток якого ніколи перед тим не зазнали народи землі. Як се Ісус предсказав, по війні настав великий помір, котрий вдійсности забрав більше людей, чим були убиті у війні. Зараз по вибуху війни, настала голоднеча з котрої померли мільйони людей. Від 1914 року було більше землотрусів чим було коли будь в історії чоловіка. У св. Письмі "землотрус" є також символом революції. Отже тоді не лише повстали буквальні землотруси, але й символічні землотруси, або революції, котрі потрясли многими народами землі.

Сей факт, що Ісус зазначив, що ці річі згадані

повисше будуть лишень "початок горя", показує, що потім наступлять ще інші горя. Так і сталося. Провокатори Світової Війни твердили, що та війна так вичистить правительственну сферу, що потім настане вічний мир і спокій між людьми і що вони osiąгнуть задоволення й добробут. Та що в дійсности стало, то було як раз противно тому, що вони передсказували; і Ісус сказав, що так буде. Замість по світовій війні мав настати добробут і задовольючі обставини, то Ісус сказав, що тоді "на землі буде переполох народів у заколоті; . . . і омертвіють люди від страху та дождання того, що прийде на вселенну."—Луки 21: 25, 26.

Якийсь час по Світовій війні президент Злучених Держав, обговорюючи лихі обставини в світі, сказав:

Се дні великої неволі, що мов велика хмара висить над світом. Здається, що неначе якась велика сліпа матерія була звільнена, що через довгий час була звязана і стримана.

Інші важні люди рівнож висказували подібні погляди:

Перед війною люди часто думали, що наша культура християнська. Та війна відкрила нам нас самих. Цивілізація ся — поганська. — Др. Бернард І. Бел.

Ми прийшли до роздорожа і ніхто не знає виходу. — Г. Г. Белс.

Будучність дуже темна. Ми прийшли до смерку цивілізації. — Др. Г. Л. Брейлсфорд.

Від закінчення війни те горе дальше продовжується; і тепер, десять літ по війні, кождий нарід у світі знаходиться в заколоті, і люди

в нужді, і страх обняв усіх. Усі з трепетом глядять у будучність.

Дальше те пророцтво Ісуса відносно кінця світа сповнилось тим, що правдиві Християни підчас війни були переслідувані, тому що вони не хотіли пійти проти їх сумління і ламати заповідь Божу через вбивання свого ближнього. За се вони були зненавиджені через усі воюючі народи. (Мат. 24:9) Многі, що називали себе Християнами, показали ненависть один до другого і зраджували своїх братів, як се Господь предсказав. (Мат. 24:10) Сі є додаткові горя. Многі фальшиві пророки повставали щоби зводити людей; а головню ними є духовенство, котре від 1914 року отверто заперечило Бога і також що Він установить справедливе правительство на землі. (Маттея 24:11) Інша часть того пророцтва звучить: "І задля намноженого беззаконня, прохолодне любов многих." (Маттея 24:12) Беззаконство значить безправство. Ніколи перед тим не було такого безправства проти Бога й Його справедливости, як тепер, і то в краях, що називають себе християнськими.

Дальше, Жиди зачали збиратись в їх край і відбудовувати його, так як Ісус предсказав, що буде при кінці світа. — Луки 21:24.

Єслиб і не було жадного иншого доказу крім того, що є поданий в пророцтві Ісуса, згаданім повисше, то фізичні факти, які переходили від 1914 року, доказалиб безперечно, що той рік зазначив велику зворотну точку в справах людських. Сей безперечний доказ осуває всякий сумнів, що 1914 р. зазначив по-

чаток часу, про котрий згадує Божий пророк, коли то Він передасть правління тому, що "має до його право". Інших пояснень нема щодо теперішних обставин у світі. Бог бажає, щоби люди, що шукають правди, пізнали із сих подій, що день визволення прийшов і що в скорім часі Його справедливе правительство буде установлене для їх користі й благословення. — Луки 21:28.

Війна в Небі

Писання ясно показують, що хотяй Сатана є ворогом Божим, то однак йому було дозволено перебувати в небі аж до Богом назначеного часу, коли він буде викинутий геть. Про се писання каже: "Сталося ж одного дня, що сини Божі прийшли стати перед Господом. Прийшов і Сатана між ними." (Йова 1:6) Се було написано по потопі, і обставини здається осувають всякий сумнів, що Сатана мав вступ до неба в тім часі. Із Сатаною в його злім правлінню в небі співтоваришили множество злих духів або ангелів. (Ефесян 6:12) Сі злі духи разом з Дияволом становили невидиму часть світа і котрі вживали своєї сили та впливу над людьми, і котрих Бог, у своїм часі, знищить через Христа. — 2 Петра 3:7-13; 1 Йоана 3:8.

Давно тому Бог назначив час, коли Він викине Сатану з неба. Він знав коли прийде той час; однак чи Він об'явив се кому чи ні, то сього нема відкрито. Писання здається вказують, що Він не сказав сього навіть Господу Ісусу. Розуміється самий Бог знав про се. "Звісні од віку Богові всі діла Його." (Діян. 15:18)

По своїм воскресенню й явленнюся в небі, Ісус представив себе Єгови, й Бог сказав до Нього: "Сядь праворуч коло мене, доки не положу ворогів твоїх підніжком тобі в ноги." (Пс. 110:1) Се безперечно доказує, що Бог вже тоді рішив викинути Сатану з неба і що Сатана якийсь час потім буде на землі. Земля бо є підніжком Божим (Ісаї 66:1), а що Сатана буде підніжком Ісуса, то се значить, що Бог положить його під ноги Ісуса. Аж поки не прийшов той час, то Ісус мусів очекати. Ісус Христос вже тоді був одягнений у владу й силу, на що вказують слова, які Бог сказав до Нього: 'Сядь на моїм престолі, по правиці моїй', що означувало, що Йому дано позицію ласки. Ісус самий сказав, що Він сів з своїм Отцем на престолі коли Він вознісся на небо. Безвзгляду що Ісус Христос робив від того часу, то однак Він нічого не робив, щоби викинути Сатану ворога з неба, аж прийшов Богом назначений час. Від тоді ми можемо сподіватись, що Він точно ділає в гармонії з волею Єгови.

Сатані-ворогові було дозволено поступати в його нікчемній роботі, і то без жадної перешкоди, бо Бог добре знав, що в своїм назначенім часі Він знищить роботу Сатани і оправдає своє власне ім'я. Через століття Ісус Христос приглядався гордості Сатани і його злостивим закидам проти Бога. Він бачив, як він уживав свого злого впливу над правительствами, народами і людьми землі і відвертав їх від Бога. Він бачив, що Сатана чернив і мильно представляв Єгову і переслідував тих Християн на землі, що

вірно виконували волю Єгови; та помимо сього Він мусів чекати. Бог мав добру ціль в тім, що Він велів Ісусу чекати аж до свого назначеного часу, нім Він міг зачати діло. Павло potwierджує сю думку очікування Ісусового, коли він каже: "Він же, принісши одну жертву за гріхи, сів на завсігди по правиці Бога, дожидаючи далій доки положаться вороги Його підніжком ніг Його." — Жидів 10: 12, 13.

Очевидно, Бог у своїм часі мав покликати свого любого Сина до діла, і той час розпочинати акцію мав прийти при кінці світа, в часі коли 'той, що має до Його право, прийде', як се Бог предсказав через свого пророка. Повисше подані докази показують безперечно, що той час прийшов в 1914 році. Коли ж той повний час прийшов, то Писання кажуть, що Єгова дав приказ своєму любому Синові яко Князеві й Священнику зачати чин проти Сатани, і се що зазначило "почин горя". Написано бо: "Жезло [т. є скипетр влади даної Його Синові] сили твоєї пришло Господь із Сиона; царюй серед ворогів твоїх." (Пс. 110: 2) Тоді Ісус Христос встав, себто взяв силу й владу і зачав ділати проти ворога; і тепер той чин проти ворога дальше тягнеться, хотяй влада Сатани, уживати сили, вже скінчилась. Сей час зазначив початок боротьби в небі із Царем Слави, Сином Єгови і його ангелами, по одній стороні, і з Сатаною, інакше ваним старим Вужем, Божим невірним сином його ангелами, по другій стороні. Бог дав зрозуміння, що се Його війна і що Ісус Христос був проводарем в тій боротьбі проти

ворога і для того Бог Єгова в назначенім часі зробить сього ворога підніжком своїм. Єгова наче сказав: 'Се моя війна; я виконаю сю роботу через свого любого Сина.' Розуміється, гордий Сатана не хотів зречись престола в небі; отже наступила війна. Се попирає пророцтво Даниїла, котре говорить, що Михаїл зачав активність проти Сатани. "Михаїл" значить помазанник Божий, котрим є Ісус Христос. Той пророк каже: "Встане в той час [т. є при кінці світа, в 1914 р. або з 'початком горя'] Михаїл, князь великий, що встоює за синами народу твого; й настане час лютий, якого не було від того часу, як постали люди, до сього часу." (Даниїла. 12:1) Тоді те горе зачалось в небі; і рівночасно клопіт постав на землі. Наслідок сеї боротьби в небі був, що Сатана був цілковито вигнаний, а на землі сей клопіт далше продовжується, аж поки з сього вирене найбільше горе якого ніколи перед тим люди не знали, що принесе цілковите знищення сатанських правительств видимих і невидимих.

Потвердження сього доказу знаходиться в дванадцятій голові Одкриття. Ся книжка є написана символічною мовою. В тій книжці слово "жінка" символічно представляє Сион, або Божу організацію, і котра породила справедливе правительство, представлене під символом "син хлопятко". В иншім пророцтві є сказано: "Ще й не мучилась, а вродила . . . сина." (Ісаїї 66:7) Се, коли властиво пояснити, значить, що правительство народилось нім боротьба зачалась. Сконечности се мусіло статись, тому

що нове правительство мусіло існувати, нім воно могло воювати проти Сатаниного правительства. Знов в Одкритті показано образ правдивим і вірним послідувачам Христа т. є "велику ознаку на небі". Се не значить, що Християни побачили щось натуральними очима; але значить, що пильний студент божественного пророцтва побачив великий знак, представлений через жінку, а іменню, Божу організацію. Та "жінка" представляє Сион, і є одягнена в сонце, і місяць під ногами її, а на її голові вінець з дванацяти зізд. Ся символічна мова значить, що Сион мав світло Слова Божого й правду й ходить після Його закону, котрий то закон є представлений через місяць; а вінець на її голові представляє, що Бог дав цілковиту власть Голові Сиону, своємулюбому Синові; а дванацять зізд є образом дванацяти духових поколінь Ізраїля, представляючи церкву Божу.

В той самий час явилась "друга ознака" на небі, "змій великий, червоний як огонь, у котрого голов сім і десять рогів, а на головах його сім корон." (Одкриття 12:3) "Змій великий, червоний" — се диявольська організація. (Одкриття 20:1-3) "Сім голов" представляють, що Диявол уживав усеї невидимої сили над народами землі; підчас коли "десять рогів" символічно представляють, що він контролює всіма правительствами і народами землі. "Сім" — се символ річей в числі повнім, що є невидимі; а число "десять" — се символ цілковитих річей видимих. Отже обидва сі символи показують, що перед розпочаттям

боротьби й народженням Правительства, Диявол уживав всеї сили в небі (невидимої) і на землі (видимої) над народами землі.

Народження "сина хлопяти" символічно представляє Правительство, й зазначає час, коли Христове правительство зачне свою активність проти Сатани. Першим чином того нового правительства було викинути Сатану з неба. Війна в небі зачалась і Сатана був скинутий на землю: "І повсталa війна на неба. Михаїл і ангели його воювали проти змія, і змії воював і ангели його, і не здоліли; ані місця вже не знайдено по них на небі. І скинутий змії великий, вуж вікодавний, званий дияволом і сатаною, що зводить цілу вселенну, скинутий на землю, і ангели його з ним скинуті. І чув я голос великий, що говорив в небі: Тепер настало спасення і сила і царство Бога нашого, і власть Христа Його; бо скинуто винувателя братів наших, що винував їх перед Богом нашим день і ніч." — Одкриття 12:7-10.

Події які стались на землі помагають нам зрозуміти пророцтва відносно часу. Час того пророцтва є установлений через "почин горя", зазначений через Світову Війну в 1914 р.; а те горе мусить продовжатись аж до великої битви Всевишнього Бога проти Диявола, наслідок чого буде знищення всієї його земної сили. (Одкриття 16:13-16) Коли боротьба на небі скінчилась, тоді вона була перенесена на землю. "Тим то веселіться, небеса, і що, домоете в них. Горе живучим на землі і на морі, бо зійшов диявол до вас, маючи великий гнів; знає бо, що короткий йому час. І коли увидів

змій, що скинуто його на землю, погнав за жінкою, що породила хлопятко." — Одкриття 12: 12, 13.

Від того часу Сатана, побачивши, що його час короткий для приготування до великої битви Армагедону, дальше впливав на народи світа, щоби вони приготувались до другої великої війни, підчас коли він через духовенство провадить жорстоке переслідування вірних представителів Бога на землі. Се страшне переслідування дальше продовжується. Се пояснює чому духовенство і їх зорганізована релігійна система по всій землі нині противиться голошенню правди відносно Божого справедливого правительства, котре устанавляється на землі. Ісус не лише зазначив, що [1914 р.] світова війна буде почином горя, але й також сказав, що остаточний кінець зазначиться найбільшим горем, якого ніколи не зазнали люди на землі, і що се буде останнє горе. "Буде бо тоді мука велика якої не було від настання світу до сього часу, й не буде. І колиб тих днів не вкорочено, то жадне б тіло не спаслося; тільки ж задля вибраних укорочені будуть дні тиї." (Маттея 24: 21, 22) Сі Господні слова пояснюють, як володарі різних правительств землі будуть горячково й розпучливо приготувлятись до клопоту. Безсумніву, володарі сих правительств не знають, що вдійсности се Сатана, що порушує їх до сього приготування. Ціль задля котрої тут звертаємо увагу на се, то не тому, щоби виставити володарів на встид і ганьбу, але вказати на факт, щоби і володарі знали, що Сатана є великий ворог чоловіка.

У тій великій битві в небі Ісус був проводарем і вийшов побідоносно. Пророк показує, що Єгова, промовляючи до свого любого Сина в тім часі, сказав: "Клявся Господь, і не пожалує того: Ти Священник по віки по постанові Мелхизедика." (Пс. 110:4) Се доказує, що Ісус Христос є позатипічним Мелхизедиком і що Він провадить війну проти Сатани ворога яко великий Воевода сил Єгови. Дальше пророк представляє Бога Єгову по правиці Його любого Сина, що значить, що Єгова є головною помічю Його: "Господь по правиці в тебе сокрушає царів в день гніву свого. Він зробить суд між народами, покривши землю трупом: розбивши голову, що над великою країною панує." — Псалма 110:5, 6.

Удовідняючи дальше сю точку, Божий пророк говорить про Ісуса Христа, котрий, взявши власть, провадить до побіди сили справедливості проти сил Лихого: "Ти красотою понад синами людськими; люба врода розлилась на губах твоїх; тому благословив тебе Бог по віки. Привяжи, лицарю, меч твого на поясниці, меч слави твоєї і величия твого. І в потузі твоїй йди щасливо задля правди і лагідності і справедливості; і навчить тебе страшного правця твоя." — Псалма 45:2-4.

Бог через свого пророка Даниїла дав начерк світових держав, а іменно, Вавилону, коли він стався світовою державою, і тих, що наступили опісля, включаючи Велику Британію і Лігу Народів. Ся Ліга складається з більше чим пядесять народів і становить організацію так званого "Християнства" або "зорганізо-

ваних Християн". Дійсним автором Ліги Народів є Сатана, Диявол. Він є головним мистцем, котрий привів до сеї злуки народи в тій цілі, щоб управляти світом. Але сей союз, Бог заявив, цілковито впаде і розпадеться на частини. (Ісаї 8:9-12) Се станеться приблизно в тім часі, коли слідуюче пророцтво написане через Даниїла зачне сповнитись: "А по часах тих царств здвигне Бог небесний царство, котре повіки не розпадеться, та й се царство не перейде до другого народу; воно повалить і поторощить усі царства, а само стояти ме по віки вічні." — Дан. 2: 44.

Знову завваж, що се сталося в 1914 році, як народи зачали збиратись до війни або розруху і люди зачали видумувати марні річи, як н. п., що світова війна забезпечить народи для демократії; і далше, що такої безпеки можна доконати через злучення народів. В тім часі, коли те пророцтво сповнилось, Єгова посадив на престолі свого любого Сина. Тоді земські володарі зібрались разом на назначений час і тоді сі володарі, фінансісти і духовенство світа згодились, що вони не будуть зважати на сповнення пророцтва, які є зазначені в Слові Божім, але що вони самі можуть установити правительство на землі і назвали його 'політичним виразом Божого царства на землі'. Так вони й зробили. Скликавши Лігу Народів, вони зачали радити раду проти Бога і проти Помазанника Його. Та Господь ругається над ними і вжине своєї сили проти них у своїм часі. Завваж, як Єгова через свого пророка предсказав точно те, що сталося з початком 1914

року: "Чого ворущаться народи, і люди промишляють про нікчемне? Піднімаються царі земні, і князі радять раду проти Господа й проти Помазанця його (кажучи): Розорвім пути і скиньмо з себе посторонки їх! Господь, що сидить на небесах, сміється, і ругається над ними. Тоді промовить до них у гніві своїм і яростю своєю перелякає їх. Се ж я помазав царя мого над Сионом, святою горою моею." — Пс. 2: 1-6.

Сі писання безперечно удовідняють, що Бог зачав установляти справедливе правительство, і що, установляючи його, жадний амбітний політикер, безсовісний лихвар ані духовенство не будуть мати ніц до діла із сим. Христос є невидимим володарем над правительством справедливости і Він буде мати своїх представителів на землі в назначенім Богом часі для провадження земних справ по правді. Установлення Його царства, котре зачалось в 1914 р., тепер поступає вперед.

Храм

Установлення Божого правительства справедливости значно поступило вперед, коли Ісус Христос прийшов у свій храм. Соломон, мирний і славний цар Ізраїля і котрий був прообразом Христа, збудував храм для Єгови. Той храм був збудований з каменя і був типом храму Божого, нерукотворного. Ті, котрих Бог помазав, і котрі доказують їх вірність до Нього, становлять Його храм, котрий Він уживає для своєї цілі. Його храм є цілковито відділений і відріжнений від сатанської організа-

ції. Написано бо: "І яка згода церкви Божої з ідолоською? бо ви церква Бога живого, яко ж рече Бог: вселюся в них, і ходити му; і буду їм Бог, а вони будуть мені люди." (2 Кор. 6:16) "Тим, що через Його маємо приступ обое в одному дусі до Отця. На Нього й ви збудовуетесь на оселю Божу духом." — Ефесян 2:18, 22.

Головою, або Угольним Каменем храму є Ісус Христос; а Його покликані спільники становлять живі каміня в храмі. (Ісаїї 28:16; 1 Петра 2:5-8; Жид 3:6) Ісус Христос є Божим Післанцем, котрого Єгова вживає до будвання духового храму. Бог через свого пророка каже про Нього: "Ось я посилаю ангела мого, а він приготує дорогу передо мною, й негайно за сим прийде в храм свій, що його шукаєте, — Ангел завіту, що його бажаєте; ось, він йде, говорить Господь Саваот." — Малахія 3:1.

Ісус сказав своїм послідувачам, що потім, коли Він приготує для них місце, Він знов прийде й прийме їх до себе. (Йоана 14:3) Се повисше наведене пророцтво Малахії показує, що Христос яко Післанець приготує дорогу і тоді приходить до свого храму і що Його прихід принесе велику радість для кляси храму. Один із титулів Ісуса Христа є "Жених"; а спільники Його царства названі "невістою". Звичайно ті, що належать до "невісти" малиб радуватись приходом "Жениха". Павло заявив, що появлення Христа в храмі любити муть всі ті, що будуть товаришити з Ним в Його справедливім царстві. (2 Тим. 4:8) Се зна-

чилоб, що всі дійсно помазані послідувателі Ісуса Христа, котрі на правду люблять Його, малиб радуватись, коли вони довідаються, що Він прийшов до храму.

Приповіді

Дуже часто Ісус розказував приповіді о царстві. Приповідь — се пояснення якоїсь події у котрій криється пророцтво, що має бути зрозумілим в часі його сповнення. Ціль задля котрої сі приповіді були дані є та, що коли правдиві ученики Ісуса Христа зрозуміють їх сповнення, то се виrozumіння побільшить їх віру й радість. Відносячися до часу кінця світа, коли то Він возьме свою силу і зачне царювати, і сказавши який доказ сього буде, Ісус сказав приповідь про дівчата: “Тоді уподобиться царство небесне десяти дівчатам, що взявши каганці свої, вийшли назустріч женихові. Пять же були з них розумні, а пять необачні.” — Маттея 25:1, 2.

Число “десять” се символ цілковитости або повности і для того представляє всіх дівчат. Отже “десять дівчат” представляють всіх посвячених і помазаних Християнів. В сій приповіді є представлені дві класі мудрі й необачні. “Мудрі” дівчата се ті, що прикладають своє знання після божественних вказівок і котрі заставляють себе до радісного служення інтересам царства припорученим їм. Для таких царство Боже є всім, бо вони все своє життя підчενяють тому царству й Його справам. (Прип. 3:35; 13:1; Мат. 6:33) Знов “необачні”

дівичі се ті, що згодились чинити волю Божу і котрі бажають благословенств від Господа, але і в той самий час бажають угодити світу; і задля їх самолюбства, вони стримуються від вірного виконання їх задачей, що відносяться до справ царства. Через многі століття Християни сподівались приходу Господа після Його обітниць. Вони є представлені, що вони виходять й виглядають приходу Христа. Ся приповідь каже, що всі дівичі взяли лямпи з собою. Мудрі взяли олію у свої посудини, а необачні не мали олію. "Лямпа" у св. Письмі символічно представляє Слово Боже правди, підчас "олій" є символом радості й втіхи. (Пс. 119:105; 23:5; Жид. 1:9) Усі Християни мали Біблії й студіювали їх дещо, але лишень мудрі зрозуміли й врадувались надією встановлення царства Божого. Мудрі дівичі врадувались Женихом, коли Він прийшов до них, і сказали зрадості: "Ось Жених!" (Мат. 25:6) Ся приповідь о дівичях представляє Господа йдучого до Його храму.

Бог замірив, що час приходу до Його храму муситься віднайти на підставі окружуючих обставин, о котрі Він постарався. Вподобалось Богу, і Він дозволив статись подіям у першій приході Господа Ісуса котрі були паралелію в часі Його другого приходу. Такі паралелі помагають студентові віднайти час сповнення пророцтва; і коли їх пристосувати з фізичними фактами, вони помагають зрозуміти його. Сталося се в 29 році, що Ісус був помазаний і зачав свою місію. Три й пів роки пізніше, Ісус віхав в Єрусалим і представив себе Ізраїльтянам як Царя,

і тоді пійшов до храму й зачав очищувати його. (Мат. 21:1-13) Знов в 1914 р., Ісус Христос як Священник по чині Мелхизедика, встав і в послушенстві до Божого приказу, зачав роботу установлення свого царства. Три роки й пів потім, а іменно, на весну в 1918 р., Ісус прийшов до свого храму і зачав очищувати його. Мудрі дівці кляса зараз потім зрозуміли сповнення сього пророцтва й вельми врадувались. Отже факти показують, що приповідь о дівцях зачалась сповняти з початком Господнього приходу в Його храм в 1918 році.

Як се Писання показують, то Він прийшов до свого храму в тій цілі, щоби чинити суд. "Господь є у святому храмі своєму, на небесах престол Господній; очі його дивляться, повійки його розглядають синів людських. Господь випробовує праведного, а безбожного й того, хто любить насилле, ненавидить душа його." (Пс. 11:4,5) Сей суд мусів зачатись від дому Божого, т. є від послідувателів Христа. Сей суд мав зазначити огнені досвідчення, про котрі згадує пророк Малахія. (Мал. 3: 2,3) Павло описує той час, що робота кожного чоловіка буде випробувана огнем. (1 Кор. 3: 12-15) Се також зазначило час віділення дійсно посвячених Господу від тих, що лише почасти є посвячені Йому. — Мат. 13: 24-30, 37-40.

Факти показують, що зі сповненням сих пророчих слів прийшли великі досвідчення на Божий нарід з початком весни в 1918 р., і що в тім часі многі були переслідувані; і що в тих

досвідченнях декотрі стояли вірно, а многі відпали. Вдійсности, се була проба посвяти до Господа Бога. Від того часу очищення храму продовжується далше через що многі відпали, підчас коли інші увійшли і взяли місця тих, що відпали і стоять сильно. Ті, що були вірні вельми врадувалися досвідченнями які Бог дозволив прийти на них. Те очищення кляси храму, себто очищення дійсно посвячених Господу, далше є показане в образі через пророка Ісаїю. (Ісаї 6:1-9) Пророцтво те сповнилось сим, що правдиві посвячені пробудились до їх привилею зараз по 1918 р.

Тоді настав суд всіх організацій так званих "Християн". Світова Війна і інші сполучені з нею обставини дали достаточний доказ всім, хто студіював Писання, що час на установлення Божого правительства прийшов. Многі з духовенства бачили се й признали сю правду. Се, однак був надто великий натиск для них. Вони за дуже бажали сияти, і тому були подібні їх прототипові, фарисеям. Вони хотіли, щоби те царство було установлене з поверховною помою, так щоб вони могли сияти перед людьми. Для сієї причини вони перебігли Господа і злучилися з диявольською організацією, т. є з Лігою Народів, і назвали її представительством царства Божого на землі.

Із сих досвідчаючих проб, які прийшли в 1918 р. й опісля, вийшли "мудрі дівиці" кляса, с. т. ті, що були вірні й льюальні Господу, і котрі радувались серед усіх обставин і проб, які б то Господь не дозволив прийти на них. В сій то чорній годині, представлений через

ніч, вони спізнали Жениха і закричали: "Ось Жених!"

Мини і Таланти

Ще инший доказ, що установлення царства Божого поступає вперед, є показаний через приповіді о минах і талантах, про які сказав Ісус своїм ученикам. У приповіді о минах Ісус представив себе яко "чоловіка значного роду, що пійшов у землю далеку прийняти собі царство [або правительство], та й повернутись." Перед своїм відходом, припоручив він своїм десятиом слугам десять мин, приказуючи їм уживати сі мини розумно, аж він знов поверне. "Десять" є символом цілковитости; отже десять слуг представляли всіх помазанників Божих, а "десять мин" представляли всі справи того царства або правительства припоручених всім слугам підчас неприсутности Господа Ісуса. Він повернув, щоби взяти перелік від усіх своїх слуг; і се представляє Його прихід до його храму в 1918 р. Ся приповідь показує, що декотрі із тих слуг будуть невірні, а декотрі вірні. Вірні будуть пильно доглядати справ припоручених їм і будуть вірно представляти Господа; підчас инші будуть байдужні. Коли Він прийде брати перелік від них, тоді Він нагородить вірних і відповідно відплатить невірним. Ся приповідь головно показує, що коли Господь прийде до свого храму, Він буде брати перелік або екзаменувати своїх слуг і рішить хто був вірний а хто невірний. — Луки 19: 12-26.

Ісус сказав ще іншу приповідь відносно тієї самої річі, котра також доказує, що 1918 рік зазначив його прихід до храму. "Бо як чоловік, відїжджаючи, прикликав слуги свої, і передав їм достатки свої, і одному дав пять талантів, другому два, іншому ж один, кождому по його сназі, та й відїхав зараз." — Маттея 25: 14, 15.

В сій приповіді "достатки" його представляють царство або правительственні справи і означають ту саму річ, що "мини" в першій згаданій приповіді. В сій приповіді справи царства є також представлені через "таланти". У приповіді о "минах" усі справи царства були припоручені всім Його слугам колективно; але в приповіді о "талантах" інтереса царства були припоручені ріжним помазанникам "кождому по його сназі [здібности]". Після Писання, то вираз "снага" значить міра вірности або лояльности в служенню Богу, що рішається на підставі міри духа Господнього. Чим більше хтось зростає в дусі Господнім, тим більше його здібність зростає і тим вірніше він представляє справи Господні. Інтереса царства представлені через "достатки" і через "таланти", разом з духом Христовим або з його посвятою, представленою через слово "снага", дає Християнинові нагоду доказати його вірність й лояльність Господу. Коли Господь повернув і взяв перелік, то Він не нагородив нікого за се, що він приніс якусь користь Богу. Жадний чоловік не може принести ніякої користі Господу, безріжниці що він робить. (Луки 17: 10) Та нагода була дана Його

послідувачам лише за їх вірність. До тих, котрих Він знайшов, що вірно представляли Його, він сказав: "Гаразд, слуго добрий і вірний: у малому був еси вірен, над многим поставлю тебе. Увійди в радости пана твого." (Мат. 25:23) Се показує, що вірні або признані увійдуть у радість Господню коли вони ще будуть на землі, і що се вони отримають за їх несамолюбне служення справам Господнім. Ся приповідь показує, що від невірних були забрані їх таланти, т. є їх справи відносно царства, і були передані тим, що були вірні. — Мат. 25: 28, 29.

Сі приповіді показують, як Господь судить всіх тих, що зробили угоду чинити волю Божу, і як Він рішає хто становить клясу храму або вірних членів Христових на землі. (Одкр. 11:1) Така то робота мусіла бути виконана Господом в часі приходу до Його храму. Тих, котрих Господь знайде вірними у службі Його, і котрі бережуть справи царства понад усі річи, сих Він признає і всіх таких разом він називає "вірним і розумним слугою". Від того часу Господь поручає сьому "вірному і розумному" слугі всі свої достатки, іменнo, всі справи свого царства на землі. Про се написано так: "Істино глаголю вам: Що поставить його над усім добром своїм." (Мат. 24:45-47) Для порівняння Писання згадує про "злого слугу" клясу, котрий складається із непризнаних Господом, тому що вони не показали властивого оцінення Божого царства.

Приповіді о "дівчатах", о "минах", і о "талантах", і обявлення ся "вірного й розумного

слуги", — се все сповнилось у часі Господнього приходу в Його храм. Вони представляють роботу іспиту, проби і відділення вірних від невірних з поступом установаження справедливого правительства.

Камінь

Предсказуючи роботу установаження свого правительства, Бог через свого пророка, сказав: "За се так говорить Господь Бог: Ось я закладаю в основу камінь на Сионі, — камінь певний, угольний, великоцінний, та кріпко заложений; хто в його ввірує, той не застидається." (Ісаїї 28:16) В сім писанню слово "камінь" символічно представляє Божого помазаного Царя. Положення каміня значить, що Ісус Христос Божий Помазаник, був представлений яко Цар. Він був представлений через тих, що називають себе дітьми Господніми. Се пророцтво в меншій мірі сповнилось в 33 р., т. є три роки й пів по помазанню Господа. В тім часі вїхав Ісус в Єрусалим, і представив себе яко Царя Жидам, т. є представив себе тим, що називались людьми Божими. В той час Він вже був випробуваний і був представлений яко Цар, що було показано через положення каміння, однак котрий був відкинений. Се пророцтво мало ширше й повніше сповнення в 1918 р., коли Господь цоявився в своїм храмі. В 1914 р., як се показують повисші докази, Бог посадив свого помазаного Царя на престолі. (Пс. 2:6) Тоді зачалась війна в небі, що спричинило велику пробу для Ісуса, тому що Він став до боротьби з Сатаною; і три

і пів роки потім, т. є в 1918 р., Ісус прийшов до свого храму. Тоді Він був представлений як Цар всім тим, що називали себе людьми Божими. При заложенню Угольного Каменя в меншости в 33 році, духовенство, яке проводарі людей, і майже весь Жидівський нарід, відкинули Ісуса Христа як Царя, представленого через "головний угольний камінь". Так само й в 1918 р. і опісля, духовенство "зорганізованих Християн" або "Християнство" відкинуло Ісуса, як Царя, а місто Його вибрали собі Лігу Народів, котра є частию диявольської організації. Перший раз, при сповненню в меншій мірі, коли Господь був представлений, то лише кількох Жидів прийняли Його радо. При цілковитім сповненню заложення Угольного Каменя, то лише правдиві помазанники прийняли Його як Царя і радувались. В обох случаях слідуєчі слова Ісуса відносяться до тих, що відмовились прийняти Його як Царя: "Рече до них Ісус: Хиба ніколи не читали в писаннях: Камінь, що відкинули будівничі, сей став ся головою угла. Від Господа сталося се, й дивне воно в очах наших? Тим я глаголю вам: Що відніметься од вас царство Боже, й дасть ся народові, що робити ме овочі його. І хто впаде на сей камінь, розібеться; на кого ж він упаде, роздавить того." — Маттея 21: 42-44.

Ті, що приносили овочі царства, через своє повне й вірне служення Господу, врадувались, коли вони довідались о заложенню Головного Угольного Каменя. Сі є представлені, що вони сказали: Камінь, котрого відкинули будівничі, угольним каменем стався. Від Господа се стало-

ся: дивно се в очах ваших. Се день, що сотворив Його Господь; радуймося і веселімся в йому." — Псальма 118:22-24.

Коли Христос був представлений jako Цар у приході до Його храму, тоді Він стався "камінем спотикнення" для многих, включаючи так званих "зорганізованих Християн" взагалі, і многим тим, що казали, що вони вповні посвятились служити Господу. Декотрі із них спотикнулись на той Камінь і впали. На інших же знов той Камінь упав і роздавив їх на порох. Апостол Петро, відносячися до тієї самої справи, сказав: "Тим то й стоїть в писанню: "Ось кладу в Сионі угольний, камінь, вибраний, дорогий; і віруючий в Него не осоромиться. Оце ж вам віруючим, — дорогий, неслухняним же камінь, що відкинули будівничі, та стався у голову угла, — камінь спотикання і скеля поблазні; і спотикають-ся, не слухаючи слова, на що вони й полишені." (1 Петра 2:6-8) Се точно сталося так, як Божий пророк предсказав. (Ісаї 8:14) В гармонії з сими пророчими словами, факти показують, що від 1918 р. так звані "зорганізовані Християни" відкинули Господа й Його царство, й спотикнулись, і впали. Факти також показують, що многі із правдиво посвячених Господу не могли встояти в пробі і спотикнувшись, упали.

Через пророка Даниїла, Бог описує свого помазаного Царя, як "камінь одірваний . . . від гори не руками". Гора — се символ Божої організації так званої Сион, із котрої Христос, Помазанник, вийшов. (Рим. 11:26) Сей Камінь се Божий помазаний Цар, котрий розібе

на порох сатанську організацію і установить Боже справедливе правительство між людьми. — Дан. 2: 35, 44, 45.

Зсумувавши річ коротко, факти показують, що Бог посадив свого помазаного Царя на своїм престолі в 1914 р.; що се зазначило почин установлення Його правительства; що зараз потім наступила війна в небі і Сатана був викинутий геть; що три роки і пів потім, а іменно, в 1918 р., Господь прийшов до свого храму, зібрав святих до себе, і зробив перелік з своїми слугами й зачав суд; що в тім часі Христос був представлений яко Цар всім тим, що називали себе Його послідувачами, і був відкинений многими, а радо прийнятий іншими; і що ці факти зазначають поступ в установленню Божого правительства на землі. Почин сього взяв місце в 1914 р. і дальше поступає вперед. Сей рік зазначив час "початку горя", і те горе дальше йде на світ. В той самий час правдиві помазанники радуються, не тому що рід людський страждає, але тому що день визволення приблизився й що те визволення прийде через Божого помазаного Царя.

Певно, що Господь у своїм приході до храму щоб екзаменувати Християн і для випробування їх, має добру ціль. В поступаючій наперед роботі в установленню царства або правительства на землі, Господь має для вірних роботу до виконання. Чи писання відкривають, що мають виконувати вірні? і які кроки є підняті в установленню Божого правительства справедливости?

Сповідання

ЄГОВА в сім часі виконує чудову роботу між людьми. Сю роботу Він давно предсказав через свого пророка, подаючи причину чому вона має бути виконана: "По-заяк сей нарід устами тільки приближається до мене, і язиком тільки мене шанує, серце ж його далеко стоїть від мене, а страх їх передо мною походить із науки заповідей людських, тим я з людьми такими незвичайно дивне диво-чудо витворю, так, що мудрість у премудрих їх зникне, й розуму в їх розумних не стане." (Іса. 29: 13, 14) Се пророцтво сповнилось в меншій мірі тоді, коли Ісус жив на землі. Воно має ширше й цілковите сповнення тепер, від коли Він прийшов до свого храму. В тамтих часах, жидівське духовенство складалось з фарисеїв і з їх союзників, котрі приближали людей до Господа лише устами, але серце їх було далеко від Нього. Нині різні релігійні системи, йдучи за приміром своїх провідників, духовенством, приближаються до Бога устами, задля виду співають пісні на Його хвалу, засилають молитви через своє духовенство в законодавчих тілах, як і в церквах, але серця їх не знаходяться близько Господа. Вони йдуть за заповідями людськими, а Слово Боже ігнорують.

Бог дав багато зовнішних доказів, щоби всі, що слідять Його Слово, могли зрозуміти, що

Його царство прийшло; однак сей доказ духовенство і їх союзники зігнорували, і відвертають людей від Бога. Духовенство ошукує много людей, але розуміється вони не можуть ошукати Бога ані стримати сеї чудової роботи, яку Господь Бог виконує тепер. Прийшов час на виконання Його роботи, і хочай Він уживає найслабший знаряд за своїх видимих слуг, то однак нема сили, котраб стримала поступ сеї роботи. В сій чудовій роботі є заключене доручення свідoctва народам відносно Єгови і Його справедливого правительства, що тепер устанавляється. Так далеко як се відноситься до сеї видимої роботи, то вона не виконується через тих, що мають велике значіння між людьми, але противно, через смирних і простодушних. Бог не припоручив своєї роботи великому й славному духовенству, але він припоручив її маленькій громаді, що є понижена у світі, однак котра цілковито віддалась Йому. Се робить сю працю ще більше чудовою, тому що вона виконується силою Божою, яка обявляється в сих несовершених людях.

У 1914 р. велике пророцтво, яке висказав Ісус про кінець світа, зачалось сповняти. Світова війна, голоднечи, пошести, революції, і землотруси, які приходили одні за другими, звіщали добру новину вірним послідувачам Ісуса. Як же сі страшні річі могли звіщати добру новину? Розуміється терпіння людські не могли принести доброї новини; але сі події, переходячи після предсказаних пророцтв, достарчали безперечний доказ, що світ скінчився і що прийшов час для Христа, котрий дістав

Правління Господнього прavitелства буде на користь бідних. "По справедливості судити ме вбогих. (Іса. 11:4) Кожний буде змушений поступати по правді з своїм ближнім. . . . "Чиніть правду на суді, й покажите любов та милосердя кожен до свого ближнього. Нестісність удови й сироти, заволокти та злиденника, й не мисліть у вашому серці зла одно одному." — 3 ах. 7: 9, 10.

Сторони 297, 298.

Опущена

Бслиб двох при-
ватних горожанів
вимінявся цотою
між собою в цілі,
щоби полагодити
свої непорозумін-
ня і тоді згоди-
лись стрінутися се-
бе на полю і по-
лагодити сю труд-
ність смертельним
оружєм, і бслиб
один із них умер,
тоді той, що ли-
шився б, був би за-
суджений за вбий-
ство першого сте-
пення. . . Коли ж
по нараді кількох
одиниць, що ма-
ють до чинення з
управою прави-
тельства, вони
стараються пола-
годити свої непо-
розуміння на полю
з смертельним о-
ружєм, тоді нази-
вають се "війна".
Сторона 304.

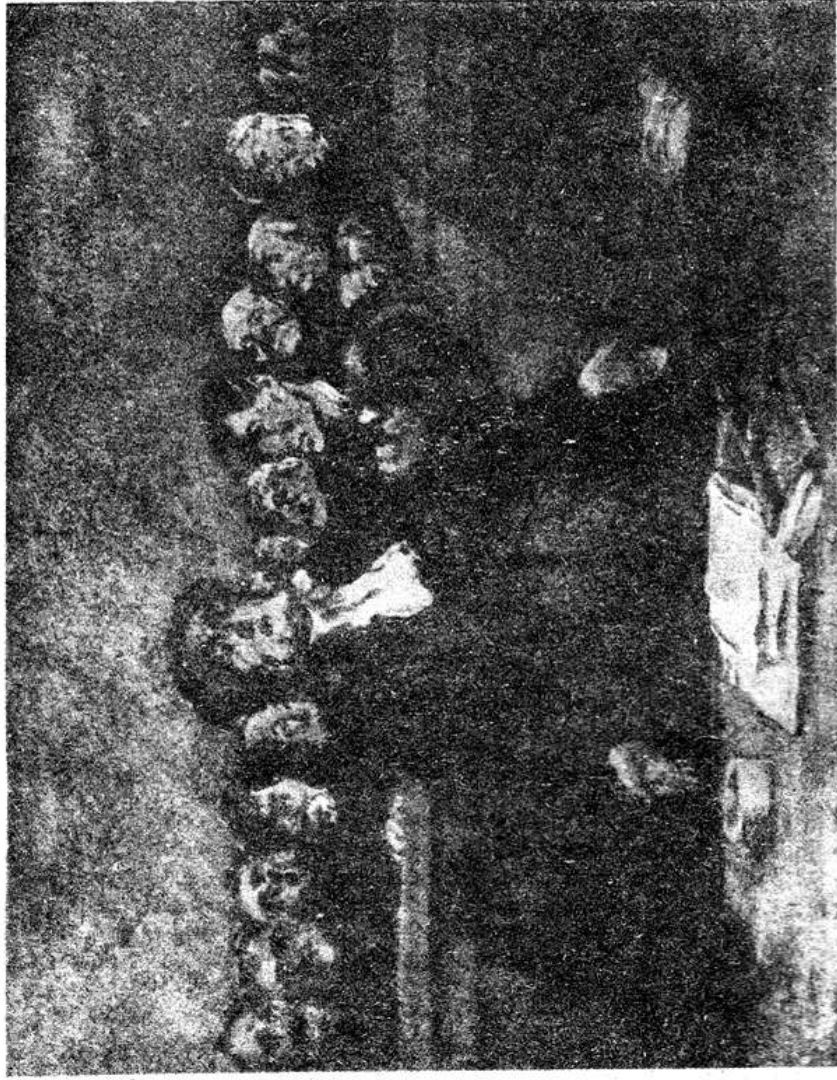
Поединок

Jean Leon Gerome

Коли якийсь духовник виголосить свою власну мудрість і сим понижить Бога і Його Слово яко негідне до застановлення, тоді часописи голосять про се широко. Великі багатері знають добре, як гладити амбітне духовенство. Вони кидають духовенству маленький охлад, а духовенство запальчиво вгається за ним. Ті, що дійсно контролюють правительством, толерують духовенство, тому що вони можуть ужити його до ошукання й грабіжи людей. Духовенство достарчає по-божної картини з диму за котру ховаються безсовісні визи-скачі. Сторони 311, 312.

Де отрі горожани
вдаються до суду за
справедливістю, але і
там вони знаходять,
що самолюбні моно-
полі вплинули на су-
дівництво. Вони ско-
ро пізнають, що чо-
ловік без великого
майна й впливу не-
має жадного значін-
ня в суді. . . . Такі
обставини не будуть
могли істнувати під
Божим правитель-
ством. . . . Вдійсно-
сти, там не буде ба-
гатих ані бідних. . . .
Горді будуть зму-
шені зійти на до-
лину. . . . а бідні і
покірні будуть під-
несені, щоби всі бу-
ли рівні перед ве-
ликим правди-
вим Суддею. Сто-
рони 309, 311.

Суддя

Monque Daumier

власть, зачати своє царювання. Се становило ту добру новину, котра потішала серця вірних сторожів. Се був почин найбільше важної хвили в людській історії, тому що Божє справедливе правительство зачалось. Сеї події правдиві послідувателі Ісуса Христа виглядали через більше чим 1800 років, і про що святі Божі пророки свідкували через більше чим 4000 років. Для сих послідувателів Ісуса, котрі зрозуміли значіння сих подій, що зачали переходити в 1914 р., прийшов час втіхи, радості й співу, який виринав з їх щедрих сердець в честь Всемогучого Бога й на славу Його любого Сина, котрий стався правильним Володарем землі. Ся пісня радості, котру зачали співати вірні тоді, дальше продовжується із чим раз більшим запаленням.

Се вже аж тоді коли Ісус Христос прийшов до свого храму, що Його найвірнійші послідувателі дістали ясне видіння їх задачі, яку вони повинні були виконувати. В 1918 році скінчилась світова війна, і в тім самім році Господь прийшов до свого храму. Для тих, котрих Господь знайшов вірними, і з котрих Він зробив "вірного й розумного слугу", — Він дав блискавиці світла з храму, щоби вони мали лучше вирозуміння того, що Він сподіється від них. (Одкриття 11:19) Сі чудові річи які стались по 1914 р. принесли вірним сторожам таку велику й добру новину, що Ісусові слова стались для них яснійші чим коли вперед. Господь стримав світову війну в тій цілі, щоби дати нагоду вірним проповідникам сю добру новину людям, нім остаточний кінець прийде. Ісус ска-

зав: "І проповідувати меться евангелія царства по всій вселенній на свідкування всім народам, і тоді прийде кінець." (Мат. 24:14) Дійсного значіння сих слів Ісуса Христа не можна було зрозуміти аж тоді, коли Він прийшов до свого храму. Коли Він сказав: "ся евангелія", то під сим Він розумів сю добру новину, яку приніс факт, що кінець світа прийшов і що прийшов час для Єгового справедливого правительства заволодіти.

Тут Князь Мира дав своїм молодшим браттям виразний приказ, котрий мусить бути виконаний; і всі, що люблять Його і люблять Бога, будуть виконувати сей приказ; і если вони будуть виконувати його, отримають спеціальну ласку від Бога. (Йоана 14:21) Сповняти сей приказ значить, бути занятим у великій й чудовій роботі, яку Бог виконує на землі. З цього ж ся робота складається? Ісус відповідає, що та радісна новина мусить бути голошена людям і народам на землі яко свідоцтво їм. Се значить, що хтось мусить свідкувати людям і володарям землі, що Єгова єдиний правдивий Бог і що Він джерелом життя й благословенств. Се повідомлення мусіло бути дане володарям землі, що прийшов час для Божого правительства перебрати власть над справами людськими. "Вязні" в різних номінальних системах також мусіли дістати нагоду почути вість правди, щоб і їх серця були потішені. Люди мусіли також мати нагоду почути сю вість; і тому прапор мусів бути піднесений для них, щоби вони зрозуміли, що кращі обставини очікують їх в дуже близькій будучині; і все се мусіло

бути зроблене перед тим, нім настане "великий день всемогущого Бога", у котрім організація Сатани згинуть мусить.

Опозиція

Помазаний Цар Єгови, той що має власть царювати, сказав: "Хто не зомною, той проти мене." (Мат. 12:30) Сей то могучий Князь по чині Мелхизедика, Цар-Помазанник, котрого Єгова посадив на своїм престолі, Він кермує сією великою роботою між людьми. Отже можемо бути певні, що Сатана, Диявол, є проти Божого Помазанника і проти всіх тих, що Господу вірно служать. Всі інші, що не стають по стороні Царя Христа й не виконують роботу яку Він приказав виконувати, мусять бути зачислені до кляси противників. Безріжниці чи вони знають се чи ні, всі вони знаходяться під впливом Сатани супроти Господа й Його роботи. В сій клясі будуть заключені многі, котрі думають, що вони є послідувачами Христа. Люди є засліплені підступним впливом Сатани і для того не співділяють з помазанниками у сій великій роботі голошення радісної новини о царстві. Противно, многі із так званих послідувачів Христа злучились з ворогом і противляться тим, котрі радісно виконують прикази і проголошують Боже справедливе правительство.

Що ж номинальні церкви роблять? Вони не розказують людям, що Боже справедливе царство приближилось. Духовенство і їх провідники отверто противляться вістці о царстві Бо-

жім. Вони кажуть людям, що нема ніякого доказу відносно другого приходу Господа й Його царства. Вони кажуть людям що церковні системи мусять зреформувати світ і одягнути його в славу моральних здвигнів чоловіка, нім Христос може прийти. Се звучить досить гарно для многих уш; але се хитрість Диявола, щоби відвернути ум людський від правди. Духовенство в сих номінальних системах уживає свого впливу і недопускає голодних правди в своїх церквах, щоби вони почули радісну новину о царстві. Отже номінальні церкви нічого не роблять, щоби проголосити сю добру новину, а навпаки, — вони противляться вістці.

Чи всі, що були помазані, слухають приказу і дають се свідоцтво? Ні, не всі, і тому вони до тої міри також противляться справедливому правительству Єгови. Многі із них, що колись належали до членів царської родини, відмовляються бути послухними приказам Господнім і для того показують брак любови до Бога, і до Христа, і до Його царства. Ісус сказав, що при кінці світа, а особливо в часі приходу до Його храму, Він спричинить розділ між всіма посвяченими, і відлучить беззаконних. "Пошле Син чоловічий ангели свої, й позбирають вони з царства Його все, що блазнить, і всіх, що роблять беззаконня." — Маттея 13: 41.

Сі Господні слова показують, що ті відлучені одиниці рахувались через якийсь час до помазанників. Инакше, вони не могли бути забрані із царства. Вони були забрані геть, тому що їм не сподобався Господень спосіб в який Він виконував свою роботу. "Беззаконство"

значить безправність; вони, відмовившись виконувати роботу Господню після Його приказу, сталися безправними. Вість правди, яка доходить до їх ушей, є так остра і показує так ясно що послідувателі Христа в сім часі мають робити відносно проголошення царства, що се гніває їх і затверджує їх серця; і сим чином вони є витрясені геть. Бог, місто забирати людей до неба, то Він витрясає геть усіх, котрих можна витрясти, аби обявилися вірні. — Жид. 12: 27.

Протягом минулих п'ядесять років, досить по-важне число людей прийшло до пізнання "теперішньої правди" і посвятились чинити волю Божу; і будучи прийняті в Христі, вони отримали помазання, т. є вони отримали назначене місце в царстві. Декотрі із них були більше обдаровані природою і тому більше відповідні до навчання других; сі були вибрані до позиції старших в різних еkkлeзiях. Сі з бігом часу відкинули дорогу смирности і покори, і думаючи про себе дуже високо, попались під хитрий вплив Сатани і далися зловити йому. Вони не виконують радісно Божих приказів, і не хотять признати способу в який Господь виконує свою чудову роботу на землі, і, не розуміючи ані не оцінюючи Його, — вони відмовились бути послухними. Вони воліли йти за своєю власною мудрістю, і вповають на своє власне вирозуміння, проти заповідей Господніх. (Прип. 3: 5, 6) Сі проводарі або старші вплинули на інших посвячених і потягнули їх за собою на сю мильну дорогу. Не змігши побачити свого великого привилею в голошенню Божо-

го справедливого правительства, і думаючи зависоко про своє значіння в Божій організації, вони думають, що студіювати і промовляти один до другого, “виробляти характер”, і приготувлятися до неба, — то се все, що від них вимагається. Вони не добачують факту, що Бог приказав своїм олюбленим людям виконувати роботу тепер, і що ся робота значить, що радісна новина о Його царстві мусить бути голошена людям. Вони не бачать важности в привитанню повернувшого Царя й в сповіщенню иншим про се. Для того вони занихали й відмовились виконувати роботу свідоцтва, котра мусить бути виконана між часом Господнього приходу до Його храму і остаточним знищенням організації Сатани.

Образ сього був зроблений в досвідченнях Царя Давида, котрий був типом Христа. Давид післав своїх священників до старшини Юдиної, пригадуючи їм, що вони були його братами і що тому на них спочивала відвічальність. Він пригадав сій старшині й провідникам їх задану, що вони повинні були перші привитати повернувшого царя, щоби їх вплив був ужитий для добра. “І послав цар до священників Садока та Абіятара і повелів сказати: Розмовтесь з громадськими мужами Юдиними та й скажіть їм: Чи ви хочете остатись послідними в тому, щоб царя відпровадити в його палату? Ви ж мої одноплемінники, моє тіло ви й кості; чому ж хочете бути послідними в приверненню царя?” — 2 Самуїла 19: 11, 12.

Всі помазанники на землі є тепер братами Ісуса Христа; і повинність привитати повернув-

шого Царя і радісно оголосити про се, спочиває головню на старших, котрі були вибрані за провідників між Його людьми на землі. Многі із них сього не чинять, і, відмовившись стати по стороні Господа, їх вплив є ужитий по другій стороні, т. є проти Господа.

Егова через свого пророка вказав на той час великої проби, коли Його Післанець мав прийти до Його храму. Він заявив, що тоді будуть так великі огненні проби, що питання вирине: хто зможе видержати той час? Пророк той каже: "І засяде він до перетоплювання срібла й очистить синів Левіїних і переплавить їх, як золото й срібло, щоб приносили жертву Господеві в праведності." — Малахії 3: 3.

Символічною мовою пророк тут каже, що коли Господь прийде до свого храму, тоді Він засяде до перетоплювання вістки правди і очистить всякий блуд блискавицями світла зі свого храму й освітить ум кожної одиниці, дійсно посвяченої Йому. І яка ж ціль сього? Пророк відповідає "щоб [помазанники] приносили жертву Господеві в праведності." І який же має бути той дар? Апостол відповідає, що тим даром має бути хвалення Бога. "Тим оце через Нього приносимо жертву хвалення без перестанку Богу, се єсть 'овощ уст', що визнають імя Його." (Жид. 13: 15) Се значить, що всі помазанники, що люблять і оціняють Бога, видержать усі огнені проби і потім принесуть жертву хвалення в праведності Богу через послухне голошення вістки о Його справедливим правительстві.

Останок

Найбільший привилей, який коли був даний чоловікові на землі, то тепер даний Його помазанникам, щоб вони свідкували о zaloженню Божого правительства між людьми. Се та радісна новина для тих людей, котрі хочуть слухати її, бо вона повідомляє, що Боже правительство здійме з їх плечей велике пригноблення, котре вони так довго переносили і котре знищить сили лихого і принесе людству те, чого вони бажали через так довгий час. Се означає оправдання Божого великого імя. Мати часть у сім радіснім голошенню сеї новини, значить брати участь в найбільшій кампанії яка коли відбувалась під сонцем. В сім часі народи землі стогнуть з болю під гнетом їх правительств. Нема жадного правительства, котреб було задовольняючим для котрого будь народу або людей. Се час людської крайности, як і час Божої нагоди, щоби Його помазанники оголосили людям, що наблизилось їх визволення через Його ласкаве розпорядження. Хто занедбує або відмовляється скористати з нагоди, той тратить найбільший привилей, який коли був даний чоловікові. Чи буде много таких, що пійдуть слідами Христа і котрі постараються о сей великий привилей і будуть заняті в роботі, яку Господь тепер виконує?

Егова предвидів і предсказав, що таких буде дуже мале число. Господь Бог ужив Ізраїльтян, щоби зробити прообраз досвідчень для духового Ізраїля. Між Ізраїльтянами було мале число вірних, але загал не оціняв Божої ласки. Бог дав Ісаїї, своєму пророку, видіння, і в тім

видінню Ізраїльтяни були уподоблені до оливного дерева, з котрого були стрясені всі оливки; і до виноградини з котрої ввесь виноград був зірваний, oprіч кількох що лишились десь-не-десь. (Ісаї 17:6; 24:13) Се представляло, що коли прийде остаточна проба відносно питання хто буде зайнятий в сій великій й чудовій Божій роботі на землі, то буде мале число котре використає сей блаженний привилей. Ісїя й його сини були вжиті Єговою jako прообраз, щоби представити, що має прийти на тих, що називають себе послідувателями Христа. Пророк той писав так: "Ось я й діти, що дав мені Господь як дороговкази та прообрази в Ізраїлі від Господа сил, пробуваючого на Сион-горі!" — Ісаї 8:18.

Навіть імена синів пророка Ісаї мали значіння й були прообразом обставин, які мали прийти на всіх тих, що називали себе послідувателями Ісуса. Імя одного його сина (Ісаї 8:3) значить, що Господь одвідає своїх номінальних людей острим і неминучим судом. Імя другого сина (Ісаї 7:3) значить, "останок поверне", що головнo відноситься до милосердя, з яким Господь прийме своїх вибраних і Його спосіб охоронення тих, що люблять Його.

Що найважнїйше то се, що із досвідчень Ізраїля розвинувся останок, котрий представляв малу горстку одиниць, котрі радісно будуть заняті в роботі Господній. (Ісаї 1:9) Попираючи се, Павло писав відносно Жидів: "Оттак же і в теперішнім часі єсть останок по виборі благодаті." (Рим. 11:5) Те, що сталось з Ізраїлем по тілі, представляло що мало прийти

при кінці світа на так званих послідувателів Христа, і ясно показує, що має бути останок в сім часі, Останок се то, що лишається по тім, коли більшість забереться. Се значить, що по стрясенню і забранню із царства беззаконників, про що згадує Господь Ісус, кількох одиниць лишиться вірними й правдивими Богу й сі будуть радуватись, чинячи Його волю, і будуть порушені до сього цілковитим несамолюбством. Ся кляса становить останок. Сього останка Господь називає "вірним і розумним слугою", котрому Він припоручив все своє добро або правительственні справи на землі. (Мат. 24: 45; Ісаї 42: 1, 6) Лишень вірний останок радісно слухає приказів Господа і проголошує радісну новину. Если хтось з помазанників Господніх занедбує належати до кляси останка, то се його власна вина, що є наслідком гордості, недбальства й байдужності. Звичайно можна сподіватись, що таку найбільшу подію в історії чоловіка, а іменно, прихід справедливого правительства, малаб товпа народу радісно витати. Але так не є. Вподобалось Богу, щоби сю вість сповістили ті, котрі цілковито й всеціло віддалились Йому, і котрі вповають на Нього без взгляду на всяку опозицію. Сих Він уживає до виконання своєї великої й чудової роботи. Вони є малі числом і не мають ні значіння ані впливу серед проводарів сього світа.

Хто є Богом?

Велика загадка перед умом людським тепер стоїть: Хто є Богом? Або іншими словами

сказати, на кого люди мають вважати і кого слухати? Кого люди мають вибирати, щоб йому служити? Щоб люди могли вибрати кому вони мають служити, то вони мусять мати бодай трохи знання; але як вони дістануть його, если хтось не освідомить їх? Єгова достарчає доказів, щоби показати людям, що Сатана був через довгий час богом сього світа і гнобителем людства, і що тепер прийшов Божий час установити справедливе правительство для чоловіка. Він буде мати когось, що буде розказувати сю велику правду. Духовенство своїми зводничими теоріями о еволюції і іншими подібними зводничими средствами старається наклонити людей вірувати, що чоловік своїми власними силами може піднести себе і завести задовольючі обставини. Сі вчителі фальшивих доктрин яко агенти Сатани, ділають проти Бога. За помічю сих агентів він тримає людей в незнанню правди. Та прийшов час дати свідоцтво народам і людям землі, щоб вони мали нагоду пізнати хто є Всевишнім Богом, від котрого єдиного благословенства для них можуть прийти. Єгова дає розказ: "Вивиди сліпих, що мають ніби зрячі очі, і глухих, що ніби мають уші." (Ісаї 43:8) Дальше Він дає розказ, щоби народи зібрались і люди згромадились, і слухали. Він накликає духовенство і фальшивих учителів, щоб вони доказали свої теорії або признали свої блуди і признали Божу правду. "Нехай зберуться всі народи разом, зійдуться всі племена до купи. Хто із між них приповів се наперед? нехай скажуть, що було од почину; нехай поставлять свідків від

себе й докажуть, щоб вислухавши, можна сказати: Се правда!" — Ісаїї 43: 9.

Хтось мусів знайтись, щоби став по стороні Господа і дав свідоцтво того, хто є тим великим і могучим Богом. Єгова вибрав останка для сеї почесної роботи, і каже до нього: "Ви мої свідки — говорить Господь — ви й слуга мій, що я його вибрав, щоб ви знали й вірили мені та й зрозуміли, що се — я: передо мною не було Бога, та й опісля не буде. Я прорік та й спас, так як заповів; а иншого не було в вас, проте ви свідки у мене, що я — Бог, говорить Господь." (Ісаїї 43: 10, 12) Се свідоцтво мусить бути дане, так як Ісус предсказав, щоби люди землі мали спосібність рішити те питання, хто є Богом. І справді не може бути більше почесної й блаженної позиції, чим служити великому Єгові вселенної яко Його амбасадори в сім часі!

Повідомлення

Коли Єгова має замір виконати якесь велике діло, то Він перше дає повідомлення о сім. Він велів Нойові проповідувати людям много літ і розказувати їм о приході потопу, котрий мав знищити всяке життя на землі. (1 Мойсея 6: 12-17; 2 Петра 2: 5) Коли Бог мав визволити свій вибраний нарід з Єгипту і знищити те негідне правительство, що гнобило його нарід, і котре то правительство було типом сатанської організації, то Він перше повідомив о сім володарів Єгипту. (2 Мойс. 7: 1, 2) Коли Бог замірив знищити Жидів і оставити їх дім спустошений, то Він перше велів повідомити їх, а го-

ловно їх володарів. (Мат. 21:43; 23:34-39) В кождім случаю Він вибирав свідків із тих людей, що були посвячені Йому. А тепер, коли Бог має викінчити свою велику роботу, т. є установити своє справедливе правительство на землі, котре поторощить на порох усю організацію Сатани, то Він рівнож повідомляє о своїм замірі володарів і людей. Невибирає Він самолюбних або гордих людей до виконання сеї роботи. Своім покликаним і вибраним помазанникам, котрі є вірні Йому, Він дає сей великий привилей представляти Його в сім часі. (Ісаїї 61:1-3; 6:8-11) Сю роботу виконує останок із Божої ласки. По 1918 році маленька громада Християн проголошувала народним володарям, що час на установлення Божого справедливого правительства й благословення людей прийшов.

Вязні

Всі церковні системи, як католицькі так і протестанські, виконують свою роботу під імям "християнським". Вони називають себе імям Христа, хотяй є частю ворожої організації, що становить сей світ. Много добрих людей щиро бажають служити Богу і йти за Христом, але тому що незнають иншого місця, вони заходять в ті номінальні загороди. Духовенство кожної такої церкви є сторожами стада і приписує собі те стадо яко свою власність. (Ісаїї 56:10, 11) Місто кормити голодні душі того стада Словом Божим, то духовенство достарчає їм покарму свого власного виробу, як н. пр. кормлять їх політикою й гандлем, помішавши де-

що з мильно поясненими текстами з Біблії. Для того пророк говорить про їх столи, що вони повні гиду й блюватини. (Ісаїї 28: 8) Посвячені послідувачелі Ісуса, котрі знаходяться в сих номінальних церквах, бридяться сею мішаниною фальшивих наук, котрими їх кормлять, і гіпокризією тих, що приготавляють і роздають сю поживу. Вони знають, що наука о еволюції цілковито противиться правді взглядом Ісуса Христа й Його великої жертви. Вони знають, що Господь сказав, що правдивий послідувачелі Христа мусить тримати себе відділеним від світа. Вони бачать, що духовенство робить визискачів і політикерів головними членами в своїх стадах і дають місце для їх самолюбного впливу. Вони бачать, що їх проводарі зовсім свобідно займаються злими справами світа. Сі бідні вівці в стаді є слабі й в клопоті, й не знають що мають робити. Духовенство каже їм, що вони можуть вірувати в що вони хотять, але щоб лише полишились в церкві й попирали її. Їм сказано, що если вони полишать церкву, то сим вони пошкодять своїм власним інтересам і своєї родини і взагалі суспільности, бо з упадком церкви всяка мораль упаде. Вони дальше страхають їх огнем вічних мук, еслиб вони полишили їх церкву. Такими ріжними средствами духовенство тримає сих слабих і голодних душ яко "в'язнів" у своїх церквах, і недопускають, о скільки можуть, щоб вони довідались правди о царстві Божім. Сі "в'язні" бачать, що духовенство вже не покланяється Єгові яко свому Богу, і Ісусу Христу яко свому Відкупителю, але що вони за-

перечають Його Слово і заперечають кров Христову, що їх відкупила, а місто сього голосять Бога-зневажаючу науку о еволюції. В їх заклопотаню вони кличуть: "Поможи нам Боже, спасителю наш, для слави імені твого; і спаси нас і прости нам гріхи наші задля імені твого! Чому мали б казати народи [недовірки]: Де Бог їх? Нехай народи [недовірки] перед очима нашими дізнають помсту за кров слуг твоїх проляту! Нехай дійде до тебе стогнання невольника! По великості рамени твого сохрани дітей смерті!" — Пс. 79: 9-11.

Що Господь у своїм часі увільнить сих в'язнів, то се Він запевнив своєю обітницею: "Щасливий той, кому дає поміч Бог Якова, в кого надія на Господа Бога його! Що сотворив небо і землю, море і все, що в йому; що стереже вірність по віки; творить правосудде пригнобленим, дає хліба голодним. Господь в'язнів визволяє. Господь сліпим очі відтворює, Господь пригноблених підносить, Господь любить праведних." — Пс. 146: 5-8.

Дальше Господь указує в котрім часі Він визволить сих в'язнів, і зазначає, що се Він зробить коли Він відбудує Сион. Се значить, що Господь прийде до свого храму й збере до себе вірних і покриє їх ризами справедливости. (Пс. 102: 16-20; Ісаїї 61: 10) Але як Він увільнить сих в'язнів? Єгова, промовляючи до свого слуги кляси, помазанників, котрих Він покликав бути Його свідками і котрі становлять останок, каже: "Я, Господь, покликав тебе на правду, й буду держати тебе за руку, й берегти тебе, й поставлю тебе у завіт народам, за

світло невірним; щоб очі сліпим одчиняти; щоб виводити в'язнів із в'язниці, а сидячих у темряві — з темниці." — Іса. 42: 6, 7.

Великий се привилей тих, що беруть участь в сій роботі свідоцтва. Вони тішуються тим, що вони повідомляють своїх братів у Христі, котрі є в'язнями, що прийшов час для них показати себе і стати по стороні Господа. (Ісаїї 49: 8, 9) Те свідоцтво мусить бути дане, і тепер воно дається. Се показує, чому тепер знаходиться маленька громада чоловіків і жінок, котрі не дорожать своїм життям, але радісно несуть вість о Божій доброті й любові і сповіщають про Його справедливе правительство голодним душам, котрі знаходяться в різних церковних системах в сім часі. Підчас коли Сатана наймає різних агентів, щоби споневірити Бога в очах людських, то останок має привилей давати свідоцтво тим, що хочуть слухати, що Єгова є Богом, і що благословенства мусять прийти від Нього.

Люди

Єгова установив систему ювілеїв для Ізраїльтянів. Ті ювілеї були прообразом Його царства або справедливого правительства. Спочатку ювілейного року закон вимагав, щоби труби трубили і повідомляли людей, що ювілейний рік прийшов. (3 Мойс. 25: 9, 10) Сим чином Господь показав, що Він повідомить людей відносно установлення свого справедливого правительства через котре людству буде повернено всі його посілості які були від почину сотворені для нього. Для тої причини Ісус за-

явив, що радісна новина царства мусить проповідуватися всім народам яко свідочтво нім остаточне горе прийде на організацію Сатани, у котрім то горю ся зла організація буде знищена. Через свого пророка Бог сказав до свого помазаного останка, або своїх свідків: "Йдіте ж, у ходіте в ворота й дорогу народів рівняйте! Рівняйте, рівняйте дорогу, геть усе каміння з дороги счисчайте, виставте знамено народам! Се, обявляє Господь з краю до краю землі: Скажіть дочці Сионій: ось йде твій спаситель; із ним його заплата й нагорода його перед ним." — Ісаї 62: 10, 11.

Вираз "ворота", ужитий тут, є символом входу до царства. Отже останок, будучи тепер в храмі, входить воротами у царство. Яко Божим свідкам їм приказано приготувляти дорогу для людей і указувати їм на його справедливе правительство. Їм сказано, щоб вони осували каміння спотикнення, котрі представляють фальшиві науки й теорії через котрі люди були засліплені. Їм сказано піднести прапор для людей, що значить указувати людям на факт, що Боже справедливе царство є тим прапором навкола котрого люди мусять збиратись. Се — та часть роботи, котру Господь Бог виконує на землі в сім часі, і лише ті, що несамолюбно посвятились Йому, сі співділають в тій роботі.

Єдиними активними ворогами проти Сатани тепер на землі є ті, що радісно голосять новину, що Бог посадив свого Царя на своїм престолі. Сі мусять бути послухні Божим приказам і яко Його свідки мусять скінчити сю роботу

нім Господь розібе на порох організацію Сатани в останнім часі клопоту, котрий то клоніт Ісус Христос указує, що тепер приходить. (Мат. 24: 14, 21, 22) Можна сподіватись, що Сатана, той віковичний змій, вельми розгнівається проти вірних свідків Господніх і приложить усіх сил, щоби знищити їх. Господь предсказав, що він буде се робити: "І розлютився змій на жінку, і пійшов провадити війну з іншими насіннями її, що хоронять заповіді Божі, і мають свідчення Ісуса Христа." — Одкриття 12: 17.

Уживаючи духовенства і визначних з їх стад, Сатана йде війною проти членів останка Божого, тому що вони вірні Богу. Але ворог не зможе побідити їх, бо написано є: "І вони побідили його кровю Агнця, і словом свідчення свого, і не полюбили життя свого аж до смерти." — Одкр. 12: 11.

Вірний останок, вповаючи на кров Христа, і будучи помазані духом Єгови, нещадають свого власного життя, а радісно дають свідоцтво, і з ласки Божої вони побідають ворога. Вперед вони поступають в праці з радістю і з співом. Вони йдуть війною аж до самих воріт організації Сатани, і чинячи се, вони знаходяться в тайнім пробутку Всевишнього. (Пс. 91: 1-15) Предвидівши сей день своєї чудової роботи, Бог через свого пророка каже до останка: "Одного часу буде один Господь Саваот величним вінцем і короною слави для останків свого народу; він буде духом правосуду тим, що засідають на суд, та відвагою тим, що ворога од воріт прогонять." — Ісаїї 28: 5, 6.

Многі Християни ошукують себе, віруючи,

що Бог бажає, щоб вони розвинули собі прекрасний й солодкий характер, за котрий вони малиб бути взяті до неба й там співати й жити в розкошах і вигодах на віки. Правдивий останок кляса розуміє, що аби належати до царства небесного, то вони мусять співати тут, підчас їх побуту на землі, і робити се в честь Єгового імя. Вони мусять свідкувати, що Він є всемогучим Богом. Вони є покликані з темряви у дивне світло Його, щоби звіщати про Його чесноти тут на землі. (1 Петра 2:9,10) Бог лише тих возьме до свого царства і зробить їх членами свого храму, котрі доказують, що вони люблять Бога й Його царя більше чим своє власне життя. Звершена любов не страхається ні чоловіка ані Диявола, але той, що має звершенну любов і цілковито вповає на Господа, той одважно проголошує правду яко свідоцтво в імя Господа. — 1 Йоана 4:17,18.

Провідник Людей

Коли Ісус стояв в Йордані й прийняв помазання святого духа, тоді Він стався наслідником царя Давида, і від того часу віковічна угода була приналежна до Нього. Чому ж тоді ся угода була зроблена? Між іншими причинами Божий пророк відповідає: "Се я дав його свідком народам, проводарем і наставником народів." (Ісаї 55:4) Бог зробив віковічну угоду з Ісусом дати йому престіл і безсмертність. В сій угоді є заключені всі справи Його справедливого правительства на землі. справи царства вимагали від Нього бути свідком для імя Єгови. Пилат сказав до Ісуса: "Так Ти

Цар?" Ісус відповів: "Ти кажеш, що цар я. Я на се родивсь і на се прийшов у світ, щоб свідкувати правді. Кожен, хто від правди, слухає мого голосу." (Йоана 18:36, 37) Се становить безперечний доказ, що одно з усіх вікових угод було, що Він мав нести свідоцтво про ім'я Єгови. До своїх вірних послідователів Ісус сказав: "І я завітую вам, як завітував мені Отець мій, царство." Так певно, як Ісус мусів свідкувати про правду, так певно мусить кождий, хто зробив угоду, свідкувати правді. Се головню відноситься до часу, коли Господь прийшов до свого храму. Через сю угоду Ісус був зроблений провідником людей. З сього також виходить, що всякий взятий в ту угоду, мусить бути провідником людей під розпорядженням Голови. Людей муситься провадити дорогою справедливости. Бути провідником, треба бути вірним свідком при кожній спосібности. Се значить також, що ті провідники не мають мати нічого спільного із сим лукавим світом і з його богом, Дияволом. Ісус не хотів нічого мати спільного з Дияволом. Його послідователі мусять робити ту саму річ. Як Ісус відрікся себе і робив так, як Його Отець приказав, так само й ті, що були взяті в угоду, мусять відречися себе й радісно виконувати заповіді Господні.

В сім часі заколоту і переполоху, коли люди стогнуть під тягарем наложеним несправедливими правительствами і не знають куди повернутись, послідователі Ісуса мають блаженну нагоду, як ніколи перед тим провадити людей на дорогу праведности, вказуючи їм на Боже царство.

Се справедливе правительство принесе пільгу і вічну радість людству. Декотрі з помазанників занедбали начас свій привилей бути такими свідками. Писання показують, що декотрі з них спостережуть своє недбальство і збудяться до їх привилею і возьмуть участь в проголошенню радісної новини; і чинячи се, Бог зісле на них свої вічні благословенства. (Ісаїї 59: 20, 21) Підчас коли Господь поступає вперед з установленням свого правительства, Він каже до тих, котрих Він вибрав за своїх свідків: "Я вложу слова мої в уста тобі, і тінню руки моєї закрию тебе, щоб ти знов устроїв небеса й заложив землю та сказав Сионові: Ти мій люд." — Ісаїї 51: 16.

Сей факт, що Він вложив свою вість в уста сих свідків, безперечно доказує, що вони мусять проголошувати Його ім'я й Його правительство тим, що мають уха до слухання. Ось такий уділ вони мають в установленню невидимої і видимої часті Божого правительства. Се — їх привилей як і повинність розказувати людям про значіння сих подій і як Господь установить для них правительство, котре принесе їм мир і благословенства. Чинячи се, сі співтовариші Ісуса Христа становлять провідників для людей.

Вивисшайте Його Ім'я!

Протягом много літ ім'я Єгови було відпкнуте на бік, і навіть Християни не знали значіння його. Тепер послідувателі Ісуса пізнали, що ім'я Єгови означає Його замір взглядом Його людей і що прийшов час для вивисшення Його ім'я на землі. Вивисшення ім'я Єгови не робить-

ся задля якоїсь самолюбної цілі з Його сторони, але для того, щоб людям дати нагоду пізнати, що Він є Спасителем й Добродієм людства, і що нема іншого средства для отримання життя. Через свого пророка Він указує на час, коли зачнеться прославлятися Його ім'я.

Коли в св. Письмі знаходиться вираз "той день", то сей вираз незмінно відноситься до часу, коли Бог розпочне велику роботу установаження свого правительства. Бог через свого пророка вложив пісню в уста своїх вірних слуг, приказуючи їм співати підчас коли Його велика робота поступати ме в перед. Останок зачав сю радісну пісню співати зараз по 1918 р. Ся пісня починається словами: "І промовиш того дня: Славлю тебе, Господи! Ти гнівався на мене, але одвернув еси гнів твій і потішив мене." — Іса. 12: 1.

Аж до того часу многі з посвячених вповали на людей, як на своїх учителів і провідників. Досвідчення через які Господь перепровадив їх, допомогли їм побачити, що вони мусять вповати на Нього. — Пс. 118: 8, 9.

Пророк той дальше продовжає: "Оце Бог — спаситель мій; я вповаю на його й не збоюся; ЕГОВА бо — сила моя й пісня моя — Господь; Він стався мені спасенням." (Ісаї 12:2 *попр. перекл.*) Його вірні свідки розуміють, що Егова — всесильний, і що Його замір є впровадити в чин своє правительство, і на Нього вони цілковито вповають без найменшого страху. Вони вповні оціняють Його обітницю, що Бог охоронить тих, що люблять Його і котрі вірні Йому. — Пс. 31: 23.

“І будете в радощах черпати воду з жерел спасення.” (Ісаїї 12:3) Вода є символом правди. Але саме знання правди не приносить спасення. Правду треба знати й вживати її після волі Божої, — то тоді можна приподобатись Богу. Криниця — се джерело води. Отже черпати воду із криниці спасення символічно представляє черпання з джерела правди великих відсвіжаючих правд о котрі Бог постарався для своїх людей, і вживання їх після заповідей Господніх. Лише ті, що прийняли правду й тримають її в любові і слухають приказів Господніх, сі черпають воду (правду) із криниці спасення. Інші черпають із своїх власних криниць. На се вказують слова пророка: “Двояке бо ледарство вчинив нарід мій: мене, криницю води живої, покинули, а повирубували собі діраві колодазі, що не держать води.” — Ерем. 2:13.

Дальше Господь вказує, що вірний останок повинен робити: “І скажіте тоді: Славіте Господа, призивайте ймя його; розповідайте між народами про діла Його; наминайте, що імя Його велике!” (Ісаїї 12:4) Сі слова не були сказані до одиниць. Сей факт, що слово “скажете” є ужите тут, показує, що тут говориться до громади вірних, помазаних Господом і з котрих складається “слуга”, котрому Господь припоручив всі справи свого царства. — Ісаїї 42:1; Маттея 24:45.

У відноснику (в англійській Біблії) в сім тексті сказано: “Сповідайте про Його імя між людьми.” Се є виразний приказ, що муситься голосити, щоби імя Боже було вивисшене в

умах людських. Тепер ім'я Єгови прославляється в Сионі, Його організації. Воно мусить бути вивисшене і в інших умах. Єсли хтось каже, що він із Сиона і противиться службі — хваленню імені Єгови, то се становить сильний доказ, що такий не належить до класу храму: "В храмі Його кождий говорить про Його славу." — Пс. 29: 9, *англ. перек.*

Дальше пророк показує, що той "слуга" не може бути задоволений співанням пісні якийсь час, а потім перестати співати, але він мусить безперестанно "співати Господеві, бо він учинив велике, — нехай дознаються про се по всій землі!" (Ісаїї 12: 5) Се як раз годиться з словами Ісуса, що ся добра новина царства, т. є Божого царства, мусить бути голошена всім народам землі. Проголошуючи сю вість, ті свідки не повинні оправдуватись нічим, але відважно голосити її. "Викликуй й співай, осадничко Сионська, бо великий серед тебе Святий." (Іса. 12: 6, *англ. перек.*) Ті, що дійсно належать до Сиону, тепер бачать доказ, що Бог незадовго цілковито побідить сили лихого, і тому з радости вони викликають, предвидівши наперед сю перемогу.

Які факти доказують, що те пророцтво сповнилось? Отже від 1918 р. Господь впровадив в чин радіо, котре було предсказане більше чим 3000 років тому назад. (Йова 38: 35) За посередництвом радія ся радісна новина царства була розголошена поміж народами землі. Спевністю, що і самолюбні інтереса уживають радія. Ті самі самолюбні інтереса старались не допустити до вживання радія для широкого

голошення правди. Та Єгова дозволить уживати його скільки йому буде вгодно. Він міг був не допустити ворога перешкаджати; але Він цього не зробив; і Він має добру причину для цього. У свій власний спосіб Він так установив, що 24. липня, 1927 р., було найбільше сполучення радіостанцій якого перед тим ніколи не було на землі для проголошення вістки доброї новини відносно Його справедливого царства. В тім то часі лукавство гноблючого диявольського правительства було показане людям, порівнюючи з благословенствами які будуть плисти від Божого справедливого правительства. Се розпорядження Господь зробив тому, щоби повідомити людей про своє царство і щоби Його ім'я було вивисшене в умах тих, що слухали сю вість.

Тому що се воля Божа й прийшов Його назначений час, маленька громада послідувачів Ісуса Христа, так звана Дослідники Біблії* тепер винаймають радіа для голошення людям про ім'я й заміри Бога Єгови. Для тієї самої причини вони друкують й видають книжки й йдуть від дому до дому й доручують ті книжки людям по найнижшій ціні. Вони трудяться в сій службі не за гроші, але тому, що се їх найбільший привилей і радість служити Богу й Цареві і нести людям вість доброї новини. З котрих як раз одиниць складається останок, то жадний чоловік цього не може сказати. "Господь знає своїх". (2 Тим. 2:19) Сього чоловік не потребує знати. Для тих, що будуть вірні аж до

*Дослідники Біблії тепер прийняли нове ім'я, т. є "Свідки Єгови".

кінця, Бог обіцяв дати ім'я, котре буде знати лише Господь і той, що прийняв те ім'я. (Одр. 2: 17) Ось так Він показує солодку і довірочну звязь між собою й тими, що вірні Йому. Ті, що тепер живуть на землі, будучи останніми членами тіла Христового, становлять "ноги Йо-го", як се показано в образі; і до тих, що остають далше вірні в службі Господній, Господь каже: "Які ж гарні на горах ноги благовістника, що мир возвіщає, що вістить радість, проповідєє спасення, що говорить Сионові: Зацарював Бог твій! Загомонить голос сторожів твоїх — піднімуть голос, і всі разом радісно воскликнуть; бо своїми побачать очима, що Господь у Сион вертає." — Іса. 52: 7, 8.

Пімста

Помазанникам Господнім, котрі живуть тепер на землі, є даний приказ голосити день пімсти Божої. (Іса. 61: 1, 2) Пімста Єгови не буде виражена проти одиниць, а проти Сатани і його злої організації через котру він гнобить і засліплює людей, і проти знаряду який він уживає для тієї цілі. Єгова замірив знищити злі діла Сатани і його організацію, і Він тепер дає свідоцтво, повідомляючи о сім всі народи. Для тієї причини Він відкрив клясі храму значіння що становить організацію Диявола. Можна бачити, що ся зла організація є страшна і сильна котру лише Господь може знищити. Він положив відвічальність на своїх слугах оголосити, що Він замірив знищити її. Ісус сказав, що коли ся добра новина царства буде проголошена лю-

дям, тоді прийде на народи землі час горя, якого перед тим ніколи не було і що се буде останнє горе. Се буде вираження Божого гніву проти Диявола й його системи. (Маттея 24: 21, 22) Сей період часу від перестання ворожнечи у світі до часу остаточного горя, був спеціально відділений для давання свідoctва відносно Божого заміру.

Через свого пророка Єгова заявив, що Його гнів є проти народів з котрих складається організація Сатани і що Він знищить їх. Викинувши Сатану з неба і знищивши його правління там, ми знаємо, що Бог знищить його правління й вплив на землі. Є то одно із діл приготування Божого справедливого правительства. (Єрем. 25: 29-36) В тій роботі знищення Ісус Христос провадить атак. Се Він чинить яко могутий Чиновник Єгови. (Пс. 110: 5, 6) Христос є самий тією тискарнею, що крушить життя злої організації. (Іса. 63: 3-5) Вірні послідувателі Христа на землі, котрі мають часть в сій великій роботі на землі, служать як доручувателі процесу. Вони повідомляють володарів і людей землі, що Єгова замірив знищити сю злу організацію через Христа. (1 Йоана 3: 8) Розуміється, Сатана знає, що велика битва приближається, але він так самолюбний, що він вірить, що він виграє війну. Знаючи, що час для нього короткий до приготування, він спішить, щоби зібрати народи і володарі землі в стан боротьби, у котрій то великій боротьбі організація Сатани впаде, щоб вже ніколи не встати; а ім'я Бога Єгови буде на віки прославлене. — Одкр. 12: 12; 16: 13-16.

Амбасадори

Вірний останок послідувачелів Ісуса Христа тепер на землі є амбасадорами Божими і Його Царя. Вони знаходяться у світі для того, щоби представляти Господа. Для декого може видаватись не доречи, щоби ті амбасадори, будучи у світі, голосили правду відносно упадку світа. Хтось може аргументувати, що амбасадори знаходяться в краю тоді, коли обидва ті краї є в мирнім стані між собою, але коли війна вибухне, то тоді амбасадори опускають той край; а Боже правительство не є в мирі з організацією Сатани. Таке правило існує між ріжними відділами правительства, над котрими має контролю Сатана. Але се не є правило Господне. Писання показують, що Господь посилає свої амбасадори до володарів, коли ворожнеча існує. Організація Сатани є ворогом Божої організації, і Бог заявив свій замір знищити організацію Сатани. Христос є Божим амбасадором, котрий має зробити примирення між Богом а людьми, тому що ворожнеча існує. Члени тіла Христового є Амбасадорами, котрі беруть участь у роботі примирення, тому що люди є ворогами взглядом Бога. В ніякий інший спосіб не можна властиво зрозуміти сих слів апостола Павла. — 2 Кор. 5: 19, 20.

Амбасадори Господні знаходяться тепер у світі, але вони не належать до світа. Вони є вповажнені голосити оскарження, яке Слово Боже говорить відносно обявлення гніву Божого проти злої системи, яку Сатана збудував. Позаяк ся система гнобить людей, то Бог ви-

звільть їх із неї, і тепер Він дав приказ, щоби їм сказати про се. Павло говорить про себе, як про "посла у кайданах", і сі кайдани були наложені на нього через диявольську організацію. (Ефесян 6:20) Усі амбасадори Христові були б у кайданах тепер на землі, еслиб Бог не поклав своєї руки на них, і своєю силою не хоронив їх аж поки вони скінчать роботу припоручену їм. Коли та робота проголошення про Його ім'я і замір скінчиться, тоді Бог забере своїх амбасадорів.

Радість Господня

Підчас коли сі амбасадори Господні живуть у світі, вони переносять много терпінь, так як Ісус предсказав. (Йоана 16:33) Їх терпіння спричиняють ті, що противляться вістці, яку вони приносять і роботу яку вони роблять. Сі вірні, однак, радуються в страданях, тому що се знак для них від Бога, що вони є Його угодниками. (Фил. 1:28, 29; Рим. 12:12; Діян. 14:22) Останок кляса тепер увійшла в радість Господню, тому що вона бачить, що прийшов час для Бога оправдати своє ім'я, знищити гнобителя, і установити мир і справедливість на землі через свого помазаного Царя. Коли, при кінці довгого очікування, Ісус отримав приказ від свого Отця встати і йти проти ворога, тоді настав час великої радості для Господа Христа. Коли Він прийшов до свого храму і знайшов декотрих вірними, Він запросив їх увійти в радість Його. Ті, що від того часу побачили і оцінили, що прийшло царство і що прийшов час на оправдання Божого ім'я, і котрі дальше

любили Господа, ті пійшли вперед до роботи, маючи велику радість в Господі.

Піснь Правительства

Егова постарався о пісню для ново-народженого правительства і Його вірних свідків, що радуються співати сю піснь. Псалми в Біблії — се поезії, написані для музики. Опріч Псалмів, є дуже мало вартісних поезій. Псалми о царстві або правительстві є посвячені головному “Провідникові Хору”. Здається ясным є, що сим головним Провідником — се кляса помазанників, котрої члени увійшли в радість Господню, котрі відреклись себе, і котрі є активні в звіщанню про чесноти Господні, і котрі отримають розумну науку з Псалмів і користають із неї. Хотяй всі инші здається покидають Господа, то сі вповають на Нього абсолютно і радуються чинити волю Його. Вони співають: “Бо Господь Бог — моя сила, Він дасть мені сугакові [лані] ноги й виведе мене на високі гори.” (Авв. 3:17-19) Ланя має такі певні ноги, що вона може вийти на найстрімкішу скалу гори без жадного страху. Рівно ж члени вірного останка, що складаються з Божих свідків, є вивисшені Ним до високого місця, але задля їх покори і цілковитого вповання на Господа, вони не бояться ані тратять голов.

Ті псалми о царстві, або пісні правительства, ясно говорять, що з початком установаження Божого правительства, мусить провадитись публичне голошення на велику скалу. Отже той

спів поетично говорить, що вірний останок мусить бути активний в представленню справ царства на землі й що він буде робити се з радістю, і так докаже свою любов до Бога і до Його царства. (1 Йоана 5:3) Декотрі із тих поезій, що містять у собі музику царства Божого, подаємо тут, щоби дати краще виrozumіння роботи, яку Господь виконує тепер на землі.

В Ізраїлі був установлений звичай, — отже закон, що коли цар був посаджений на престолі, тоді люди, під проводом священників (помазанників), мали плескати в свої долоні, і сим вони показували свою радість. (2 Цар. 11:9-12) Історія сього є записана для користи тих, на котрих кінець віку прийшов. (1 Кор. 10:11) Маючи сей звичай на ввазі, і пристосовуючи його до часу коли Бог посадить свого Царя на своїм святім престолі, поет писав:

“Ви, всі народи [а головню Божий нарід], плещіть у долоні! Звеселяйтесь Господеві радісними піснями!” Викликувати з радости значить мати віру в Божу певну перемогу. Чому викликувати? “Бо Господь всевишній страшний, великий цар на всю землю. Він покоровив нам людей і народи під ноги наші. . . . Піднісся Бог серед веселого гукання, Господь серед голосів трубних.” Се значить, що Бог зачав свою роботу з гучними викликами через своїх людей. Се були священники що трубили в трубу, представляючи помазанників, що вони будуть голосити про славу Його імені. “Бог бо цар на всю землю; співайте псалми в науку.” Се показує, що ці пісні хвалення співають ті, що

мають вирозуміння Божих замірів. “Бог сидить на престолі святости своєї. Люди доброї волі між народами зібрались до купи, народи Бога Авраамового; бо щити на землі Божі; вознісся вельми він.” “Люди доброї волі” се ті, що мають охочі серця або добровільники; і тому що вони мають віру Авраамову, вони становлять вірний останок клясу, що радісно голосить про славу Єгови. “Щити” згадані тут, се Христос Цар на своїм престолі, правильний Володар землі. “Щити” відносяться до володарів, або до оборонця. — Пс. 47:1-9; Осії 4:18, *попр. перекл.*

Дальше, до сих поезій о царстві, пристусованих до музики, належить Псальма 99. Вона отвирається словами, вказуючи, що Єгова став Царем і накликає людей, щоби вони тремтіли. “Великий Господь на Сионі [в своїй організації]. . . . Нехай славлять ім'я його; велике, страшне — святе воно! . . . Вознесіть Господа, Бога нашого і поклонітесь у підніжя ніг його! Святий Він!” Його ім'я возвеличується через велике проголошення публично. “Підніжок” про який тут згадується — се кляса храму на землі, тому що вона представляє Бога на землі.

Верш 6. в сій псалмі говорить про Мойсея, Арона і Самуїла, як вони взивали Господа і як Він вислухав їх і відповів їм. Очевидно, що ці слова були поміщені тут для заохочення тих, котрі нині взивають ім'я Єгови і вповають на Нього цілковито.

Ще одна із тих пісень о царстві є Псальма 68. Вона отвирається ось такими словами: “Нехай встане Бог! Щоб розсипались вороги його.

го." В прообразі Єгова встав у священстві Мелхизедека. Христос великий Первосвященник встав, щоб ворогів своїх зробити підніжком своїм. Посвячені слуги Єгови, котрі живуть на землі тепер, добровільно служать Йому в сім часі. (Пс. 110:3) "Співайте Богу, величайте ім'я його! Зробіть дорогу тому, хто проходить крізь пустині — Єгова ім'я Його — і радуйтеся перед ним." Бог не так інтересується сим, щоби почути пісню про себе, як се, щоби люди почули, і щоби Його ім'я прославилося. Тому се свідоцтво про Його ім'я муситься давати публично.

Писано, що коли скриню завіту піднесено з місця, тоді подібні слова до псалмістових були висказані: "Встань, Господи, і розсипляться вороги твої." (4 Мойс. 10:35) Коли Давид ніс скриню завіта до її місця спочинку на горі Сион, то певно, що і тоді той звичай мав відбуватись. Є записано, що тоді Давид велів назначити співаків з музичними приборами. (1 Парал. 15:16-28) Із співом і музикою була принесена скриня і поміщена на горі Сион. Се вони зробили в присутности ворогів. Ся служба представляла те, що бере місце тепер на землі. Пісня про царство тепер звучить: "І бачили вони твій похід, Боже, похід мого Бога, мого царя, у святиню." (Пс. 68:24) Ось так ворог бачить, що робота поступає вперед і чує спів останка.

Ще инша пісня нового правительства є Псалма 149. Ся пісня отвирається словами: "Заспівуйте Господеві нову пісню [помимо того, що царство прийшло], хвалу його в соборі пра-

ведних Його! Нехай звеселиться Ізраїль Сотворителем своїм; сини Сиона нехай зрадуються Царем своїм! бо Цар слави вже прийшов! Нехай торжествують праведні в славі, радуються на лонах своїх!" Господь прославлений яко Цар, а члени останка отримали честь бути амбасадорами того нового Царя, і для того вони знаходяться в славі. Вони співають на своїх ложах, замість йти спати як декотрі зробили. Вони є активні день і ніч в звіщанні про чесноти Господа і будуть се чинити аж їх поконе земний сон. Се як раз в гармонії з словами пророка Ісаї 62: 6, 7, де Господь каже, що сторожі не спочивати муть ні в день ні в ночі, але будуть все звіщати про ім'я Господнє.

"Славославія Богу в устах їх, і обо сторонь гострий меч в руці їх." Бог є їх Сотворителем і гідний всякої хвали. "Меч в руках їх" значить, що вони воюють проти насіння Сатани.

"На відомщення народам і кару племенам." "Меч", котрим вони виконують відомщення, се Слово Боже. (Ефе. 6: 17) Се відомщення буде виконане через виголошення того, що Слово Боже говорить про Його гнів і виляття його проти сатанської організації.

"Щоб царів їх в кайдани забити, й дуків їх в желізні пута закувати." Очевидно, що се "забиття в кайдани" відноситься до царів "Християнства". Вірний останок кляса вживає Слова Божого, щоби закувати сих царів і дуків. "Бо жезло беззаконня не спочне на долі праведних." Проголошення правди і слухання її через людей нищить вплив дуків, т. є духовенства, над людьми. Постепенно людям очі от-

вирають ся і вони перестають боятися духовних дуків.

“Сповнити над ними суд написаний.” Се показує, що останок кляса мусить йти після писання і голосити вість Божого царства. Се не їх річ шкодити володарям або шляхті, але їх річ голосити суд, котрий Господь Бог уже написав проти них у своїм Слові. Отже вони лише доручують повідомлення того, що має настати. Ся пісня кінчиться словами: “Така слава для всіх угодників його.” Господь уважає сю роботу за славу. Ті, що відмовляються радісно виконувати сю роботу свідоцтва, то вже самі слова сеї псалми виключають їх із кляси угодників.

Ще инша із тих пісень о царстві є Псальма 72. “Боже! Суд твій дай цареві [Камені, Божому помазаному Цареві, Ісусу Христу], і справедливість [‘ризні справедливости’] синові царя [Синові Єгови]. Нехай він [Ісус Христос, котрому Бог передав суд і владу] судить правду пригнобленим людям.” Ся пісня — се ще один доказ відносно того, що останок тепер мусить виконувати яко часть Божої великої роботи на землі.

Ще инша пісня нового правительства є Псальма 95, котру останок тепер співає: “Прийдіте, в радості заспіваймо Господеві, з покликом звеселімось перед скелою спасення нашого!” Ся пісня показує, що Єгова — великий Бог і що тепер Він возвеличений в Сионі. В 1914 році Господь взяв владу над землею, і вислав свого Помазанника викинути геть володарів її. Отже читаємо “в руці його всі глибини землі, його ж

і гори високі." Бог через свого пророка Езекиїла обіцяв, що Він віднайде своїх овечок і приверне їх, і тоді буде пасти своє стадо і визволить їх з того місця де вони були розсипані. (Езек. 34: 11, 12) Останок, спізнавши, що се зробить Господь Бог, співає: "Бо він Бог наш, а ми нарід пасовиска його, і стадо руки його. Ой, коли б ви сьогодні, як почувете голос його, та не стали тверді серцями, як в Мериві, як у день Масси в пустині!"

Апостол Павло пристосовує сю Псалму до кінця Жидівського віку Божої ласки; і, після правила установленого ним, відноситься ще з більшим натиском до кінця світа коли Бог začне збирати людей своїх до себе. Від коли Господь прийшов до свого храму, і від коли зачався суд над домом Божим, голос Господень наминає клясу храму, щоби їх серця не затверділи і щоби вони могли радісно слухати його Слова. Господь каже, що декотрих із тих помазаних на царів, серця затверднуть і відступлять і не схотять прилучитись до радісного співу оголошення Його царства. Вони будуть нарікати на своїх братів і вперто твердити, що нема жадної роботи до виконання, лише чекати на час коли вони будуть забрані до царства. Однак Господь показує, що вірний останок кляса співає: "І співають, як би нову пісню, перед престолом, і перед чотирма животними і старцями. І ніхто не зміг навчитись пісні, тільки сто сорок чотири тисячі, що викуплені від землі." — Одкр. 14: 3.

Невдоволені не можуть зрозуміти сеї пісні, тому що вони не хочуть брати участі в ній.

Ті, що вже перейшли до слави і знаходяться на віки з Господом, вони також співають сю нову піснь звіщаючи про чесноти Єгови. Останок ще на землі бере участь у співанню сеї пісні, в котрій міститься музика нового правительства. Сей факт, що ніхто на землі не міг навчитися сеї пісні лише 144,000 показує, що останок кляса знаходиться ще на землі і що вона навчиться її і буде співати.

Ще одна пісня нового правительства, слова котрої звернені до "проводара Хору", є Псальма 66. "Возкликніте Господеві, всі на землі!" Се показує, що ті, що люблять радісну новину і є вірними свідками Єгови, мусять, на приказ Господень, радісно воскликнути між усіма народами яко свідоцтво для них. Ся пісня продовжається: "Співайте славу імені його, звелечіть хвалу його!" У минувших століттях Бог звеличав своє Слово обітниці. Тепер прийшов час коли Його імя мусить бути вивисшене по всій землі; і Його вірні свідки, котрих Він назначив, мають привилей возвеличувати Його, розказуючи тим, що люблять слухати, що Його справедливе правительство прийшло.

Між піснями нового правительства, котру останок кляса співає, є Псальма 75. "Славимо себе, Боже, прославляємо; і близько імя твоє, чудеса твої про се звіщають." (Пс. 75: 1) Єгова тепер виконує свою роботу на землі. Бачучи сі річи, помазані слуги мають доказ, що самий Бог близько є, і що Він перебирає в свої руки справи на землі. Декотру роботу Він мусить виконати іншою силою чим своїм народом на землі. Майже вся Його робота на землі, яку

виконали помазанники, то се голошення про чесноти Його імени. Нагода яку вони тепер мають служити Йому в проголошенню Його імени, є доказом для помазанників, що Бог уживає їх, і що вони знаходяться в Його ласці. Се даліше доказує, що тепер прийшов Божий час, щоби проголосити Його ім'я на землі. Маючи ясне видіння Божих замірів відносно них, помазанники можуть поступати вперед в Його роботі з повним довірем. Їм не розходиться так дуже, як довго вони будуть провадити сю роботу на землі, ані як завеликий напад буде зі сторони ворога; але вони дбають о свою вірність до своєї угоди. Зі спокоєм вони виспівують в честь імени Його.

Деякі з помазанників думають, що вони не повинні говорити проти організації Диявола, а бути в мирі з нею. Такі не є стійні, тому що вони не йдуть дорогою лояльності і вірності Господеві. До помазанників Господь каже: "Мій сину! Господа й царя твого [Божого Помазанника, Каменя зложеного в Сионі] страхайся; з зворохобниками не товаришуй." Ті, що будуть товаришити з чинителями беззаконня, упадуть. "Хто ж повернув на свої криві дороги, того поверне Господь вкупі з тими, що беззаконня роблять. Мир Ізраїлеві!" — Пс. 125: 5.

Лише ті, що будуть вірні Господу, ті встоять. Хто належить до останка кляси тепер, то се не запевняє, що він буде в тій клясі аж до кінця. Він мусить бути пильним і вірним аж до кінця. "Бачив ти коли чоловіка зручного в справах своїх [т. є в справах Царя, дозираючи справ царства]? Такий буде перед царями [Єговою

і Ісусом Христом] стояти [лице в лице], а не-перед простими людьми [марними земськими царями] він не буде мати ласки в них." (Прип. 22: 29, *англ. перек.*) Ті, що будуть вірні аж до кінця, і будуть пильно проголошувати хвалу імени Господнього, сі будуть приятелями Божого помазаного Царя. "Хто серцем чистий, в того й уста щирі; тому й сам царь другом." — Прип. 22: 11.

Ся чудова робота Єгови поступає вперед і Його люди виглядають з довірем часу, коли Його справедливе правительство буде цілковито установлене на землі і перебере всі справи землі.

ГОЛОВА 8

Теократія*

ЄГОВА є повний співчуття, милосердя й терпеливості до чоловіка. Такі його чесноти. Він дав чоловікові довгий протяг часу, щоби він приложив свої найлучші старання установити собі бажане правительство. У тім періоді многих століть чоловік пробував не лише одну форму правительства, але розмаїті форми. Історія кожної форми сього правительства є записана. Ніхто з людей не може читати сеї історії з правдивим задоволенням. Кожний період людського досвідчення із сими ріжними формами правительства був напаятнований невдачею. Божа ціль є, щоби навчити людей, що Він є єдиний правдивий Бог. Прийшов час для думаючих людей, щоби вони тверезо застановились над історією ріжних народів, а головню над історією протягом минулих двацять п'ятьох століть, і навчилися дуже важної лекції із тоїж.

Між усіма сими страшними досвідченнями побожний чоловік міг бачити ласкаву руку Божу, котра ставила перед чоловіком правду, щоби він мав нагоду навчитися корисної лекції із неї. Через многі століття перед народами так званого "Християнства" була поставлена велика правда, а іменно: "Щасливий той нарід, котрого Бог є Єгова." (Пс. 33: 12, *англ. пер.*) Та навіть коли народи не зважали на сю велику правду,

*Теократія значить пановання Бога.

то й тоді Бог дальше показував свою доброту до них, очікуючи на свій час, коли Він піднесе людськість із багна. Коли якийсь народ заслужив своїм поступованням на знищення, то й тоді великий Бог Єгова показував співчуття й милосерде до нього. Та тепер прийшов час, коли Їого заміри мають бути поставлені перед людьми яснійше, щоби вони зрозуміли, як справедливе правительство має бути установлене для них на землі.

Усі форми правительства, які чоловік старався установити, можна поділити на три головні класи. Коли найвисша власть над політикою спочиває в руках одної особи, тоді така форма правительства називається монархією. Коли найвисша політична власть знаходиться в руках кількох одиниць, тоді таке правительство називається аристократичним. Коли ж найвисша власть контролі спочиває в руках людських, тоді таке правительство називається демократичним. Коли монархія зіпсується, тоді такий уряд називається тиранством. Коли аристократичний устрій попсується, тоді такий уряд називається олігархією або можновладством. Коли ж демократія зіпсується, тоді таке правительство називається мобократичним. Монархії є абсолютні або ограничені. Сила абсолютного монарха спочиває в руках одного найвисшого володаря. Ограничена монархія звичайно має основні або конституційні права, котрі ограничують силу або власть головного управителя і дають часть власти горожанам. Монархістичне правительство отримує власть через наслідство або через вибрання. Демократичний у-

стрій є безпосередний і посередний. Коли люди вибирають собі представителів, котрі становлять володіючу силу, таке правительство є посередне й називається демократичним або республіканським. Безпосередне демократичне правительство є те, в котрім всі люди мають голос в ухваленню і в установленню законів. Чоловік пробував уже всі ці форми.

Переглядаючи історію народів, чиї правительства були монархістичні, аристократичні або демократичні, то не знайдеться ані одно із них щоб було цілковито задовольняючим для людей. Історія кожного народу вказує на боротьбу між класами; всегда кількох проти загалу. Безнастанна боротьба все була між визискачами а покривдженими. Звичайно бувало, що менша класа числом панувала й гнобила більшу класу числом. Яко наслідки сеї боротьби, часто ставали революції, великі тердіня і много кровопролиття. Із сеї боротьби розвивались різні теорії або форми правительства радикальних поглядів, включаючи комунізм, соціалізм, соцієтизм і большевизм. Всі ці теорії виринали на світ із боротьби пригноблених мас:

Комунізм є захитником поділу всіх річей, прямуючи до знесення приватних власностей і до ужиття всіх власностей для користи загалу.

Соціалізм знов стоїть при сім, що средства продукції і поділ народного майна є колективним здобутком робітників, котрі своїми силами випродукували се багатство, а продукт для ужиття стається приватною власністю кожного робітника з осібна. Таке правительство має на цілі осунути аристократичну класу.

Із світової війни народилось російське со-вієтське правительство. Той нарід через дов-гий час терпів під монархістичним правитель-ством, котре граничило недалеко тиранства. Війна дала нагоду до повалення монархії. Ви-раз "Совієт" вдійсности значить рада або гар-монія. Однак совієтській устрій має все окрім гармонії. Те правительство складається з ради робітників і жовнірів, так звані депутатами. Там є різні ради і одна найвисша рада. Со-вієтська влада називається зорганізованою фор-мою диктатури пролетаріату. Се правительство не дає права голосовання певним класам. Со-вієтське правительство не було успішним і ні-коли не може бути, і є цілковито незадоволь-яючим для людей, котрі спробували його. Як і всі інші форми правительства, де люди малиб мати голос, то демагогі і партійні люди запану-вали над ріжними радами; і для того се пра-вительство не є лучшим від всякого иншого правительства. В сути річи большевизм спри-чинив великі терпіня для людей, і його бояться многі інші народи і правительства землі.

Чоловік випробував кожду форму правитель-ства, як монархістичне, аристократичне, демо-кратичне, републиканське або соціялістичне, — але всі вони оказались незадовольяючими. У всіх сих формах правительства були многі лю-ди, що старались завести справедливе й рівне право, але їм се не вдалось. Та припустім, щоби світова війна була уможливила встановити де-мократію між всіма народами. Чи ся демокра-тія булаб успішна і задовольлила людей? Мо-жемо бути певні, що вона не могла бути успіш-

ною і цілковито задоволити людей. Демагоги і фахові політикири булиб зробили те саме, що вони все роблять: т. є булиб поставили партійні інтереса понад загальне добро. Не треба лучшого доказу для попертя сього заключення, чим нинішні обставини які запанували в правительстві в Сполучених Державах в Америці. Се правительство є близше ідеальної демократії чим правительство котрого будь народу на землі; однак високі урядники виразно зазначили, і люди взагалі се знають добре, що самолюбні одиниці мають зверхність і контролю в нім. Загальне добро всіх людей вважається маловажним, а самолюбні інтереса мають перше місце. Сполучені Держави Америки існували серед найвідповідніших обставин з між усіх народів під сонцем. Протягом свого існування було много шляхотних людей, котрі старались як найлучше, щоби установити бажане правительство. Однак по впливі сто пядесять років досвідчення, те правительство є цілковито незадовольаючим для ширших верств людей.

Та припустім, що чесні люди в кождім народі робили що найлучше могли, щоби встановити задовольаюче правительство. То і тоді мусимо признати, що се їм не вдалося. Отже если по двацять пядьох столітьах чесного зусилля й змагання зі сторони поганських народів установити бажане правительство, наслідок є незадоволення і невдача, то чи не прийшов час для тверезо-думаючих людей, щоби спокійно і безсторонно старатись пізнати причину чому? Для чого існує у кождім народі незадоволення; гнет і замішання? Чому люди не могли уста-

новити ідеального і задовольного правитель-ства?

До того є дві причини: (1) Невидимим володарем над всіма народами світа є Диявол, і він уживав свого впливу над видимими володарями. (2) Самий чоловік є несовершенний і тому підлягає злому впливові. Упавший чоловік серед таких обставин не може установити справедливого правительства.

З сього виходить, що нім справедливе й ідеальне правительство може існувати, то найвища і безгранична сила мусить бути дана тому і вживана через того, хто є справедливий, мудрий і цілковито несамолюбний, і що ся власть мусить бути вжита для загального добра всіх, а не для особливих інтересів одної класи. Жадний чесний чоловік не може заперечити сеї засади. Такого правительства люди бажали через століття. Таким то справедливим правительством, буде те, котре Бог давно обіцяв установити для чоловіка і котре Він тепер зачинає установляти для добра людей. Він відбере всяку силу від невидимого злого володаря, так що Сатана не буде міг впливати на чоловіка, коли він буде старатись досягнути ідеальний стан. Як видимий так і невидимий вплив Божого правительства буде ділати для добра чоловіка.

Теократія

Отже, яка форма правительства буде контролювати людьми на землі? Те правительство буде чисто теократичне. Через многі століття все твориво стогнало і мучилось, очікуючи

відкриття сього правительства. (Рим. 8: 19) Тепер прийшов час для установлення його, і коли володарі і люди пізнають правду, вони будуть радуватись. Що тут сказано проти різних формів правительства, то се не тому, щоби розбудити революцію, але тому, щоб свідомі мужчини і жінки могли роздумувати над одинокою дорогою, що провадить до обставин справедливости, миру й щастя. Такого бажаного стану справедливости, миру й щастя, ніколи неможна досягнути під правлінням монархії, аристократії, демократії, комунізму, соціалізму, або совіету, ані під жадною иншою формою правительства. Бажання всіх людей може прийти лише в назначений Богом спосіб. "Так бо говорить Господь Саваот: Ще трохи, — се стане борзо — затрясу небом і землею, морем і суходолом; двигну всі народи, — й прийде Той, що його бажають всі народи, й сповню дом сей славою, говорить Господь сил небесних." — Аггея 2: 6, 7.

Теократія — се правительство котрого головним володарем є Бог Єгова. Він дає й установляє свої закони через своїх уповажнених представителів. Хотяй се правда, що найвисша влада все спочиває в руках Єгови, то однак з упадком ізраїльського останного царя, Він позволив чоловікові йти його власною дорогою й не перешкаджав йому яж поки не прийшов час посадити на своїм престолі Того, "що має право до його". Сього Бог назначив і помазав бути володарем в гармонії з Єговою. Пророцтва висказані через святі мужі, котрих Бог назначив промовляти, мусять сповнитися ко-

лись; і тепер прийшов той час в котрім сповняються слідуючі пророцтва.

Єгова Цар

Від 1914 року Бог зачав уживати своєї власти над справами світа через свого любого Сина, котрого Він посадив на своїм святім престолі. Тоді зачалось сповнення пророцтва: "Звіщайте між народами: Єгова стався Царем. Він утвердив світ, і вже не похитається; Він судить народи в правоті." — Пс. 96: 10, *Ром.*

"Бог править народами; Бог сидить на престолі святості своєї." — Пс. 47: 8.

"Єгова стався Царем. Нехай земля радується, нехай веселиться множество островів. Хмара і темрява кругом його; справедливість і суд — підвалини престолу його. Огонь йде поперед його, палить кругом ворогів його; блискавки його освічують круг земний: побачила земля і затремтіла." — Пс. 97: 1-4, *Ром.*

Сион — се ім'я Божої організації. Ся організація також називається Єрусалимом, і сі обидва імена часто означають ту саму річ. Ізраїльський нарід зорганізований Єговою становив типічний Сион. Те правительство, як довго люди були в гармонії з Богом, було теократичне. Але той устрій упав, та не спричини Бога Єгови, а задля упавшости чоловіка і задля злого впливу Сатани над чоловіком, котрий то вплив не буде дозволений, коли Боже справедливе правительство буде в повній силі. Бог відобрав свою ласку від типічного Сиона в 606 р. перед Хр. Його пророки предсказали час, коли правдивий Сион буде установлений

і сим вказували, що Господь поверне до Сиону. Безсумніву, що се возьме місце коли Бог посадить свого помазаного Сина на своїм престолі. (Пс. 2:6) "Так говорить Господь Саваот: Я був повен ревнивої любови до Сиону, тим то й запалав великим гнівом за його. Так говорить Господь: Обернуся до Сиону й буду пробувати в Єрусалимі, й звати меться Єрусалим городом правди, а гора Господа сил небесних — горою святою." (Зах. 8:2,3) "Нехай царствує по віки Господь, Бог твій, Сионе, з роду в рід. Славіте Господа." — Пс. 146:10, *покр. тов.*

Та велика теократія, коли її зрозуміють і оцінять, буде радістю для всієї землі. Тоді Сион, Божа організація, буде вживати сили й власти над чоловіком для його добра. "Великий Господь, достоєн великої слави в городі Бога нашого, на святій горі його. Стремить у воздух гора Сион, радість землі цілої, на самій півночі город царя великого!" (Пс. 48:1,2) "Бо Господь Бог великий, і великий цар над всіма богами. В руці його всі глибини землі, його ж і гори високі." — Пс. 95:3, 4.

Від Єгови походить усяка сила котра немає границь. Його ім'я — Всемогучий Бог, значить, що понад Ним нема жадної сили. (1 Мойс. 17:1) В Його руці народи землі не більші чим маленький порошок на вазі або кропля вода в ведрі. (Іса. 40:15-22) Він має цілковиту і абсолютну контролю над усіма річами. (Рим. 9:21) Він може уділити сеї сили кому Він хоче.

Бог Єгова — наймудрійший. Він знає кінець перед початком. (Діян. 15:18) "Присуди Го-

сподні тривають по віки." (Пс. 33:11) "Премудрістю Господь поставив землю, а розумом утвердив небо. Його премудрістю сотворились (морські) безодні, і хмари кроплять росою." — Прип. 3:19, 20.

Єгова — справедливий. "Справедливість і суд — підвалини твого престолу; милість і правда йдуть перед лицем твоїм." — Пс. 89:14.

Він не зважає на жадну клясу або особу. (1 Петр. 1:17; Якова 3:17) Він — незмінний. (Мал. 3:6) "Справедливий еси, Господи, і праведні суди твої." (Пс. 119:137) "Справедливість твоя, як високі гори, суди твої, як глибинь велика; ти, Господи, спасаєш людей і скотину." — Пс. 36:6.

Бог Єгова — любов. (1 Йоана 4:16) Се значить, що Він цілковито несамолюбний і що Він уживає своєї сили не для самолюбної цілі, але для добра всіх своїх сотворінь, котрі слухають його. "Як дорога благість твоя, о Боже, коли діти людські ховку шукають у тіні крил твоїх." (Пс. 36:7) — Пс. 63:3.

Ісус навчав своїх послідователів все молитись до Бога: "Нехай прийде твоє царство. Нехай буде твоя воля як в небі так і на землі." Для того що Єгова Бог є найвисшим Царем над усі царі, тому про се правительство писання говорить, як про царство Боже.

Його Помазанник

Бог Єгова помазав свого любого Сина і дав йому силу володіти світом. Бог був помазав і Люцифера до певної роботи, але Люцифер надужив сеї влади, котра була дана йому. Бог

дав своєму Синові Ісусу ще висше помазання, але Ісус остався вірний до нього. — Езек. 28: 14; Мойс. 24: 7.

В 1914 році прийшов кінець періоду очікування, і в тім часі велике пророцтво сповнилося. Бог велів написати: "Се ж я помазав царя мого над Сионом, святою горою моєю." (Пс. 2: 6) Отже се царство є Боже й Христове, тому що Христос володіє силою й властю, котру дав Йому Єгова, Його Отець. (Йоана 5: 22-26; Мат. 28: 18) В 1914 році слідуюче пророцтво зачалось сповняти: "І затрубив семий ангел, і постали великі голоси на небі, глаголючи: царства світа стали (царствами) Господа нашого й Його Христа, і царювати ме по вічні віки. А двацять і чотири старці, що перед Богом сиділи на престолах своїх, впали на лиця свої, і поклонились Богу, глаголючи: Дякуємо Тобі, Господи і Боже вседержителю, що еси, і був, і прийдеш, що прийняв еси силу Твою велику і воцарився еси." — Одрк. 11: 15-17.

Люцифер, котрий був через довгий час невидимим володарем над народами землі, полюбив беззаконство. Ісус возлюблений Син Божий вселюбив справедливість і ненавидів беззаконня. "Ти красою понад синами людськими; люба врода розлилась на губах твоїх; тому благословив тебе Бог по віки. Ти полюбив справедливість і зненавидів беззаконня; для того помазав тебе Бог, твій Бог, миром радости, понад товаришами твоїми." — Пс. 45: 2, 7; Жид. 1: 9.

Завдяки мудрости Божої, Ісус Христос стався Володарем. (Прип. 8: 1, 15) Тому що Єгова дав власть Ісусу Христу, отже відвічальність спра-

ведливого правительства спочиває на раменах Його. (Іса. 9:6) Ісус Христос се Той, що “має право до його”, котрому Бог обіцяв і дав царство. (Езек. 21:27) Посадивши Його на престолі і давши Йому право володіти, Єгова сказав до Христа: “Престол твій, Боже, по всі віки, жезло правоти — жезло царства твого. — Пс. 45:6.

Він є Тим, котрого Єгова вислав царювати серед ворогів Його. (Пс. 110:2) Сього могутнього Сина Божого або Священника по чину Мелхизедика, Бог ужие до сотворення всіх річей на ново. (Одкр. 21:5) Про Нього Єгова Бог говорить: “Ворогів його соромом покрию, а на йому сияти ме корона його.” (Пс. 132:18) Він — первородень усіх річей. (Кол. 1:15) “І зроблю його первородним, найвисшим над царями землі. По віки сохраню милість мою до него, і заповіт мій з ним не зміниться. Насіння його буде по віки, і престіл його, як сонце передомною; як місяць, так буде він стояти вічно, а свідок на облаках вірний.” — Пс. 89:27, 28, 36, 37.

У писанню “Камінь” се символ Божого помазаного Царя. Усі будівничі, що будували правительства, включаючи духовенство жидівське і духовенство так званого “Християнства”, відкинули Його. “Камінь, котрого відкинули будівничі, угольним каменем стався. Від Господа се сталося; дивно се в очах наших.” (Пс. 118:22, 23) Сей великий Камінь стався великим Царем, а на Його царство зло ніколи не може вплинути, ані воно не може похитнутися. — Жид. 12:28.

Бог ужив Мойсея як ообраз на Ісуса Христа. Мойсей міг був стати Царем Єгипту; але він відмовився, — він волів служити Єгови. (Жид. 11:25) Рівнож і Ісус відкинув представлене йому царство над світом. (Мат. 4:8-10) Мойсей не старався вивисшати себе до царської влади над Ізраїлем. Він знав, що жезло не могло відійти від Юди. Так і Ісус не шукав земного царювання над Ізраїлем, але відійшов геть коли люди хотіли зробити Його царем силою. (Йоана 6:15) Того, що впокорився, Бог Єгова вивисшив понад усіх; і прийде час, що перед ним поклоняться всі, і дадуть славу Богу Єгови. — Фил. 2:5-11.

Ісус Христос став новим і правильним Володарем землі, "виразним образом" Бога Єгови, і котрий ділає в точній гармонії з Єговою. В Йому отже знаходиться цілковитий вираз справедливости, мудрости, сили і любови; і се запевняє, що коли Він буде Царем над усіма людьми, то вся сила й власть його буде несамолюбно вжита для добра людей. (Жид. 1:3) Бог Єгова зробив Ісуса Христа, "проводарем і наставником народів". (Іса. 55:4) Його провідництво і царювання над людьми буде в точній гармонії з волею Єгови. "В руках Господа [Єгови] цареве серце; як розтоки води, він їх, куди захоче, справляє." (Прип. 21:1) Його задуми є так взнеслі, добрі й справедливі, і так висші людських, що вони є недослідимі. (Прип. 25:2,3) "В царських устах — слово пророче [Слово Боже]; . . . уста Його не мають помилитись." (Прип. 16:10) "Ось йде Господь у потузі, в його руці — власть [безгранична

сила]. Ось, нагорода його з ним; так, заплата його перед лицем його." (Іса. 40:10) Що се Бог Єгова приготував його і зробив його Володарем над цілим світом, то про се свідкує пророк: "Хто збудив-покликав од сходу мужа праведного, велів йому йти за собою, підневолив йому народи та покорив царів? Та ж се він обернув їх мечем його в порошок, — луком його в солому, рознесену вітром." — Іса. 41:2.

Товариші

У великім правительстві Бога Єгови ніхто не буде мати сили й влади лише ті, що отримають її від Єгови і котрі будуть точно ділати після його волі. Многі що думали, що Бог старався забрати їх до неба, знайдуться зведені. Бог вибрав собі людей для свого імени і дав їм вишколення, і останок отримує се вишколення тут на землі, щоб бути відповідним до певної позиції в його царстві. Ісус завітував царство лише тим, котрі пйдуть дорогою якою Він йшов, с. т., тим що переходять із Ним спокуси так як Він переходив, і котрі через усі ті спокуси остануться абсолютно лояльні Богу (Луки 22:28-30) До тієї класи Він сказав: "Не більший слуга пана свого. Коли мене гонили, і вас гонити муть. Коли мое слово хоронили, і ваше хоронити муть." (Йоана 15:20) Як Ісус прийшов на світ свідкувати і був гонений за своє вірне свідчення, так само й ті, що будуть товаришити з Ним в його царстві, мусять бути вірними й правдивими свідками й терпіти наруги задля їх вірности. (Йоана 18:36, 37; Іса. 43:10:12) До таких Господь сказав: "Хто по-

бідить, дам йому сісти зо мною на престоли моїм, яко ж і я побідив, і сів з Отцем моїм на престолі Його.” — Одкр. 3: 21.

Ніхто Інший

Бог Єгова через свого пророка виразно зазначив, що його правительство не буде складатися з нікого іншого лише з Його помазаників, тому що “се царство не перейде до другого народу.” (Дан. 2: 44) Сі слова на віки виключають із того правительства визискачів, політикерів, і духовенство і усіх самолюбних людей. “Найвисший царює над людським царством й дає його, кому схоче.” (Дан. 4: 22) Се запевняє, що Бог не дасть влади в своїм царстві нікому, лише тим, що знаходяться в підковитій гармонії з Ним і котрі перейшли успішно пробу лояльності до Нього. Бог Єгова через свого пророка показав упадок земних властей над котрими мав контролю Сатана, і тоді описує тих, що будуть належати до сього славного теократичного правительства для благословення роду людського: “А після сього бачив я, що поставлено престоли, й засів Стародавний; убраннє на ньому було біле, неначе сніг, а волоссе на голові в нього — як чиста вовна, престол його — як полуме огняне, колеса ж престолу, як палаючий огонь. І бачив я в ночніх видивах, аж се з небесними хмарами йшов ніби Син чоловічий, дійшов до Стародавнього й приведено його до нього. І дано йому власть, славу й царство, щоб усі народи, племена й язики йому служили; власть його — власть віковічна, що ніколи не минеться, і цар-

ство його неповалиться. Потім обіймуть царство святі Всевишнього й володіти муть царством по вік і по віки вічні. А царство й власть і величність царства повсюому піднебесі дана буде народові святих Всевишнього, бо Його царство — царство вічне, й усі володарі будуть служити й коритись йому." — Дан. 7: 9, 13, 14, 18, 27.

Справедливе правительство, котре тепер установляється, є і все буде чисто теократичним. У св. Письмі воно називається Божим царством, тому що Помазанник Божий буде володіти в гармонії й під наглядом Єгови. Воно називається також царством небесним, тому що його Володар або Керманич буде невидимим для людського ока і всякого часу буде вживати сили й впливу для добра людей.

Яка ж тоді судьба чекає тих мільйонів, що посвятились йти слідами Ісуса і котрі думають належати до небесного царства? В який спосіб те небесне царство або справедливе правительство буде ділати, щоби людське око могло бачити?

ГОЛОВА 9

Слуги

ЄГОВА наперед призначив урядову родину свого правительства, котре буде мати ограничене і докладне число членів. (Одр. 7:4; 14:3) До сієї високої позиції Він покликав многих, але лише назначене число буде вибране, т. є ті, що докажуть свою вірність аж до кінця. — Одр. 17:14.

Щоби статися послідувателем Христа, то треба мати віру в Бога й в Його Слово; треба вірувати, що Ісус Христос дав своє життя яко велику жертву, щоби викупити чоловіка, і треба показати сю віру через посвячення себе, що значить, що він мусить зробити угоду чинити волю Божу. Коли поглянути назад в історію Християнства, від Пятидесятниці аж до тепер, то можна довідатись, що в тім періоді часу велике число людей обох полів ставалися послідувателями Христа. Многі із них знаходяться в католицькій церкві або визнанню, а інші знов знаходяться як члени в протестанських церквах або віроісповіданнях. Велике число із них мали щире і чесне бажання служити Господу, але не все вони вибирали розумну дорогу. Бубучи навчені їх духовенством вірувати, що вони мусять належати до світських організацій, вони старались бути Християнами і рівночасно виконувати свої обовязки в світських організаціях, сподіючись сим чином бути благословенством для людства. Вони йдуть за своїм духовенством

так далеко, що вони належать формально до їх церков, але вони не хотять згодитися зі своїм духовенством, коли воно заперечує кров Ісуса Христа яко велику ціну викупу за чоловіка. Вони мають страх перед духовенством і бояться отверто виступити проти них, і тому вони не стались одважними свідками для правди. В той час, коли вони стали послідователями Христа, то вони були ревні й бажали розказувати іншим про Божий ласкавий замір відносно людства. Та вони скоро пізнали, що такий напрям приносить переслідування, і задля сієї причини вони стримались у своїй ревності до Господа. При кінці віку, часть із таких Християн вийшла із сих номінальних церков, і якийсь час були ревні для Господа. Однак многі із них утомилися чиненням добра і тому стали недбалими й байдужними до справ царства і сліпими до їх великого привилею. Лише останок остається правдивим і вірним аж до кінця. Всі інші, котрі дальше тримаються своєї віри (в заслуги Христа), ті в св. Письмі є зачислені до кляси "великої громади".

Самсон

Задля певної причини Бог велів написати у своїм Слові історію про Самсона, про його народження, досвідчення, і його смерть. Самсон був добрим Ізраїльтянином і писання згадують про нього, що він отримав від Бога добре свідоцтво і вмер у вірі. (Жид. 11:32) Зогляду на се, що писання зазначують, що "усе ж се прикладами [яко тип] сталося їм [Ізраїльтянам]", то мусимо заключити, що досвідчення Самсона

були вимірені яко прообраз відносно тих, що згодились бути послідувачами Ісуса Христа. (1 Кор. 10: 11) Біблійна історія о Самсоні й його досвідченнях знаходиться в книзі Сиддів, від 13. до 16. розділу, що належиться вважно перечитати. Тут буде інтересним переказати декотрі найважніші точки з його досвідчень.

Жінка Маноя була неплодна. Господень ангел явивсь їй і сказав, що вона пічне і народить сина, і "щоб бритва не торкалась до голови його, бо хлопчик сей буде від матірної утроби посвячений Господеві, й зачне він ратувати Ізраїля з Філістійської потали." (Суд. 13: 5) Вона розказала про се своєму чоловікові Маноя; і на його просьбу й молитву до Бога, ангел знову явивсь Маноя й його жені й потвердив те, що він поперед сказав жені про народження дитяти. У властивім часі Самсон народився.

Ужите тут слово "Назорей" значить посвячений або відділений від других. Отже се значить, що від часу його народження, Самсон був відділений і посвячений представляти Бога Єгови. Се значить, що ще перед основанням світа Бог призначив, що Він вибере з між людей одиниць, котрі будуть становити Його церкву. (Ефес. 1: 4, 5) Всі покликані до церкви є покликані в "одній надії" бути членами тіла Христового, і ніхто не є покликаний до "великої громади". Всі покликані мусять бути посвячені Богу й відділені від світа; отже всі такі мусять бути Назореями в душі перед Богом. Се включає всіх сплджених з св. духа. Самсон, будучи Назореєм, був прообразом всіх тих же.

Імя Самсон значить, "ясне світло, сонячне

світло, або те, що відбиває світло." Від часу коли хтось стає сплоджений з духа святого, він має розносити світло й відбивати на собі світло Господне, менше більше. Отже ім'я Самсон було прообразом на тих, що несуть світло, або посвячених Християн.

Волося, се покриття голови. Воно росте із голови. Факти показують, що сила Самсонова була в його волосю. Так і сила кожного Християнина походить від його Голови, Ісуса Христа. (2 Кор. 12: 9, 10; Ефес. 6: 10) Коли Ізраїльський первосвященник був помазаний, то олій був виллятий на його голову і тим самим на волося, і по тім той олій спадав на бороду. (Пс. 132: 2) Всі сплоджені з св. духа є покликані бути членами Христа. Єсли вони приймуть поклик, тоді вони є помазані св. духом через Голову Ісуса Христа. Коли Самсонове волося було обтяте, то тоді він стратив свою силу. Коли син Божий неприймає покликання, то він не є прийнятий яко член тіла Христового, однак він дальше може бути праведним, єсли він має віру в велику жертву викупу. Єслиж його віра слаба, тоді й він слабий. Єслиж його віра росте сильніша, тоді й він сильніший.

Пророцтво відносно Самсона говорить, що він "зачне рятувати Ізраїля з Філістійської потали." Але завважте, що він не скінчив роботи визволення з рук Філістіїв, котрі представляли диявольську організацію. В такий самий спосіб велике число людей стаються Християнами, і на якийсь час стають одважно по стороні Господа і зачнуть добру роботу визволення Божого народу з диявольської організації, але по

якімось часі вони тратять заінтересовання, вказують брак віри, піддаються під инший вплив, і перестають працювати. Під сим зглядом Самсон представляв клясу, котра зачала йти слідами Господа, але пізнійше стала літеплою і боязкою.

Про Самсона ми читаємо: "Сталося ж навпослі, що полюбив він на долині Сорек вродливу жінчину на ім'я Далила." (Суд. 16:4) Самсон увійшов у неправильне відношення з сією жінкою із Сорек. Слово "Сорек" значить виноградина, і тому представляє сих посвячених членів, котрі сталися "виноградиною землі". Далила здається зручно представляє церковні системи, котрі становлять часть диявольської організації, над котрим Диявол є паном. Многі Християни піддалися облесним словам і впливові духовенства і через те увійшли в неправильне відношення з сими системами.

Св. Письмо описує, що "князі Филістійські" сказали до Далили: 'Замани Самсона і довідайся в чім лежить його сила, щоби ми могли звязати його й впокорити, а ми тобі заплатимо гоїно за се.' (Суд. 16:5) Головними князями в церковних системах є священники, а їх найвисшою головою — Диявол. Вони все старались знищити силу й вплив ревних і активних Християнів, котрі працюють для Господа. Через якийсь час Самсон відперав спокусу Далилі; але остаточно він піддався її проханням і дипломатії і відкрив її тайну де знаходилась сила його. Далилія ошукала Самсона, і за заплату зрадила його Филістіям. Церковні системи також ошукали велике число правдивих Христи-

ян; і за заплату, т. є. щоби дістати ласку сатанської організації, і щоби дістати силу й вплив, вони зрадили правдивих Християн в руки Диявола й його організації.

Далилия доконала своєї цілі, заколисавши Самсона до сну на своїм лоні; і коли він спав, вона обтяла йому волосся. Тоді Филістії напали на нього, взяли його до в'язниці й викололи йому очі. Рівнож велике число Християн були заколисані до сну через різні пропозиції й хитрості Сатани при помочі духовенства й церковних систем, через що вони були відлучені від Господа і втратили свою силу в Господі. Стративши помазання, сим їх очі розуміння були вийняті. Вони стались сліпими, тсму що вони не зважають на Слово Боже, і тому що вони піддалися впливові тих, що знаходяться в церковних системах. — Пс. 107:10-16; 2 Петр. 1:9.

Коли Филістії вийняли очі Самсонові, тоді вони зробили його в'язнем. Так і велике число Християн, котрі стали засліплені до Божих замірів і цілей через ошукство й підступ церковних систем, а головню через вчинки духовенства, сталися "в'язнями" і тепер знаходяться у в'язницях — церквах. Сі в'язні добре розуміють, що в сих церквах правди нема, і тепер вони моляться і кричать до Господа. — Пс. 102:17-20.

Псалміста описуючи сю велику громаду каже: "Він бо розломив брами мідяні, і сокрошив засуви залізні." (Пс. 107:16) Филістії тримали Самсона в кайданах з міді й заліза й примусили його молоти на жорнах. Та з бігом часу Самсон був увільнений серед обставин знищення. Исто-

рія дальше тягне: "Волоссе ж на голові в його тимчасом одростало, там де було виголене." (Суд. 16: 22) Се здається показує, що Самсон зачав приходити до сили. Се також означувало, що кляса, котру представляв Самсон, збігом часу малаб приходити назад до отраченої сили.

Ми жиємо при кінці віку. Останок Господень, або инакше названий клясою храму або "служогою" (Іса. 42: 1), тепер зачинає пізнавати зі слова Божого, що в церковних системах знаходиться велике число людей, котрі люблять Господа і котрі мають віру в кров Ісуса Христа; і що вони є тими вязнями у вязницях церковних (Іса. 49: 9); що вони є сліпі й сидять в темряві (Пс. 107: 10-14; 2 Петр. 1: 9); і що се задача як і привилей "слуги" кляси нести вість правди сим вязням до вязниць, щоби їх сліпі очі могли відчинитись. — Іса. 42: 6, 7.

Лишень Слово Господне може дати поміч слабим. Про сих вязнів сказано, що вони "пасти муться при дорогах; по всіх узгірях будуть пасовища їх." (Іса. 49: 9) Нема сумніву, що сей Господень покарм для них мусять занести їм ті, що є свідками Господніми в призначеній Ним спосіб. Коли ся "велика громада" побачить правду і зачне кормитись нею, тоді члени її стануть рости сильніші вірою. Коли вони зачнуть ставати по стороні Господа, так вони зараз стануть предметом переслідування через ріжні системи, а головно через сторожів сих вязниць.

Десь у тім часі, коли Самсонове волося зачало знов підростати, тоді князі Филистіїв зі-

брались разом, щоби зробити велику жертву своєму богові Дагонові (Суд. 16: 23) і святкувати свято радощів, котре, однак, закінчилось нещастям. Тепер Диявол збирає разом свої сили до Армагедону. Велика громада кляса зачинає пізнавати правду і розуміти, що Диявольська організація мусить бути знищена. — Одкр. 16: 14-21; 17: 14.

Тимчасом Филистії, а головню висша кляса між ними, уживали Самсона для своєї іграшки й забави. (Суд. 16: 25) Рівнож духовенство і їх союзники, т. є головні гіпокрити з їх стада, тепер з приємністю роблять собі шутки і іграшку із правдивих Християн; і судячи по сім, можна сподіватись, що коли сі вязні стануть по стороні Господа, тоді духовенство й їх союзники будуть робити собі іграшку із них і гнобити їх.

Історія вказує, що Самсон взивав Господа і сказав: "Господи Боже! зглянься на мене і дай мені, Боже мій, ще тільки раз таку силу, щоб я за обі очі мої помстився разом над Филистіями!" (Суд. 16: 28) Подібно і велика громада, яко вязні, є представлена, що вона кричить до Господа так: "Поможи нам, Боже спасителю наш, для слави імені твого; і спаси нас і прости нам гріхи наші задля імені твого! Чому малиб казати народи: Де Бог їх? Нехай народи перед очима нашими дізнають помсту за кров слуг твоїх пролиту! Нехай дійде до тебе стогнання невольника! По великості рамени твого сохрани дітей смерті! І верни в семеро у серце сусідам нашим наругу їх, котрою зневажали тебе, Господи!" — Пс. 79: 9-12.

Тут знову їх молитва до Господа є записана: "До тебе взивав я, Господи, кажучи: Ти мое прибіжешче, моя доля в країні живих! Зглянься на поклик мій, бо я вельми знемігся; спаси мене від гонителів моїх, вони бо надто сильні для мене. Виведи з темниці душу мою, та прославлю ім'я твоє! Праведні обступлять мене, коли явиш мені милість твою." (Пс. 142:5-7) Так як Бог почув Самсона і дав йому силу, так і пророк показує, що Він тепер чує молитву у в'язниці "великої громади" і що Господь вишлють її. — Пс. 102:19, 20; 146:7.

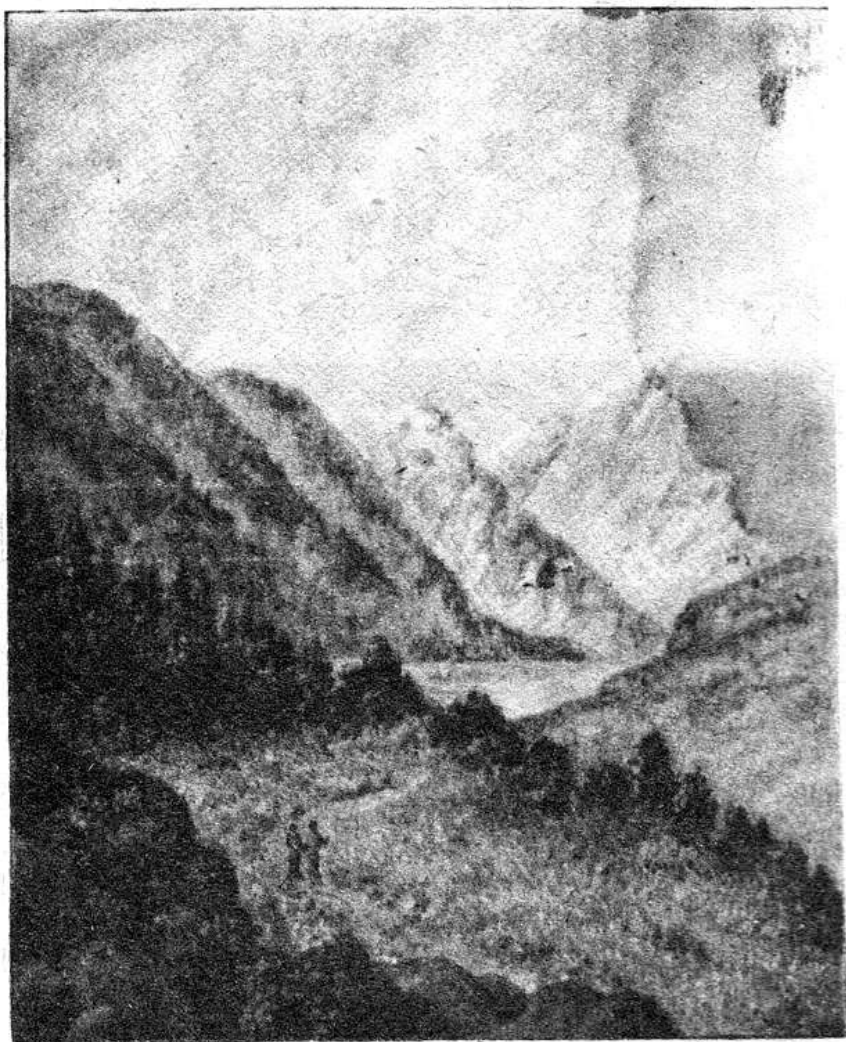
Позаяк Сатана тепер з великим поспіхом збирає свої сили до Армагедону, тому кождий чоловік змушений ставати по стороні Сатани або Господа. Недовірки й байдужі стануть по стороні Сатани. Лише ті, що люблять Господа більше чим своє життя, остаточно стануть по стороні Господа. Сей стан розділення буде чим раз збільшатись аж до кінця. Многі люди, що згодились йти слідами Ісуса, тепер приходять до зрозуміння, що вони занедбали много привилеїв служити Господу, і колись вони вповні зрозуміють, що "жниво минуло", що кляса правительственна вже вибрана, і що вони не належать до неї. "Ось, я чую, як голосять люди мої з далекої сторони: Чи вже ж бо нема Господа на Сионі? Чи вже ж нема на йому царя його? — А чому ж вони довели мене до гніву своїми ідолами чужоземними, марними? Минуло жниво, скінчилось літо, нам же пільги нема." (Ерем. 8:19, 20) Вони будуть безнадійно плакати гіркими слезами, але Бог з своєї любови й ласки обітре їх слези. — Одкр. 7:14-17.

Ісус і Рибари

Ernst Zimmermann

Як же знання Бога
принесе благословенство
для чоловіка? Ісус
відповів на це питання:
"Се ж життя вічне в
тому, щоб знати Тебе,
єдиного справедливо-
го Бога, та кого післав
вси Ісуса Христа."
— Іоана 17:3. Понад
усі інші річі чоловік
бажав життя й щастя.
Бог сотворив чоловіка
і дав йому життя,
і жадне сотворіння не
може відібрати те
життя без Божого
дозволення. З сього
виходить, що ні чо-
ловік ані жадне інше
сотворіння не може о-
тримати вічного життя
без дозволення Бога
Бгови. Отже знати
Бога значить жити.
Сторона 321.

Гори

Charles Eicher

Поступаючи в перед з приготуванням свого правительства для чоловіка, Бог перевів много подій, які взяли місце на горі. . . . На тім місці Соломон зачав будувати храм. . . . Споглянь на гори! Се Бог Єгова зробив їх. Їх основи є непорушніми хиба силою всемогучого Бога. . . . Як бурі і повіні не можуть порушити гір, так і всі бурі і повіні опозиції, котрі тепер ревуть і котрі ще можуть повстати, не зрушать ані не захитають Божого справедливого правительства. Сторони 324, 325, 327.

Люди тепер дуже
 потребують здо-
 ровля. . . . Тепе-
 ршні правитель-
 ства підрияли
 деякі кроки для о-
 хорони здоровля
 публки, але чи-
 нячи се, вони
 визнають лю-
 дей. Многі, що
 кажуть, що вони
 служать слаби-
 м, потайно роблять
 слабиі і тих, що
 здорові. . . . По-
 жива є заніще-
 на. . . . Під Бо-
 жим справед-
 ливим прави-
 тельством люди
 будуть навчені
 що вони мають
 їсти і як їсти.
 . . . Він сказав:
 "Ось, я приложу
 їм плясти та
 лікующі масті"
 і повногою їх."
 Сторона 319.

Оздоровлення Слабих

A. Dietrich

Бог сотворив
землю для чо-
ловіка. (Іса. 45:
12, 18) Він вло-
жив електрику на
землі й навколо
землі для за-
гального добра
людей. Спла-
морських фаль
належить до
Господа, бо
“Господня земля
і вся повня
її; круг зем-
ний і хто живе
на нійому.” Пс.
24:1) Ті ви-
находи були
вісвітчені для за-
гального до-
бра людей.”
— Дан. 12:4.
Сторони 314, 315.

Красид - Побереже Ірландії

Willy Rudinoff

Самсон бачив, що Филістії мусіли згинуть. Так і "велика громада" Християн побачить, що диявольська організація, представлена через Филістіїв, мусить упасти. Тоді Самсон, отримавши наново силу, постановив умерти з вірності до Господа через завалення храму, у котрім він знаходився. Велика громада Християн, коли покормиться правдою й побачить дійсну ситуацію, тоді вона рішиться стати по стороні Господа, і рівночасно буде свідомою, що чинячи се вона стягне на свою голову гнів організації Сатани. Ті, що дійсно люблять Господа, постановляють умерти яко свідки для Господа, ставши по Його стороні.

Іх Нагорода

Ісус, яко маючий власть, заявив, що коли скінчиться голошення великого свідоцтва народам, котре зачалось від 1918 року, тоді прийде на світ Армагедон. (Мат. 24: 21, 22) У тім часі горя "велика громада" буде довершена. "Се, що прийшли з великого горя, і вимили вони одежі свої, і вибілили одежі свої кровю Агнця." — Одкр. 7: 14.

"Одежа" є символом признання. Вони отримують признання від Бога, тому що вони сильно стануть по стороні Господа, і будуть терпіти горе, щоби лише отримати його признання. Те горе тепер починається. Бог сказав, що Він буде ласкавим для них і постарається для них о місце служби в Його царстві. Він зробить їх слугами царської родини або свого храму, і вони служити муть як післанці того правительства. "Тим то вони перед престолом Бога, і

служать Йому день і ніч в храмі Його, і Сидячий на престолі оселиться в них." — Одкр. 7: 15.

Вони будуть слугами в палаті Царя, що значить, що вони будуть служити під керівництвом Христа Царя. (Пс. 45:14,15) Вони не будуть з царства, але вони будуть в царстві.

Видимі Представителі

Царство, або невидимі володарі світа, будуть усякого часу невидимі для людського ока. Однак те справедливе правительство Єгови буде мати між людьми представителів, котрих люди будуть могли бачити. Через довгий час Сатана був невидимим володарем світа, і він уживав свого злого впливу над людьми, котрі становили видиму часть Його організації і були його представителями на землі і вживали власти. Царство Боже і Його Христа буде вживати впливу над людьми землі, і тому земля станеться Божою організацією, і буде мати видимих представителів, котрі будуть уживати своєї сили й власти для добра людей.

Бог велів написати в своїм Слові коротку історію про певну класу льояльних і вірних мужів, що жили й помирали перед приходом Ісуса Христа в тілі. Історія ся зачинається від Авеля і подає цілий ряд вірних пророків, з котрих Йоан Хреститель був останнім перед Христом. (Жид. 11:1-32) Сі мужі, хотяй були вірними аж до смерті, то однак не можуть бути членами царства або правительства, тому що вони всі помирали перед розп'яттям і воскресенням Ісуса Христа. Ісус Христос мусить мати першенство й висшість над усіма. Така бо во-

ля Божя. (Кол. 1:18) Ціна Його совершенної жертви мусіла перше бути представлена в небі яко офіра за гріх, нім люди могли бути запрошені в угоду царства.

Ісус заявив про Йоана Хрестителя: "Не явивсь між народженими від жінок більший од Йоана Хрестителя; найменший же у царстві небесному більший од него." (Мат. 11:11) Сі слова доказують, що Йоан Хреститель не належить до царського правительства, т. є царства небесного. Він займав велику й визначну позицію, яко звіститель Христа; отже єслиб він мав належати до царства Божого, то певно він не бувби найменший в нім.

Всі сі вірні герої мали віру в Бога і коли прийде повня часу, вони устанавлять царство або правительство справедливости. Маючи віру, декотрі з них полишили навіть свій край й пійшли в чужину, щоби там бути свідками для Єгови. Се вони робили добровільно. Вони могли були повернути до їх власного краю і піддатися правительстві сього світа, єсли б вони сього бажали. "І справді, коли б ту пам'ятали, з якої вийшли, малиб вони нагоду вернутись. Ниніж луччої бажають, се єсть небесного, тим і не соромиться їх Бог, називати ся Богом їх; наготовив бо їм город [організацію]." — Жид. 11:15, 16.

Бог обіцяв, що в "насіння Авраамовім будуть благословенні всі племена землі." "Насіння Авраама після обітниці" — се Помазанник; Христос, царство, або правительство Боже, котре складається з Ісуса Христа і членів Його тіла. Авеля, Авраама, Ісаака, Якова і всіх вір-

них пророків можна властиво назвати "старозавітними угодниками", котрі мусять бути благословенними через "насіння обітницї". Вони будуть перші на землі, що отримають сі благословенства, будучи пробуджені із смерти яко совершенні люди.

Князь — се син царя. Князі є провідниками або проводарями між людьми. Старозавітні угодники або вірні мужі в Ізраїлі колись називались "отцями" в Ізраїлі. Вони не будуть мати сього титулу коли вони воскреснуть із мертвих. "Намість батьків твоїх будуть сини твої; зробиш їх князями по цілій землі." (Пс. 45: 16) Сі люди стались дітьми Христа, тому що вони отримають благословенства їх після угоди через Христа; а що вони будуть дітьми Христа Царя, отже вони властиво називаються "князями". Сі вірні мужі або князі будуть видимими представителями Божого правительства на землі. Вони будуть становити проводарів небесного царства справедливости. Що сі люди мають мати звязь з царством яко видимі володарі під правлінням Христа, то про се дальше пророк говорить: "Буде час, що на царстві сидіти ме правий та й князі його правити муть по закону." — Іса. 32: 1.

Писання відкривають, що Єгова має сильну організацію через котру Він виконує свої заміри. Головним Вождом тієї організації є Ісус Христос під Єговою. Сьому могучому Цареві Бог дасть всі народи в наслідде, і Він буде царювати над ними в справедливості. Те царство не буде видиме для людського ока, але те царство буде мати видимих представителів на землі,

Видимі представителі будуть складатися з тих вірних людей, котрі перед тим, нім Христос прийшов відкупити рід людський, були вірні й правдиві Богу, і котрим Бог дасть лучше воскресення. Сі будуть тими князями котрі будуть виконувати присуди великого Царя. Будучи такими представителями царства, вони будуть становити часть Божої організації. Люди будуть шукати їх, щоби навчитись від них про правдиву дорогу. Сі чесні і вірні представителі царства, будуть так відмінні від урядників теперішнього лукавого світа, що всі зараз побачать, що ті добрі й вірні представителі є членами Божої організації.

Що ся організація буде обнимати в собі всіх вірних пророків Божих, збуджених до життя яко совершенні люди і котрі будуть представителями царства на землі, дальше доказують слова Ісуса: "Побачите Авраама, та Ісаака, та Якова і всіх пророків у царстві Божому." Люди будуть приходити зі всіх сторін світа і засядуть в царстві з тими вірними мужами і будуть вчитися від них. (Луки 13: 28, 29) "Що многі прийдуть од сходу й заходу, та й сядуть з Авраамом, з Ісааком і з Яковом у царстві небесному." — Мат. 8: 11.

Всі вірні й правдиві старинні мужі померли в вірі, і Бог обіцяв збудити їх зі смерті совершенними людьми. В обітниці є зазначено, що їх воскресення наступить тоді, коли члени тіла Христового будуть усі злучені. (Жид. 11: 35, 40) Доказ показує, що 1914 рік був великою зворотною точкою, що Бог посадив свого Царя на престолі, і що Він прийшов до свого храму

і розпочав царювати, і з відси можна розумно заключити, що старозавітні угодники будуть назад на землі яко совершенні люди в недовгій часі. Їх присутність яко совершенних людей на землі поможе людям побачити яснійше, що прийшов час для Божого справедливого правління взяти цілковиту власть над справами землі.

Отже докази показують, що царство небесне, коли заволодіє в повній силі, буде мати слуги, видимі й невидимі, котрі будуть ділати в цілковитій гармонії з Єговою для добра чоловіка. Те справедливе правительство, котре Бог установає, буде ділати для добра людей; а се несамолюбне й доброчинне правління побудить людей до вічного хвалення Бога.

Правління

ЄГОВА буде управляти людськими справами. Се є абсолютним запевненням, що таке правління принесе найлучші наслідки для людей. Його правління буде виконувати помазаний Цар, котрий є також названий "священником Всевишнього, по чину Мелхизедика". Про сього могучого Царя й Священника, і про вірність Його правління є написано: "І вийде лагонець із кореня Ессейового [пень котрого був стятий в 606 р. перед Хр.] і вітка виросте з кореня його. І спочине на йому дух Господень (Іса. 61:1), дух премудрости й розуму, дух ради й кріпости, дух знання й побожності; і сповниться страхом Божим; і судити ме він не, як око бачить, і не, як ухо чує [т. є не напідставі поголосків], — присуд видавати. По справедливості судити ме вбогих, а справи злиденних на землі по правді рішати. Палицею слова ударить він землю, і безбожного погубить уст своїх духом. Справедливість буде в його поясом чересел, а правда — підперезом ребер у його." — Іса. 11:1-5.

Як Сатана є осередком всякого зла й лукавства, так Ісус Христос є центром всього, що добре і справедливе. Очевидно, що між ними обома не може бути єдності ані гармонії. Для тої то причини Ісус заявив: "Царство мое не од сього світа." Пророк Божий ставить таке питання: "Чи може з тобою з'єднатись престол

погибелі, що з нещастя робить закон?" (Пс. 94: 20) І в Слові Божім знаходиться відповідь: "Ненавидне царям людей безбожних діло: бо правдою стоїть престол твердо. Правдиві уста цареві до вподоби, й говорючого правду він любить." (Прип. 16: 12, 13) Для тієї причини організація Сатани мусить упасти, а організація Господня тривати ме повіки. Правительство справедливости мусить актуально зачатись перед розпочатом смертельної боротьби, у котрій організація Сатани буде знищена.

В 1914 р. Бог Єгова посадив свого Царя на своїм святім престолі. Перший чин зі сторони справедливого правительства був викинення Сатани з неба, і се, що Ісус Христос зробив. (Пс. 110: 2-5; Одкр. 12: 1-11) Се був початок правління правительства справедливости. Сатана-Диявол, яко духова істота, є невидимий для чоловіка, і яко такий він дальше уживає свого впливу над людьми котрі контролюють народами, і люди попирають їх. Для того то написано: "Тим то веселіться, небеса, і що домудете на них. Горе живучим на землі і на морі, бо зійшов диявол до вас, маючи великий гнів; знає бо, що короткий йому час." — Одкр. 12: 12.

Если правління Божого царства зачалось, то чому Сатана-Диявол дальше уживає своєї сили над народами землі? Тому що Сатана не хоче зречися добровільно своєї сили й для того мусить бути велика боротьба на землі між Господом праведности а Дияволом, і ся боротьба називається "битва Армагедону". Наслідки сеї великої боротьби буде знищення організації Сатани, і самий Сатана буде стриманий, щоб

він не зводив більше народів. — Одкр. 17:14; 20:1-3.

Вже більше чим десять років уплило від закінчення світа в 1914 р. і від тоді обставини на землі стають чим раз гірші. Если Бог замірив знищити Сатану й його злу організацію, а натомість запровадити справедливий уряд або правительство, то чому Він сього не робить тепер, без дальшого опізнення? В 1918 р. Господь Ісус прийшов до своєї святині і зібрав разом вірних слуг до себе. Та перед остаточним знищенням великої злої організації, Божий замір є повідомити володарів і людей землі. Для тої то причини Бог велить давати велике свідоцтво на землі відносно свого заміру і правительства. Пророк, представляючи Єгови говорить до свого вивисшеного Царя: "Дам тобі народи в наслідде, а кінці світа у владінне. Жезлом залізним розібеш їх, як череповину поторощиш їх." — Пс. 2: 8, 9.

Але перд виконанням свого суду проти злої системи, Єгова повідомляє о сім і дає пересторогу. Щоби дати се повідомлення, Він уживає много книжок і иншої літератури, котра є широко розповсюджена між людьми, і уживає радія й иншого средства для повідомлення людей. Дотично сього Господь каже до володарів землі: "Зрозумійте ж се, царі, й одумайтесь, усі судді землі. Служіть Господеві зо страхом, і радуйтеся здрожанням. Прославляйте Сина, щоб не прогнівися, а вам, щоб не погинути на дорозі ваші, бо скоро загориться гнів його. Блаженні всі, що надіються на його." — Пс. 2: 10-12.

Діяльність Божого справедливого правительства поступає вперед; і Його другий великий чин буде, як се св. Письмо показує, суд над народами землі. Та нім той суд упаде на них, Божа воля є, дати людям нагоду дізнатись про се. Для того то написано: "А Господь — у храмі своєму святому; нехай вся земля мовчить перед ним!" — Аввак. 2: 20.

Суд

Крайові урядники теперішнього земного правительства, свобідно заявляють, що контролююча сила сих правительств є надмірно зла. Публичні заявлення, через сенаторів Сполучених Держав, як про се згадується в першій голові, є один із доказів, що теперішні обставини є сумні і повні заколоту. Нехай самі представителі теперішніх правительств будуть свідками проти себе. Словами їх власних уст вони осуджаються. Коли вони свобідно виголошують такі заявлення, котрих ніхто не заперечує, тоді дальших доказів не треба. Єсли би й треба було дальших доказів, то люди з обсервації і досвідчень знають, що слова сих досвідчених сенаторів є правдиві. Многі народи, включаючи й Сполучені Держави, називають себе Християнськими народами. Сі правлючі сили сих народів є точним відбитком колишніх властей жидівських, до котрих Ісус сказав: "По словам твоїм осудишся." (Мат. 12: 37) Видимі правлючі сили сього світа тепер складаються з великих багачів, котрі не мають співчуття до терплячого людства. Їх підтримують і помагають

їм фахові політикиери, і попирає їх невірне духовенство, котре є прийняте до їх організації, щоби надати їй побожний вигляд. Бог велів своєму натхненному пророкові висказати пророцтво проти них, котре незабаром сповниться: "Ану́те ж ви, багаті, плачте ридаючи над злиднями вашими, що надходять. Багацтво ваше згнило, і шати ваші міль поїла. Золото ваше та срібло поржавіло, і ржа їх на свідчення проти вас буде, і з'їсть тіло ваше, як огонь. Ось, плата робітників, що порали ниви ваші, задержана од вас, голосить; і голосіння жінок до ушей Господа Саваота дійшло. Розкошували ви на землі та буяли; повгодовували серця ваші, мов на день за́колення. Осудили ви, убили праведного; він не противив ся вам." — Якова 5: 1-6.

Сей публичний закид зроблений урядниками правительства, котрого ніхто не заперечує, показує, що найбільше ідеальне правительство в світі, є тепер в руках пачкарів, ошустів і перекупників, отже котрі не є чиновниками справедливого царства Божого й Його Христа, але агентами Сатани. Перед тим, нім справедливе правительство може свobodно ділати для добра народів землі, то 'виноградина' землі, що є урядова часть сатанської організації, мусить бути скрушена через справедливого Царя. Розуміється, Єгова предвидів ці обставини і велів своєму пророкові написати вірний образ сих злих систем. Він зазначив, що знищення сих злих систем є частью роботи Божого справедливого правительства. (Іса. 63:1-6) Инакше сказати, Господь очистить поле із того, що пе-

решкаджає поступу чоловіка, нім Він зачне свою роботу відбудовання між людьми.

Тискарня Винограду

Пророк питає: "Хто се йде з Едому, в червоній одежі з Босору, такий величний в своїй одежі, що виступає в повноті сили своєї?" (Іса. 63:1) На те питання відповідає Божий Цар, котрому Бог дав народи землі яко наслідде. Він каже: "Се я, — той що в устах його справедливість, я, сильний до рятування." І знов питання ставиться. "Чом же одіж твоя червона, а ризи твої — мов у того, що топтав виноград у тискарні?" На се правильний Цар відповідає: "Я топтав виноград сам один, не було з між народів нікого зо мною; і я топтав їх у гніву мойому, давив їх у досаді мойй; кров їх бризгала на мої ризи, от я й замаргав усю одіж мою. День бо помсти мав я на умі, і настав рік визволу людей моїх." Декотрі слова сього пророцтва є символічні. Пояснення їх в гармонії з Писанням допоможуть читачеві зрозуміти яснійше значіння сього пророцтва, котре тепер зачинається сповняти.

Пояснення

Едом: Імя Едом представляє те, що противиться Господеві. Він має те саме значіння що "Езав", і тому відноситься до організації Сатани, котрої частю є духовенство. — 1 Мойс. 36: 1-8; Пс. 137: 7, 8.

Ідумея: Ідумея означає те саме, що "Едом", і вдійсности є Едомом. (Іса. 34: 5) Гнів Божий є головню звернений проти Ідемії. (Езек. 35: 15)

Сі слова відносяться до тієї самої злої системи, про котру описується в Одкриттю 19:19, 20.

Босор: Босор був головним містом в Едомі. Отже Босор представляє те, що є центром, або головну часть диявольської організації, т. є правлючі чинники. Правлючі чинники видимої диявольської організації складаються з торговельних, політичних і екклезіястичних сил, і ся останна часть є найгірше огидна, тому що вона називає себе представителем Бога. Сатанська організація має много прихильників, але правлючі чинники становлять найголовнішу часть її.

Тискаря: Слово "тискаря", ужите в писанню, значить начиння у котрім витискається вино з виноградини, або збірник на вижимки з винограду.

Праса: Праса се знаряд, котрим крушиться овочі.

Виноградина: Виноградина видає овоч — виноград. 'Правдива виноградина се — Христос, а Його вірні члени — віття.' (Йоана 15:1-3) Вони продукують "овочі духа", котрий то овоч є несамолюбне служення Богу Єгові і вжитий для благословення людей. Отже правдива виноградина се урядова часть Божої організації.

"Виноградина землі": "Виноградина землі" (Одкриття 14:18, 19) родить виноград або овоч землі. Земля представляє диявольську організацію видиму для чоловіка. Виноградина землі є як раз протиставленням правдивої виноградини і для того представляє урядову часть диявольської видимої організації. Виноградина землі видає овоч зла, через котрий Диявол три-

має людей в своїм підданстві. Ся фальшива виноградина землі й її овоч мусить бути знищена.

Про тискарню вина згадується ще в Одкриттію 14. і 19. голові окрім повисше згаданого прощтва. Здається, що в кождім случаю згадується про ту саму тискарню. Позаяк тискарня є знарядом, котрого вживає виноградар (Йоана 15:1), то виходить, що тискарня се знаряд котрого вживає Єгова до знищення сатанської організації. Се заключення є розумне як і на підставі Писання. Отже маючи властиве пояснення, ми не повинні мати трудностей віднайти значіння тієї тискарні.

Отже ясним є, що тискарня се Сион, т. є Божя організація, над котрою Ісус Христос є Головою. Сеї то організації Єгова вживає до знищення сатанської організації зараз на початку правління Божого справедливого правительства. Сей факт, що Ісус каже, що "я топтав виноград сам один", є доказом, що ніхто із номінальних послідувателів Христа не буде з Ним на Його стороні, лише ті, що цілковито посвятились Господу, котрі є почислені яко часть Його самого. — Пс. 110:3; Одкр. 19:14.

Яку ж часть виконують вірні послідувателі Ісуса Христа на землі у роботі нищення сатанської організації, представлені через топтання тискарні? Чи вони беруть яку будь часть в тім? Писання показують ясно, що правдиво посвячені Християни доручують лише повідомлення. Вони мають бути лише свідками для Бога і голосити людям про Божі заміри. (Іса. 61:2; 43:10-12) Жадний правдивий Християнин на землі не може робити насильства проти вла-

стей, котрі правлять людьми. Пімста належить до Бога, і Він виконає її у свій власний спосіб. "Мені відомщення, я віддам, глаголе Господь." — Жид. 10: 30.

Всі правдиві Християни котрі бачать початок Божого справедливого правительства, співати муть радісно хвалення Його і голосити муть людям добру новину, що Його царство прийшло і що Він спасе їх і дасть їм бажання їх сердець. Вони не будуть уживати фізичної сили проти теперішніх властей. Бог не потребує фізичної помочи, і насильство зі сторони Християнина цілковито противило ся б волі Його.

У двацятій голові у другій книзі Паралипомена є поданий живий образ сього. Там народи Моаба, Аммона, і з гори Сеір, потомки Езава, всі зручно представляють диявольську організацію, котра складається з визискачів, політикерів і проповідників, котрі увійшли в змову, щоби знищити Ізраїльтян. До Ізраїльтян Бог сказав: "Не бійтесь і не лякайтесь цієї великої орди, бо не ваша се війна, а Божя. Не ви будете битись сим разом; ви виступіть, стійте та дивіться на спасення Господне для вас. Юдо та Єрусалиме! не бійтесь і не жахайтесь. Завтра виступите їм на зустріч, і Господь буде при вас." (2 Парал. 20: 15, 17) Тоді Господь приказав, що коли військо буде йти до війни, то щоби напереді війск Ізраїля поставити співаків, щоби вони співали хвалення Єгови і висішали красоту Його святости. Те, що вони й робили; і Господь знищив армію ворога.

В гармонії із сим, пророк, описуючи роботу яку святі мають виконувати на землі, каже:

“Нехай торжествують праведні в славі, радуються на ложах своїх! Славославія Богу в устах їх, і обосторонь гострий меч в руці їх.” (Пс. 149: 5, 6) Ось такий то знаряд вони уживають яко учасники сеї великої битви. Вони є свідками Господніми, котрі проголошують вість о царстві, і свідчать про те, що Він має незадовго вчинити.

Віковічна Угода

Если Сатана є головним злочинцем, то чому Бог має вилляти свій гнів проти народів і людей? Одну із причин подає пророк Господень: “Бо земля вся зледащіла під живучими на ній, вони бо переступили закони; змінили устави; зломали вічний заповіт. Тим то пожере прокляття землю, й живучі на ній відберуть кару; за те попалені осадники землі, й не багато зостанесь людей.” — Іса. 24: 5, 6.

Про яку віковічну угоду тут пророк згадує? Коли потоп скінчився і Ной вийшов з ковчегу, тоді Бог зробив угоду з Нойом; і се є перша згадка в Біблії про безпосередню угоду між Богом а чоловіком.

Бог сказав Нойові, що кожде живе сотворіння буде поживою для нього; але що він не повинен їсти крові, тому що в крові — життя: “І страх і ляк перед вами нехай находить на всяку животину земну, і на всяке птаство небесне, і на все лазюче по землі, і на всяку рибу морську. На поталу вам подав я їх. Усяке движуще, що живе на землі, буде ваша їда; як зело травяне подаю вам усе. Тільки м'ясива з його крові, душею, щоб не їли. Крові бо ва-

шої, душ ваших, вимагатиму, на всякій животині мститимусь за неї і допевнятимусь душі людської від руки чоловіка, від руки брата його. Хто проляв кров людську, того кров теж проливати ме чоловік: бо в образ Божий сотворив Бог чоловіка.” — 1 Мойс. 9: 2-6.

Без сумніву, що наведені слова шестого вершика становлять часть тієї угоди і установляють вічне правило, що Бог є дателем життя, і що ніхто не може безкарно відібрати життя кому Бог не дасть власти або дозволення яко своєму слугі або ексекutorові. Пізнійше Бог дав свої статuti, в котрих були виразно зазначені Його закони для Ізраїльтянів. В тих законах було сказано: “Не вбивати меш!”

Бог дав свій закон Ізраїльтянам в деталі (подробно), і зробив особливий натиск на його значіння, подаючи виразно услівя. Він сказав, що кров несправедливо пролита опоганює землю. “І не опоганюйте землі, що живете на їй, кров бо опоганює землю; нічим не можна спокутувати землю за кров на їй пролиту, як тільки кровю того, хто пролив її.” — 4 Мойс. 35: 33.

Се вповні згаджується з словами пророка Ісаї, котрі ми навели повисше (Іса. 24: 5, 6), і обидва сі свідоцтва св. Письма відносяться до условин угоди, котру Бог зробив з Нойом відносно шановання людського життя.

В угоді з Нойом Бог обіцяв, що на землю ніколи не прийде потоп, котрий би знищив усяке тіло. Але се ще не була ціла угода. Як здається, то люди взагалі думають, що вони можуть всегда користати з тієї части угоди без

відвічальности до другої. Люди й народи, котрі приписували собі ту часть угоди, котра запевняла охорону від потопу всякому тілу, також зобов'язані до кожної части тієї угоди, помимо того, що многі думали, що та угода обнімала в собі лише першу часть. Если услівя тієї угоди були, що Бог мав стриматись від знищення всякого тіла водою, тоді Він міг був дотримати сю угоду і в той самий час знищити всяке тіло якимось иншим средством, еслиб Він уважав, що сього було треба. Отже із сеї обітниці, що земля буде охоронена від потопу, небулоб так великої потіхи, коли є много инших средств до знищення.

Вже самі слова тієї угоди показують, що обітниця, що вже не буде більше великого потопу, не була найважнішою частю тієї угоди. Бог сказав: "І постановлю заповіт мій з вами: що ніяке тіло не вимре вже від потопної води і не буде вже потопу водного, щоб спустошити всю землю." — 1 Мойс. 9: 11.

Тут муситься брати під розвагу контексти, бо що є виражене яко закон, сконечности становить часть угоди. Завважте, що Бог сказав: "І поставлю заповіт мій з вами." Се показує, що стримання ся від пролиття крови було частю тієї угоди.

В сій угоді є заключені також всі сотворіння, що мають життя. І щоби пригадувати чоловікові ту угоду, для того був даний йому знак. "І рече Господь Бог Ноягові: Ось вам знаменне заповіту, що я дав між мною і вами і між усякою живою душею, яка єсть з вами в роди вічні: райдугу мою покладаю в хмарі, щоб вона

була знаменом заповіту між мною і землею. І станеться, як наведу хмари понад землею, що зявиться веселка моя в хмарі. І спогадаю заповіт мій, що постав між мною і вами, і між усякою живою душею в усякому тілі: що не буде вже води потопної на погибель усякому тілу. А буде райдуга моя в хмарі, і дивитись му на її, щоб спогадати заповіт вічний між Богом і землею, і між усякою живою душею і всяким тілом, яке єсть на землі." — 1 Мойс. 9. 12-16.

Райдуга є тим знаком угоди і того, що вона обнімає. Се є знаком, що життя є святощі. Коли люди дивляться на той знак і розуміють його, то вони знають, що життя се свята річ, котрої не можна відібрати нікому без авторитету Єгови. Райдуга є знаком сеї угоди, як се виразно показують слова Господні: "Се знамення вмови, що постановив я проміж мною і усяким тілом, яке єсть на землі." — 1 Мойс. 9: 17.

Очевидно, що Бог хотів, щоби кождий чоловік дивився на райдугу і пригадував собі, що життя походить від Єгови, і що життя — се свята річ, і що його не можна відібрати безправно. Сю угоду Бог назвав віковичною угодою, тому що вона мусить існувати повіки. Бог ніколи не змінить свого висказаного права відносно пошани життя.

Аж до теперішнього часу Бог не старався регулювати справами володарів землі, однак володарі є відвічальні перед Ним на скільки вони мають знання або нагоди набути таке знання про Його закони. Божа угода з Нойом обнімає всі живучі сотворіння на землі. Се була Його

урядова угода, тому що вона оголошувала Його закон. Зломання сеї угоди від часу до часу через володарів і мешканців землі — се, що опоганило землю. Отже пророк каже, що зломання сеї віковичної угоди, є одна із причин Божого гніву проти організацій людських на землі.

Переступники Угоди

Бог Єгова є великим Сотворителем і Життядателем всіх сотворінь. Він — жерело життя. Кожде живе сотворіння наслідило право до життя до такої міри, яким Бог наділив його. Хто будь хто відбирає життя від когось, не в назначений Богом спосіб, той ломить угоду.

Головними переступниками тієї угоди були володарі землі. Розуміється, що се Сатана спонукав їх взяти такий мильний напрям; але се не увільняє їх од відвічальности. Люциферові як сторожеві чоловіка була дана сила смерти над тими, хто переступить Божий закон. Але Люцифер спротивився Богу і стався Сатаною, отцем брехні й убійства. Він відбирав людське життя після своїх власних вибагливостей. Він заціпав убійство в серцях людських і спричиняв многих поповняти убійство. Сатана побуджував людей зневажати Бога й ставатися переступниками угоди.

Кождий нарід в "Християнстві" ламав закон сієї віковичної угоди відносно святощey людського життя. Інші народи також ламали його; але ті народи, котрі називали себе християнськими, доказали своїм поступованням, що вони були добровільними гіпокритами і для того

заслугують на ганьбу. Коли Ісус був на землі, Він потвердив віковичну угоду відносно шанування людського життя. Він сказав: "Чували ви, що сказано старосвіцьким: Не вбий, а хто вбє, на того буде суд." — Мат. 5: 21.

На найбільшу ганьбу між людьми заслугоують ті, що розбуджували війну між людьми, і посиляли вбивати один другого, а самі лишались вдома і ділились здобичю тих нещасних, що були примушені воювати. Між тими, що заслужили на ганьбу, є духовенство, котре каже, що воно представляє Бога і Христа, і в той самий час своїми проповідями заохочувало мільйони молодих людей на поле битви, і обітувало їм, що если вони помруть в боротьбі на полі битви, то вони пійдуть просто до неба. Пригадайте собі ті мільйони невинних мужів, женщин і дітей, котрі терпіли і ще дальше терплять спричини війни, і знайте, що Бог зажадає обрахунку. Се буде Божий суд над правительствами світа. Сей суд є частю правління Його Царя, правильного Володаря землі, котрий то суд мусить наступити вкортці по розпочаттю Його царювання.

Його Імя

Ще инша причина задля котрої спаде гнів Божий на народи землі є та, що Він замірив оправдати своє імя в умах людських. Нехай ніхто сього мильно не зрозуміє. Бог не бажає імя для своєї власної користи. Ворог і його агенти відкинули імя Єгови на бік на велику шкоду людей. Коли Бог знищив Єгипет, то написано, що се Він зробив, "щоби придбати

Його [Ізраїля] собі в народи, і прославити своє ім'я." (2 Сам. 7: 23) Ціль цілковитого збурення сатанської організації, котрої Єгипет був прообразом, є та, щоби визволити людей і звернути їх ум до Бога, щоби вони пізнали Його ім'я. Бог є жерелом життя, і Він буде навчати людей, що Він обіцяв життя і що Він єдиний може дати життя й благословенства людству, і що із сим є близько звязане Його ім'я, бо ті благословенства для людей мусять прийти від Нього; і що знати Його і Його Христа, правильного Царя землі, значить — жити. — Йоана 17: 3.

Тишина

Остаточна боротьба між силами Сатани з одної сторони і з силами Господа на другій стороні, спричинить велике горе для людей на землі. У тім горю всі люди й народи побачать, що Господь перебрав у свої руки правління над справами людськими. Бог через свого пророка описує обставини серед яких люди будуть знаходитися в часі того горя. Так страшне те горе буде, що люди не будуть знати куди повернутись. Потім Він представляє образ, що по упадку злого й гноблючого володаря Сатани й його організації, буря втихомириться і спокій завитає між людей: "Мотаються, хиляться, як чоловік п'яний, поникла вся мудрість їх. Тоді до Господа вони у своїй тісноті взивають, і він виводить їх з біди їх. Він переміняє хуртовину на тишину, і філі втихомирились. І вони радіють, що стає тихо, і до бажаної пристані він їх приводить." — Пс. 107: 27-30.

Відбудовання

Тоді Божий пророк представляє Ісуса Христа, великого Князя і Царя, котрий приходить до людей в смирності із заміром зробити їм добро. Його представлено, що Він перебирає власть і правління над всіма справами землі для загального добра людства. "Се цар твій надходить до тебе, справедливий і спасаючий. . . . Тоді я поторошу вози боєні в Ефраїма й боєні коні в Єрусалимі та й поломаний буде лук воєнний; він бо проповідати ме мир народам, і зацарює од моря до моря, від ріки та й до кінців землі." — Зах. 9: 9, 10.

Потім зараз наступить робота відбудовання. Треба завважати, що всі із вірних мужів згаданих в Писаннях, названі "старозавітними угодниками", були будівничими. Вони яко совершенні люди на землі і видимі представителі правительства, будуть виконувати роботу відбудовання під керівництвом справедливого Царя. Сю роботу вони будуть виконувати для їх помочи, потіхи й добра людей. "Буде час, що на царстві сидіти ме правий, та й князі його правити муть по закону." (Іса. 32: 1) Сі вірні мужі або князі на землі будуть становити правицю або силу Господню видиму для людей, "і силу царя, що любить правосудде!" — Пс. 99: 4.

Христос був представлений в Давиді, і яко такий Він буде Проводарем і Учителем для людей і буде провадити їх правдивою дорогою через видимих агентів, вірних князів землі. — Іса. 55: 4.

Пригноблення

Сатана, через своїх видимих представителів на землі, через довгий час гнобив людей. Під справедливим правлінням Господнього правительства всяке гноблення стане. В той час не тільки гнобителям, котрі правлять Ромунією, але жадним иншим подібним їм, не буде дозволено гнобити людей. Тоді справдиться пророцтво: "Господь цар на віки вічні; народи [пригноблені] щезають із землі його. Щоб судити правду сиротині і пригнобленому, щоб чоловік, що із землі взявся, не лякався більше." — Пс. 10: 16, 18.

Малі властители через довгий час були гноблені через тих, що мають силу й багатство. Наймити були гноблені дотично їх плати. Вдови й сироти були гноблені; і рука гнобителя тяжіла на всіх слабих одиницях як і на народах. Сьому гнобленню помагали й співділяли ті, що називали себе імям Христа. (Якова 2: 6, 7) Під правлінням Божого справедливого правительства всяке гноблення мусить устати, тому що той Володар буде "царювати жезлом залізним" і змусить кожного поступати справедливо. (Одкр. 2: 27) Гнобителям не буде дозволено гнобити людей. (Зах. 9: 8) Про сих гнобителів Господь каже: "Прийду до вас, щоб судити суд, й буду скорим свідком проти чарівників, перелюбників і тих, що божаться льживо, що вдержують плату щоденного робітника, притісняють удовиць і сиріт та відпихають од себе приходня й не бояться мене, говорить Господь Саваот." — Мал. 3: 5.

Правління Господнього правительства буде

в користь бідних. “По справедливості судити ме вбогих.” (Іса. 11:4) Кождий буде змушений поступати по правді з своїм ближнім. “Так говорить Господь Саваот: Чиніте правду на суді, й доказуйте любов та милосерде кожен до свого ближнього. Не тісніть ні вдови ні сироти, заволоки та злиденника, й не мисліть у вашім серці зла одно одному.” — Зах. 7:9, 10.

В теперішніх лукавих правительствах, люди, котрі не продукують нічого, лежать на своїх ложах і видумують різні пляни, як би ограбити свого ближнього. Жадні із таких плянів тоді не будуть дозволені доспіти. Тоді не буде крадіжей ані підступів ані інших подібних злочинств. Тоді не буде жорстоких спілок так званими трестами до наложення несправедливого тягару на людей. “Горе тим, що задумують беззаконності, і вже на ложах своїх укладають ледаче, щоб довершити все те від ранку, від досвітку, — тому, що вони чують силу в руках своїх. Забажають ниви, й забирають її, — будинку, й віддіймають його; загарбують людину й дім її, чоловіка й його наслідде.” — Мих. 2:1, 2.

Оснувателі американського правительства сказали, що всі люди є сотворені з рівними правами і що всі люди повинні бути рівні перед законом. Вони сказали добре, але їх слова не були виконані на ділі. Противно, простих людей не вважають ані не трактують рівно. Вони були обробовані й овоч їх праці був ограблений від них. Але так не буде у справедливім царстві Господа; бо тоді будуть казати: “Нехай перебудуть у тебе прогнані мої Моабії;

будь їм захистом перед грабіжником; бо й так зникне гнобитель, грабіж перестане, а ті, що на них назирають, щезнуть із землі. Милосердем стане твердо в пробутку Давидовому престолу правди, й засяде на нім в справедливості суддя, що шукати ме правди й до правосуду змагати." — Іса. 16: 4, 5.

Сила справедливого Царя буде вжита для користи слабих як і сильних. "Нехай Він судить правду пригнобленим людям; . . . а гнобителя нехай він розтопче." — Пс. 72: 4.

Суд Людей

Під справедливим правлінням великого Царя справедливість буде вимірена для всіх; і всі люди будуть суджені поправді, і для того всі будуть приведені до правди. (1 Тим. 2: 3-6) Повсюди правду будуть говорити і правдою наповниться ціла земля. (Авв. 2: 14) Тоді не будуть голосити фальшивих наук щоби ошукати людей. Нині люди не можуть рішити що є правда, тому що фальшиві вчителі практикують много зводництва. У теперішніх злих правительствах на землі люди, що посідають майно, вплив і силу, ставлять у силі фальшивих свідків, котрих вони наймають для фальшивого свідоцтва; і сим чином побіджають справедливість. Злочинники вминають кару, а невинні терплять. Таких обставин не буде під правлінням справедливого правительства Господнього. "Бо призначив день, в котрий судити ме вселенну правдою через Чоловіка, котрого наперед постановив, подаючи певноту

всім, воскресивши Його з мертвих.” — Діян. 17: 31.

Нема сумніву, що в кождім правительстві на землі є люди з добрими замірами, котрі бажають бачити правління правительства для загального добра людей. У кожній добі були такі мужі; але всі мусять згодитися, що се правління над людьми через упавших людей було всегда нерівне. Сі многі сумні досвідчення, записані в людській історії, повинні навчити вічно триваючої лекції всіх людей, котрі бажають кращих обставин. Одна із тих лекцій є, що безріжниці як сильно упавший чоловік старається мати чесне і справедливе правительство в краю, то він не може установити його. Бог обіцяв установити справедливість, щоби люди могли тішитись справедливим правительством. Та прийшов час коли Боже справедливе правительство вже починається. Чому ж тоді далше зважати на слабенькі, безовочні теорії й змагання людей? Божий назначений час судити світ прийшов, і той суд буде справедливий і добрий. “Але Господь пробуває на віки; він приготував на суд престол свій. І він, він судить народи по правоті.” — Пс. 9: 7, 8.

Много століть тому назад Єгова обіцяв, що Його помазаний Цар буде тим средством для благословення всіх народів і племен землі. (1 Мойс. 22: 18) Ся обітниця певно сповниться, і вже прийшов час, що вона починається сповняти. Правління справедливого правительства принесе бажання людей. “Перед ним поклоняться всі царі, йому служити муть всі народи. Він бо спасе бідного, що о поміч кличе, і при-

гнобленого, що жадного помічника не має. Імя його вічне; доки сонця стане, буде імя його; в йому будуть один одного благословити; всі народи будуть прославляти його." (Пс. 72: 11, 12, 17) "Нехай радуються і веселяться племена; ти бо будеш правотою судити народи, і роди на землі — ти поведеш їх." — Пс. 67: 4.

У Писаннях "святий город" є символом Божого справедливого правительства. У своїм видінні на виспі Патмос Йоан бачив чисте й справедливе правительство, котрого власть сягала від неба до землі, і воля Божа була виконана, як в небі так і на землі. "А я Йоан бачив город той святий, новий Єрусалим, що сховався від Бога з неба, приготований, як невіста украшена чоловікові своєму. І чув я голос великий з неба, що глаголав: Ось, оселя Божа з людьми, і домовати ме з ними; а вони будуть Його люди, і сам Бог буде з ними, Бог їх." — Одкр. 21: 2, 3.

Бог Єгова буде з людьми через своїх представителів вірних угодників на землі, котрі будуть виконувати волю Божу виповіджену через Його помазаного Царя. Правління того правительства напевно буде будуючим і принесе благословенство для людства. Щоби люди могли почути і бути запевнені в сім часі неволі, то Господь велів Йоанові написати відносно Царя на Його престолі: "І рече Сидячий на престолі: Ось, усе нове роблю. І рече мені: Напиши; сі бо слова правдиві і вірні." — Одкр. 21: 5.

Правління й відбудовання світа буде поступати вперед. Люди спізнають, що їх невидимий Володар є справедливий і правдивий; і се вони

спізнають через його відношення до них і через Його видимих представителів, як і через безпосереднє зсилення благословенств для них. Люди будуть мусіли ділати і вчитися справедливості, і Господь постарався о средство до виконання тогож. "Коли бо присуди твої діються на землі, тоді живучі на світі навчаються справедливості." (Іса. 26: 9) Для заохочення і потіхи тих, що щиро бажають справедливості, Бог уможливив в сім часі, через студіювання його Слова, показати декотрі чудові благословенства, які спливуть на людей під Його ласкавим правлінням.

Добродійства

ЄГОВА має незміримий скарб благословенств і добродійств для тих, що люблять Його. Сими благословенствами Він обдарить людей підчас правління свого правительства. Нині, серед великої недолі і клопоту між людьми на землі, Господь дозволив чесним людям, що шукають правди, наперед предвидіти декотрі благословенства, які в невдовзі Він дасть людям. Вірою Його пророк бачив ці благословенства сходячі і воскликнув: "Прославляй, душе моя, Господа, і не забудь усі добродійства його!" (Пс. 103:2) Для тих, що бажають бачити справедливість між людьми на землі, буде великим задоволенням пізнати, що ці благословенства уже близько. Се знання можна дістати з св. Письма в світлі нинішніх подій. На се прийшов Божий час. Між великими добродійствами якими Він наділить людей є: мир, безпеченство, добробут, достаток, здоровля, сила і життя.

Мир

Правительства землі, котрі належать до Лігі Народів, стараються бодай поверховно завести мир і безпеченство. Однак вони не будуть успішні хочайби вони й приложили найщиріші змагання. Вдійсности Ліга Народів се — тимчасове змагання заспокоїти публичне домагання миру. Люди бажають мира, і Ліга Народів для

них наче те стибло соломи для потапаючого чоловіка, котрий не бачить нічого іншого, хапається його, як останного ратунку. Сатана спонукав народи прийняти Лігу Народів, а ціль його в сім є, щоб відвернути людей від Бога і тримати їх під своєю цілковитою контролею. Єгова предвидів і предсказав сей чин і судьбу Лігі Народів сими словами: "Ворогуйте собі, народи, та тремтіть; вважайте, всі далекі землі! В'оружуйтесь, та тремтіть; заперізуйтеся до бою, але дрожіть! Складайте задуми, та вони в ніщо обернуться; виповідайте їх слов'ом, та воно не збудесь, бо се — з нами Бог!" — Іса. 8: 9, 10.

Урядове справоздання конгресу Сполучених Держав, з дня 5. марта, 1928 р., показує, що "поверх вісімдесять і два відсотки зі всього приходу з Сполучених Держав тепер видається на попертя воєнних плянів; і хіба що сей нарід зачне воювати з якимось другим народом, так внутрішній вибух неминучий." Жадний інший нарід у світі так не любить миру, як люди в Сполучених Державах. Чому ж тоді вони малиб' видавати таку велику суму грошей на приготування до війни? Всі інші народи прикладають свої найлучші старання, щоби приготувитись до війни, а однак всі народи заявляють, що вони не бажають війни. Сатана, невидимий і лукавий володар, примушує в сім часі правительства землі до таких обставин і збирає їх на велику війну Армагедону, так як Господь предсказав. (Одкр. 16: 13-16) На ці факти муситься звернути увагу людей.

Звичайні люди в одній державі не хотять

війни проти звичайних людей в другій державі. Простих людей, котрі несуть тягарі воєнні, навіть ніхто не радиться. Се лишень горстка одиниць, в чиїх руках спочиває льос правительства, рішає конечність війни задля певних торговельних цілей, або, щоби пімститись за якусь заподіяну майбутню або правдиву кривду. Тоді наступає виміна дипломатичних нотів між сими народами і робиться старання осунути трудности. По урочистій нараді, один нарід виповідає війну проти другого. Ті, що виповідають війну, остаються в дома, а простий нарід, котрий є цілковито несвідомий причини війни, поспішно є висланий на боевий фронт терпіти й вмирати. Єслиб двох приватних горожанів вимінялися нотою між собою в цілі полагодити свої непорозуміння і тоді згодилися стрінати себе на полю і полагодити сю трудність смертельним оружєм, і єслиб один із них умер, тоді той, що лишивсяб, бувби суджений за вбійство першого степеня. Народ складається з многих людей, а однак є під контролею кількох одиниць. Отже тут можна властиво спитати: Яка різниця між злочинством поповненим двома людьми, а злочинством сотнями людей? Коли по нараді кількох одиниць, що мають до чинення з управою правительства, вони стараються полагодити свої непорозуміння на полю з смертельним оружєм, тоді вони називають се "війна". Тих же, що розбудили війну і оплянували її, відзначається ріжними почесними відзнаками і медалями. Єслиб провокатори війни були самі повбивані, то се вже булоб досить велике зло; але коли без дозволення людей мі-

ліони невинних мусять умерати, тоді ся справа стає далеко гірша. Коли мільйони чоловіків, женщин і дітей мусять терпіти, тоді жах війни стає неописаний.

Напримір молодий чоловік, що любить мир і дім, бере собі жену котру він любить. Перед ними будучність видається ясна. Він не завважав, як воєнні хмари грозять спокою причини переговорів між правительствами. Нагло вибухає війна; без жадної остороги наперед його беруть до війська, відривають його від його молодї жінки, і женуть його наперед до огню. Жена його переносить великий страх і муку, і серед таких нещасних обставин родиться їй диття. Правительство дає розказ, що пожива мусить бути заощаджена, і навіть маленьким дітям покарм ограничується. Визискачі захоплюють поживу в свої руки і підносять ціну. Ся жінка неможе купити поживи ні собі ані дитині. Вона бачить, як її дитина мізерніє задля браку поживи. Нарешті те диття вмирає, котрого отець навіть не бачив, і підчас коли його отець на полю битви старається вбивати інших або бути вбитим. Если ж він перебуває війну, то він поверне додому знищений на тілі й на здоровлю, а його молода жена постарілась від смутку й нужди. Їх медовий місяць був подібний квіточці, що зацвितе в ранці, але котра є стята й зів'яне нім ще сонце зійде. Днесь знаходяться мільйони родин, котрі терплять від дикости війни. Не дивно, що з початком 1928 р. надзвичайна петиція була підписана множеством звичайних людей в Англії, і представлена правительстві, заявляючи, що на випадок дру-

гої війни вони відмовляться брати участь. Люди бажають мира; але тут можна отверто заявити, що коли друга війна вибухне, то вони будуть брати в ній участь, тому що такий буде розказ і тому що правительства настрашать їх і загрозять їм, еслиб люди не схотіли воювати.

Війна родить ненависть. Безмірне самолюбство розвивається в ненависть. Довге терпіння й гнет витворює ненависть. Довго триваюча несправедливість витворює ненависть. Правительства сього світа понайбільшій часті є відвічальні за виховання й розвій ненависти між людьми. На чолі тих правительств є Сатана, котрий заціпив ненависть в серцях людських і розвинув велике самолюбство, а головно в правительствах. Та замість ненависти мусить бути заціплена любов у серцях людей. Ненависть уподоблена до серця з каменя. Любов робить серця людські ніжні й ласкаві. Любов — се обявлення несамолюбства. Одно із великих добродійств яке люди отримують під справедливим правительством Божим, буде те, що Він знесе всякі війни і заціпить в серцях людських любов, і тоді наступить вічний мир.

Через свого пророка Бог предсказав, що Він установить справедливе правительство, котре Він вивисшить його понад усі його правительства на землі, і заявив, що всі народи поплинуть до нього: "І пійдуть многі народи й скажуть: Ходіть, вийдемо на гору [до правительства] Господню, в дом Бога Якового, а він покаже нам свої дороги [правду], й будемо ходити стежками [справедливости] його, бо з Сиону вийде закон, і слово Господне — з Єру-

салиму. І судити ме він народи, й карати ме многих людей; і перероблять мечі свої на леміші, а списи свої на серпи, й не буде народ на народ меча підіймати, та й не буде більше вчитись воювати." — Іса. 2: 3, 4.

Бог — любов. Всі Його закони дані для чоловіка можуть сповнити ті, що не є самолюбні. "Любов ближньому зла не робить; тим любов — сповнення закону." (Рим. 13:10) Відносячися до часу, коли Його правительство буде в повній силі на землі, Бог так говорить відносно людей: "Давши закони мої в думку їх, і на серцях їх напишу їх, і буду їм Бог, а вони будуть мені народ." — Жид. 8: 10.

Відносячися до свого Царя, котрого Бог посадив на своїм престолі, і котрий буде царювати над світом, писання говорить: "Власть [правительство] на раменах його. Він є Князем мира і царству Його не буде кінця." (Іса. 9: 6, 7) Тоді "поломаний буде лук воєнний; він бо проповідати ме мир народам, і зацарює від моря до моря, від ріки та й до кінців землі." (Зах. 9: 10) Се значить, що тоді буде мир між людьми на всій землі. Жах війни промине навіки, і тоді не будуть більше воювати. Сього добродійства для людей не можна описати словами. Коли люди спізнають і зрозуміють сю правду, тоді вони будуть співати з радости.

Звіря гір і лісів знаходяться у ворожім відношенню до чоловіка. Вони стараються убити чоловіка, а чоловік убити їх. Під справедливим правительством Господа, мир буде навіки установлений між диким звірям а чоловіком. Бог, розуміється, знає мову звірят і птиць воз-

душних і Він промовить до них в їх власній мові і утихомирить їх страх перед чоловіком, і мир буде установлений між диким звірям а чоловіком. "І вчиню тоді вмову задля них із звірями польовими, з птаством під небом і всім тим, що човгає по землі; й закину луки та мечі й війну з землі, й дам їм жити безпечно." (Осії 2:18) Далше про Його справедливе правительство і добродійства мира, яке воно принесе, написано: "Справедливість буде в його поясом чересел, а правда — підперезом ребер у його. Тоді буде вовк укупі із ягнятком жити, барс — із козеням лежати; та телятко, левчук і віл зможуть жити разом, а мала дитина зможе їх пасти. І ведмедиця й корова вкупі пастись будуть, а їх маленькі лежати муть поруч, бо й лев соломою харчитись разом з волом буде; і хлопятко грати меться над корою гаспида, і дитина засуне руку свою у гніздо зміїне. На всій святій горі в мене одні одним шкодити не будуть, бо земля так повна буде розумінням Бога, як водою море." — Іса. 11:5-9.

Безпеченство

Під правлінням теперішнього несправедливого правительства люди взагалі не чуються безпечні ні свого майна, ані членів свого тіла, ані також життя. Людське бажання справедливости є виражене в конституції, що є основним законом правительства в Сполучених Державах. Автори сього документу бажали бачити справедливість і безсумніву, приложили свої найлучші старання, щоби установити її на землі. Та невидимий ворог ужив свого злого впливу

й правлючі сили небаром відойшли від сього основного закону і то до такого степення, що першу конституцію можна тепер заледви пізнати. Кількох людей, що посідають величезну суму грошей і велику силу й вплив між урядниками народу, витворили великі монополі. Сі самолюбні люди входять в правительственні справи з тією цілею, щоби збільшити свою силу й багатство. Для них свобода, мир, майно, а навіть життя людське — се річ другорядної ваги. Сі самолюбні люди, маючи звязь з правительством, ставлять свій знаряд в часі виборів до уряду. Люди ніби вибирають своїх представителів до різних відділів правительства, але сих представителів скоро захоплюють самолюбні інтереса. Ті, що повинні бути слугами людей, — тепер спонукані установляти права проти загального добра, а на користь кількох одиниць. При помочи таких законів, люди є визискані, обробовані й ошукані. Декотрі горожани вдаються до суду за справедливістю, але і там вони знаходять, що самолюбні монополі вплинули на судівництво. Вони скоро пізнають, що чоловік без великого майна й впливу немає жадного значіння в суді. Добре сказав один із визначних американських адвокатів:

Нігде в нашім соціалнім життю для пересічного горожанина не є так виразно показана різниця між багатим з бідним, як перед судом справедливости. Нігде вона не повинна бути менша. . . . За гроші можна набути найздібніші і зручніші адвокати. . . . Докази сього можна зібрати з кожного жерела. Бідний чоловік мусить бути задоволений без сих користей.

Один чоловік, Сінклер, властитель многих міліонів долярів і сильного впливу, був постав-

лений на суд у Вашингтоні, в народній столиці, за се, що він ошукав правительство Сполучених Держав в запасі оливи. Підчас судової розправи, закиди були зроблені оскарженому, що він старався підкупити лаву присяглих. Сей процес закінчився сим, що Сінклера увільнено від вини. Яко дальший доказ, що правительство Сполучених Держав (одно з найідеальніших правительств у світі) не трактує своїх горожан однаково, то про се нехай посвідчать кількох досвідчених сенаторів. Зараз по увільненню Сінклера слідуючі заявлення були зроблені через сенаторів Сполучених Держав і появились у публичних часописах з дня 22. квітня, 1928 р.:

Сенатор Гефлін сказав:

“Се переконає людей, що в сім краю існує “двоєка система” судження переступників: одна для бідних а друга для багатих. На справі Сінклера ми знайшли, що він пробував підкупити лаву присяглих. Та вирок Найвисшого Суду видається досить дивним, зогляду на се, що ціла справа була напятавана наскрізь ошукством.”

Сенатор Норіс сказав:

“Вирок увільнення показує, що се неможливо засудити сотки мільонів доларів через систему лаву присяглих. Найвисший Суд заявив цілу справу ошукством. Сінклер навіть не старався здавати свого свідцтва і не заперечував оскарження. Його увільнення від вини доказує, що если хтось має досить грошей, то він може утічи від усього.”

Сенатор Едвардс сказав:

“Се не суд присяглих увільнив Сінклера, але двоєдушність провідників републиканської партії, урядників кабінету й публичних слуг, котрі займають урядові позиції в Гардінг-Куледжа адміністрації, котра приготувала дорогу до такого шкандалю, який відбувся нині в народній столиці. Если високі й сильні

урядники сього правительства можуть бути підкуплені і заплачені без карно, то чому Америка має класти цілий тягар вимірення справедливости для переступників на плечі слабих і зубожливих присяглих, котрих вроджена упавиість в одинокою зброєю проти страху й ошуства?"

Такі обставини не будуть могли існувати під Божим правительством, тому що те правительство буде справедливе, і всі люди, як бідні так і багаті, будуть трактовані рівно. (Іса. 11:4) Вдійсности там не буде багатих ані бідних. Там будуть горді і вбогі духом; але горді будуть змушені зійти на долину з їх високих позицій, а бідні й покірні будуть піднесені, щоби всі були рівні перед великим, правдивим і справедливим Суддею.

В теперішнім часі, люди, скрайно самолюбні, при помочи їх багаства, сили й впливу, контролюють великі публичні часописи, через котрі вони формують людські опінії після їх вподоби, і сим чином вони засліплюють людей до правди. Редактори многих сих часописей друкувалиб правду, еслиб їм не перешкаждали, але вони мусять піддатися під контроль самолюбних інтересів, або бути покрушеними. Наслідок сього є, що коли подати правду до сих часописей, то вони або цілковито здушуть її, або так скоротять, що її неможна пізнати як правду.

Але коли якийсь духовник виголосить свою власну мудрість і сим понижить Бога й Його Слово, представляючи його яко негідне до застановлення, тоді часописи голосять про се широко. Великі багатері знають добре, як гладити амбітне духовенство. Вони кидають духо-

венству маленький охлап, а духовенство запальчиво вганяється за ним. Ті, що дійсно контролюють правительством, толерують духовенство, тому що вони вживають його до ошукування й грабіжи людей. Духовенство достарчає побожної картини з диму, поза котрою ховаються безсовесні визискачі. Один із так званих і нібито представителів Господа, має задачу в домі законодавчого тіла молитися о благословенство на тих, що є напаятовані як "пачкарі, перекупники й хабарники". Єсли ж хтось з духовенства виголосить незвичайну молитву й попросить о благословенство на сих людей, котрі розбуджують війну й рабують людей, тоді часописи розписуються і похваляють се.

Підчас коли "пачкарі, підкупники й хабарники" доглядають правительственних справ, то людей визискують ще інші самолюбні інтереса, під титулом і назвою трести або фінансові інституції, котрі отримують спеціальну охорону від правительства. Сі фінансові інституції спричиняють, що певне число з більше поважних горожанів в громаді вкладають певну суму грошей яко акції в їх корпорації й тоді спілки уживають сих горожан для заспокоєння визисканих мас. Тоді ті самолюбні інтереса, при помочи духовенства й підкупних часописей, стараються всіма силами здушити правду і тримати людей в незнанню дійсної правди.

Одно з великих благословенств, яке принесе людям Боже правительство справедливости й Його Христа, буде осунення заслони несвідомости й гріху й звернення людей до світла, так що правда буде знана й люди будуть могли

зрозуміти, що всі їх добродійства й благословенства походять від Бога Єгови. Відносно сього є написано: "І зроблю суд мірою, а справедливість — вагою, і, наче градом спустошене буде втече ще льжи, й води затоплять місце вашого сховку." (Іса. 28:17) "І порве він на сій горі покривало, що вкриває всі народи, — покривало, що лежить на всіх племенах." — Іса. 25:7.

Люди тепер не чуються безпечними в їх домах ані свого майна. Возмім наприклад молодого чоловіка, що купує собі скромний дім у місті або маленьке господарство. Згодом він довідується, що він мусить заплатити премію якійсь фінансовій інституції, щоби він міг дістати позичку на свою посілість. Далше, він мусить заплатити високий відсоток на своїй гіпотечі, і також чим раз більші податки, як загальні так і спеціальні. Він скоро побачить, що тягар стає так великий, що його дім є zagrożений, і тому він знаходиться в безнастаннім страсі, що він стратить свій дім. Та скорше чи пізніше його тягар стає незносимий, речинець гіпотечки кінчиться, і його майно знаходиться в руках самолюбного інтересу. Одно із великих добродійств яке люди отримують під справедливим правительством Господа буде, що чоловік буде безпечний свого дому й свого життя. Тоді люди будуть будувати свої власні доми й жити в них. Вони не будуть будувати домів, щоб хтось інший забрав від них. (Іса. 65:22) Гнобителям і лихварам не буде дозволено виконувати їх нікчемні діла. Обставини будуть сприяючі й рівні, і всі будуть мати однаковий

привилей. Під справедливим правительством Господа, чоловік не буде боятись. "Ні, тоді кожне буде сидіти у себе під виноградиною й під фіговиною й не буде нікого лякатись; бо Господь сил небесних вирік се устами своїми." — Мих. 4: 4.

Добробут

Ще одно велике добродійство, яке люди отримують під справедливим правительством Господа, буде правління для загального добра всіх. Напримір, радіо належить до Бога. Він постарався для чоловіка й привів його до світла у властивім часі, щоби проголосити Його царство. Тепер самолюбні інтереса хотілиби контролювати радіом і вживати його цілковито для самолюбних цілей. Та Бог постарався, що в Його назначенім часі всі люди будуть чути правду, і Він ужие радія яко одно із средств для усвідомлення людей. Його блискавиці будуть розносити Його вість правди і провадити людей на праведну путь. (Йова 38: 35; Пс. 43: 3) Господь судити ме своїх людей правдою, і для того вони мусять знати правду; і Він буде вживати свого власного способу, щоби доручити їм правду.

Вираз "земля" у св. Письмі, символічно представляє видиму організацію Божого царства на землі. "Зійде правда на землі, а справедливість буде дивитись з неба." (Пс. 85: 11) Бог сотворив землю для чоловіка. (Іса. 45: 12, 18) Він вложив електрику на землі й навкола землі для загального добра людей. Сила морських фаль належить до Господа, бо "Господня земля й

вся повня її, круг землі й хто живе на йому." (Пс. 24:1) Ті винаходи будуть висвічені для загального добра людей. (Дан. 12:4) Сили фаль морських будуть тягнути великі машини, котрі вже є винайдені, і будуть випродукувати електрику, що буде освічувати всі дома й достарчати тепла для всіх помешкань, і силу для оперовання потрібних машин в домах як і на полю. Люди будуть платити малі й умірковани податки, щоби лише покрити потрібні кошта оперовання, але нікому не буде дозволено жати самолюбних зиськів із сього, тому що нікому не буде дозволено гнобити або шкодити у всім святім Його царстві. Се буде одно із великих добродійств для людей. — Іса. 11:9.

Єслиби лишень малий відсоток з податків Сполучених Держав був ужитий до будовання великих доріг, до оліпшення машин для виробу електричної сили водою, то сей край бувби чудово розвинений і не булоб людей без заняття. Уявім собі, щоби збудувати великий шлях від моря до моря; здовж шляху впущена електрика; в середній части того шляху, дороги для поспішних потягів; знов з обох боків тієї дороги широкі бульварди для тягарових самоходів; поза сими бульвардами, широкі дороги для самоходів прогулькових; а знов з кожного боку тватовари для тих, що бажають ходити пішки. Знов вздовж того шляху в віддалі по кільканайцять миль, побудовані для людей гостинниці, де люди могли б дістати відпочинок і вигоду за умірковану ціну. Таке розпорядження булоб великим добродійством для людей. Господь зробить се і багато більше. Все

багатство і всі сили будуть ужиті справедливим Володарем для загального добра людей. Тоді люди не будуть шукати заняття, щоби заробити десь на хліб. Тоді не будуть накладати тягарів на людей. В той час не лише правительство буде ділати для загального добра, але Господь установить справедливість на землі і правда витати ме серед людей. "Зійде правда на землі, а справедливість буде дивитись з неба. І пішле Господь добро, і земля наша видасть плід свій. Буде йти справедливість поперед него, і ставити стопи його на праву дорогу." — Пс. 85: 11-13.

Господне правительство доконає великого діла відбудовання для загального добра людей. Він приверне пусті землі й опустілі місця зацвітуть рожами і стануться плодовиті. Люди будуть безпечні свого майна, і свого життя, і своєї свободи; і всі будуть вчитись робити по правді.

Достатки

Коли Соломон був царем над Жидами, його царювання відзначилось великим успіхом, задоволенням і радістю. Палистина се невеликий край, але в тім часі було много людей в тім краю. Бог обіцяв Ізраїлеві, що Він буде щедро благословити їх, если вони будуть послухні Йому, і підчас царювання Соломона Він благословив їх. (1 Цар. 4: 1, 20) Правительство Соломона було прообразом справедливого правительства Божого Сина. Отже Соломоне царювання представляло дійсність, що в царстві Месії буде великий добробут, задо-

волення і радість між людьми. Такий володар або управитель слушно здобуває собі славу, если він дбає о загальне добро людей. Се правило є зазначене через Господа: "Величин цар тоді, як люд великий лічбою, як же омаль людей — біда князеві." (Прип. 14:28) В гармонії з сим Ісус сказав: "І я, як буду піднятий від землі, всіх притягну до себе." (Йоана 12:32) Ми абсолютно можемо бути певні, що під справедливим правительством інтереса людські будуть забезпечені і добродійства сього правительства досягнуть все людство. Благословенства, які Бог обіцяв Ізраїлеві, если вони будуть послухні, помножаться для всіх народів землі. — 5 Мойс. 15:4-10.

Кождий здорово думающий чоловік може ясно бачити, що в краю таким як Сполучені Держави, де є подостатком матеріяльного майна, мусить бути щось радикально зле коли більше чим мільон людей не можуть знайти заняття, щоб заробити собі на життя. Сей сумний стан стає чим раз більше поважний, коли застановитись, що в той самий час мільйони доларів денно змінюють руки серед тих, що грають на біржі продуктами і працею інших. Сполучені Держави є найбільше сприяючий край і правительсто на землі. Під справедливим правительством Єгови і Його Царя всі люди будуть мати нагоду працювати і будуть мусіли працювати. Гра на біржі не буде дозволена. Праця є благословенством для чоловіка, і приносить задоволення коли він тішиться овочом своєї праці. Праця стає скучна й тяжка, коли чоловік мусить виконувати її серед лихих

обставин і коли його весь зарібок несправедливо забраний від нього.

Під Божим правительством люди “марно трудитись не будуть, ні діти роджати на горе”. (Іса. 65: 23) Вони будуть всі тішитись овочом своєї праці. Терне і будаки через довгий час покривали землю й спричиняли велику трудність для чоловіка дістати добрий видаток із землі. Господь покаже чоловікові як осунути ці нерешкоди, щоб збіжа було видатне. — Іса. 55: 13.

Голод був один із великих ворогів чоловіка під правлінням Сатани. Під справедливим правлінням Божого правительства не буде голоднечи. “Тоді земля дасть плоди свої; і Бог, наш Бог, благословити ме нас.” — Пс. 67: 6, *англ. перек.*

Під сим лихим правительством пануюча кляса не терпить голоднечи, але жиє в достатках. Пророк описує сю клясу так: “А нині ми гордих славимо щасливими: красше врядились беззаконники, та й хоч спокушують Бога, а живуть без ушкоди.” — Мал. 3: 15.

Обставини будуть цілковито змінені коли справедливий Цар возьме повну власть і зачне володіти. Тоді люди будуть мати подостатком всього і будуть радуватись. “Як много праведних, — люди веселяться; як запанують же ледачі, тоді народ стогне.” (Прип. 29: 2) Коли продукта поживи і одежи будуть поділені по справедливості, тоді люди будуть задоволені й будуть щасливі. “І приладить Господь сил на сій горі гостину для всіх народів із товстих страв, — гостину з шпігу в костях і з самих вин чистих.” — Іса. 25: 6.

Здоровля

Люди тепер потребують дуже здоровля. Єслиб всі люди мали здоровля, то се булоб великим добродійством для них. Теперішні правительства підприняли деякі кроки для охорони здоровля публики, але чинячи се, вони визискують людей. Многі, що кажуть, що вони служать слабим, однак потайно роблять слабими тих, що здорові, щоби жати з них грошеву користь. Пожива є занечищена до тієї міри, що часто з неї повстають слабости.

Під Божим справедливим правительством люди будуть навчені що вони мають їсти і як їсти; вони будуть навчені санітарности, як спати і як управляти своїм тілом, і нікому не буде дозволено ошукувати їх. Тоді людям скажуть правду і вони пізнають правду, стануть заохочені нею і будуть користати із неї і поступати вперед скоро. Бог вигоїть слабих і вони стануть здорові. Він каже: "Ось я приложу їм плястир та ліцющі масті, і повигоюю їх, і дам їм повний мир та й покажу вірність мою." (Ерем. 33:6) "І [тоді] ніхто з осадників не скаже: я не здужаю." — Іса. 33:24.

Сила

Сила ума й тіла буде ще одним вічним добродійством, яке люди отримають і будуть тішитись під справедливим Божим правительством. Тепер є багато тілесно сліпих і також засліплених до правди. "Тоді прозрять очі в сліпих" і "уші в глухих відтворяться". (Іса. 35:5; 29:18) Бог велить розказувати сі дорогі прав-

ди людям тепер, щоби вони набирали сили із них. — Іса. 35: 3, 4.

Всім послушним законі Божому, є запевнено, що вони отримають силу, тому що "безвинному дорога Господня — твердиня." (Прип. 10: 29) Старий, слабий й немічний чоловік буде приходити до сили, коли він буде послушний праведному Цареві. Великим Учителем правди й справедливості є Божий помазаний Цар, Ісус Христос. Він є Посланником, котрий на приказ Єгови приносить правду і мир для людей. Всі люди будуть приведені до точного пізнання правди, а особливо до тієї правди, що Ісус Христос дав своє життя, щоби всі могли отримати нагоду до життя. Тоді если чоловік почує правду і буде послушний їй, він буде повернений до днів молодості його. (Йова 33: 25) Через уста всіх своїх святих пророків Бог заявив, що під справедливим царюванням Його любого Царя, Він поверне послушних Йому людей до повної совершенности. — Діян. 3: 21-24.

Бог

Найбільше з усіх благословенств яке люди отримають під справедливим правительством буде се, що вони пізнають Бога. Він — предвічний Бог, котрий сотворив небо й землю і всі річи на ній. Жадне людське око ніколи не буде бачити Бога, але все людство зрозуміє Його і Його ласку і доброту. Коли чоловік зрозуміє вповні сю велику доброту, тоді він зрозуміє чому Бог від часу до часу об'являв своє ім'я перед своїм сотворінням. Написано є: "Бо земля сповниться тими, що спізнають славу Господ-

ню, як води наповняють море." (Аввак. 2:14) Як же знання Бога принесе благословенство для чоловіка? Ісус відповів на це питання: "Се ж життя вічне в тому, щоб знали Тебе, єдиного справедливого Бога, та кого післав еси, Ісуса Христа." — Йоана 17:3.

Понад усі інші речі чоловік бажає життя і щастя. Бог сотворив чоловіка і дав йому життя, і жадне сотворіння не може відобрати те життя без Божого дозволеньня. З цього виходить, що чоловік ані жадне інше сотворіння не може отримати вічного життя без дозволеньня Бога Єгови. Отже пізнати Бога значить отримати життя.

Люди мусять прийти до пізнання правди, що Бог — любов. Се значить, що Він так несамолюбний і що Його бажання благословити людей так велике, що Він дав свого любого Сина на смерть і воскресив Його з мертвих, щоби чоловік знов міг мати життя. (Йоана 3:16; 10:10) Напевно, що коли чоловік пізнає сю велику правду, тоді він буде вдячний Богу. Люди пізнають, що Єгова є їх правдивим приятелем, тому що Він любив їх всякого часу, навіть коли вони ще були Його ворогами. (Прип. 17:17) Сатана ворог буде осунений і люди будуть могли подорожувати без перешкоди сим великим шляхом, що провадить до життя, віддаючи безнастанну хвалу Єгові. Як вони будуть поступати так під правдивим і справедливим правительством Господа, їх знання о ласкавій доброті і славі Божій буде чим раз збільшатися. Всі ті, що добровільно будуть слухати Його і будуть ходити дорогою

справедливості, ті будуть вічно жити й ніколи не вмирати. — Йоана 8: 51; 11: 26; Езек. 18: 27, 28.

Між многими ворогами, від котрих чоловік терпів через довгий час, були: ошуство, підступ, визиск, насильство, рабунок і війна. Чоловік також терпів з руки підкупників, злодіїв і гнобителів. Він також терпів від голоднечі, пошестий, слабостей, і смерті. Всі ці вороги Бог знищить через Христа підчас пановання справедливого правительства. “Мусить бо він царювати, доки положить усіх ворогів під ноги його. Останній ворог зройнується — смерть.” — 1 Кор. 15: 25, 26.

Смуток і смерть промине і смерті більше не буде. (Одкр. 21: 4-6) Люди спізнають, що Бог з своєї доброти і ласки наділив їх всіма сими добродійствами. Тоді вони прийдуть до повного зрозуміння, що між усіма благословенствами отриманими, то найбільше благословенство є пізнати Бога Єгову. Вони будуть знати, що Бог відкупив чоловіка і установив своє справедливе правительство для нього. Люди будуть тішитись вічним миром; вони будуть охоронені від усякого зла; вони не будуть боятись жадного ворога, тому що тоді не буде ворога. Вони будуть мати повне довіря, що о їх загальне добро дбає великий Цар. Вони будуть тішитись подостатком поживи й одежи, а правда буде їх частиною. Вони будуть здорові й сильні і будуть посідати життя. Вони будуть на землі на образ і подобіє їх великого Сотворителя, і молитви подяки вони будуть засилати до Нього. Вони будуть радуватись в Господі Бозі й виражувати їх почуття серця до Нього.

Пророк Господень предвидів той щасливий день, і для поучення людей писав: "Вознесу тебе, мій Боже, і царю, і буду прославляти ім'я твоє по віки. . . . Рід перед родом прославлять твори твої, і звістять про могуті діла твої. . . . Возхвалять тебе, Господи, всі творива твої, а праведні твої люди прославлять тебе. Будуть розказувати про величче царства твого, і проповідувати про силу твою, щоб явити дітям людським потужні діла його, і пишну славу царства його. Царство твоє, царство всіх віків, і влада твоя через всі роди. . . . Оdkриваєш руку твою, і насичуєш всяке живе, як котре бажає. Господь справедливий у всіх дорогах своїх, і благий у всіх ділах своїх." — Пс. 145: 1-17.

ГОЛОВА 12

Гори

ЄГОВА об'явив свою ласку й любов до чоловіка в ріжний спосіб, щоби йому помочи пізнати себе і свій замір взглядом людства. Він уживає видимої часті свого творива, щоби представити чоловікові невидимі річи. У своїм Слові Він уживає виразу "гора", що представляє правительственну організацію. Велика гора звичайно має вершок, що становить найвисшу часть її. Та часть гори є найбільше видна і називається вершком або найвисшою частю. Гора Сион є символом Божого правительства; а найвисша й найбільша часть того правительства є Володар, возлюблений Син Божий. Для того то написано: "Се я помазав царя мого над Сионом, святою горою моєю." (Пс. 2: 6) "Оселя його на святих горах." — Пс. 87: 1.

Він говорить про Сион гору як про оселю свою. "Гору Сион на котрій ти осівся." (Пс. 74: 2) "Відомий Бог в Юдеї, велике ім'я Його в Ізраїлі, і в Салемі оселя його, а дім його на Сионі." (Пс. 76: 1, 2) "Бо Господь вибрав собі Сиона, бажав його собі за оселю." — Пс. 132: 13.

Поступаючи вперед з приготуванням свого правительства для чоловіка, Бог перевів много подій, які взяли місце на горі. Наприклад, Ісаак був принесений в жертву на горі Морія, на "горі Господній". (1 Мойс. 22: 14) "Морія" значить "гіркість Єгови". Сталося се, що на тій

самій горі, але поза мурами города, Ісус, котрого представляв Ісаак, був пожертвований; і як здається, то се наче говорить: "Через многі горя й терпіння провадить дорога до царства." "Морія" також значить "страх Господень"; і такий страх посідає лише кляса царства, тому що вона боїться лише Єгови. (Іса. 8: 13) Авраам назвав те місце, де Ісаак був пожертвований, — "Єгова-уре", що значить "оглянений або вибраний Єговою". На тім самім місці Соломон зачав будувати храм. Позаяк "гора" є символом Божої організації, то факти показують, що Ісус зложив свою жертву в організації Божій яко діло приготування до царства Божого, і се попирають слова апостола: "Коли терпимо, з Ним і царювати мем." — 2 Тим. 2: 12.

Мойсей, пророк, будучи образом Христа, умер після Божого веління на горі Небо, що значить те, що "говорить або пророкує". (5 Мойс. 32: 49, 50) Мойсей пророкував, що Єгова взбудить Того, котрого він представляв, і що Він буде великим Володарем світа. — 5 Мойс. 18: 15, 18.

Арон був прообразом на Божого священника. Єгова приказав, що Арон мав умерти на вершці гори, де він і умер. (4 Мойс. 20: 28; 33: 38, 39) Сі прообрази, зроблені після приказів Єгови, здається учать, що "царське священство" мусить умерти яко члени Божої організації і що вони будуть вивисшені в Його організації.

Коли Мойсей пас вівці в Етра, він "прийшов до Божої Гореб гори". Бог сказав Мойсейові, що Його вибраний нарід має бути випроваджений з Єгипту (а Єгипет представляв сатанську

організацію), і що вони повинні поклонятись і служити Богу на "сій горі". (2 Мойс. 3:1, 12) Що та гора була образом установалення Божого правительства або царства, то про се виразно говорить Павло. — Жид. 12: 24-29.

Коли Бог перепровадив Ізраїльтян безпечно через червоне море рукою Мойсея, слуги свого, тоді Мойсей зложив пісню Господеві, котра є пророцтвом. В сій пісні він сказав, що Бог "уведе і насадить їх на горі наслідний у святині котру Господь установив." (2 Мойс. 15: 1, 17) "І привів їх до границі святині своєї, до гори тої, котру здобула правиця його." — Пс. 78: 54.

Ісус узяв трьох своїх ревних, і вірних учеників і вивів їх на "високу гору окроме, й переобразивсь перед ними," (Мат. 17: 1, 2) Кілька днів перед тим, Ісус, розмовляючи з своїми учениками про свій прихід у славі, щоб установити царство, сказав: "Єсть деякі між стоячими тут, що не вкусять смерти, аж поки побачать Сина чоловічого, грядущого в царстві своїм." (Мат. 16: 28) В теперішнім часі на землі знаходиться мале число "останка", члени котрого є ревні й вірні послідувачелі Господа й котрі з Його ласки дають свідоцтво про царство Господнє. Сей останок вірить в Господа через науку апостолів. В тім образі на горі, де Господь переобразився, сі три вірні ученики представляли когось. Чи не можна тут розумно заключити, що вони представляли вірний останок, котрий не скоштував смерти, але побачив докази, що сатанський світ скінчився, і котрий бачить Христа, Божого великого Царя, що Він сів на престолі свого царства? Ті що

будуть. безперестанно вірні від тепер аж до кінця, мусять з konieczности бути останком і наслідять царство. Бог велів своєму пророкові написати: "Так говорить Господь: Коли в виноградньому гроні повно соку, кажуть: Гляди, щоб ти його не вшкодив, бо в ньому благодать; те ж і учиню я й задля слуг моїх, щоб не всіх погубити: Я виведу з Якова потомство [останок насіння] і від Юди [царській дім] наслідника гір моїх [високі місця в правительстві], а внаслідують те вибрані мої і слуги мої будуть там жити." — Іса. 65: 8, 9.

Спогляньте на гори! Се Бог Єгова сотворив їх. Їх основи є непорушими хиба силою Всемогучого Бога. Їх взнеслі верхи сягають вище хмар. Проти них ревуть бурі, огонь і громи кидають свої поломіня і могучі фалі морські вдаряють у них; однак вони стоять непорушими й непохитні. Спокійно й урочисто вони стоять там. Так вони стоять від коли Єгова зробив їх, і будуть стояти на віки. Вершки взнеслих гір представляють велике правительство Бога Єгови й Христа. Як бурі й повині не можуть порушити гір, так і всі бурі й повині опозиції, котрі тепер ревуть і котрі ще можуть повстати, не зрушать ані захитають Божого справедливо-го правительства. "Водні пруди підняли, Господи, пруди водні підняли свій голос, водні груди заревіли бурханням. Господь на висоті потужніший, як шум [галас пропаганди через отозицію до Його царства] вод великих [людей противних], як дикі філі моря [сильні неприятели]." — Пс. 93: 3, 4.

Сатана, той вікодавний Змій, Диявол, і його

організація тепер розпучливо стараються знищити останок, але останок не потребує боятись, но вірою сильно стоїть під охороною Божою, знаючи, що так довго, як вони мають свідоцтво Ісуса Христа і тримають заповіді Божі, так довго вони будуть безпечні мов гора. Єрусалим є образом Божих людей. Сион представляє головно вірного останка. До них Єгова каже: "Вповаючи на Господа подібні горі Сиону, що не хитається і вічно перебуде. Кругом Єрусалима гори; так і Господь кругом народу свого, від нині по віки." (Пс. 125:1,2) Ось так Бог говорить про їх цілковиту охорону так довго, як вони будуть перебувати в тайнім пробутку Всевишнього. Там жадне зло не досягне їх.

Взнеслі гори неначе вливають мир в серце чоловіка. Бог уживає їх яко символ миру. І о, як вельми відповідний символ се є! Коли чоловік поважно піднесе свої очі до вершка гори, то здається, що вона наче з усміхом до нього промовляє: Мій мир — вічний, тому що Сотворитель так мене сотворив, і сей мир представляє Його справедливе правительство, котре принесе мир тим, що піднесуть свої голови і звернуть свої серця до Бога. "Гори і підгір'я давати муть благ людям, як буде справедливість." — Пс. 72:3.

Ті стрімкі гори стоять наче вічні сторожі, котрі ніколи не засипляють. Вони представляють праведного Царя й правительство, котре все буде чувати над тими, що люблять і служать Господеві. Знаючи, що Його царство принесе людям мир, тому вірний останок безпечно

може спочивати в мирі того правительства. Красно-півець Ізраїля представляв ревного й вірного останка в сім часі, котрому Бог велів співати: "Очі мої підношу на гори, звідки поміч моя прийде. Поміч моя від Господа, що сотворив небо і землю. Не дасть нозі твоїй спіткнутись; твій сторож не дремає. Бач! Сторож Ізраїля не задрімає, і не засне він. Господь сторож твій, Господь тінь твоя, праворуч у тебе." — Пс. 121: 1-5.

Нехай же всі члени останка, котрі є Божими свідками на землі, тепер живуть у мирі. Нехай та вічна тривалість і тихість, представлена через гори, буде їх щоденною частю. Такий мир і єдність думки, серця й діла, пророцтво уподоблює до "роси Єрмонської, що спадала свіжа на гори Сионські, де Бог заповів вічні благословенства." (Пс. 133: 1-3) Нехай тепер люди Божі стануть рама в рама і нехай не страхаються ворога. (Фил. 1: 27, 28) Нехай вони оминають всяку незгоду й живуть разом в мирі й єдності. "Там бо стоять престоли суду, престоли дому Давидового. Просіть спокою для Єрусалиму! Нехай дасть Бог щасну долю тим, що люблять тебе! Нехай буде мир серед мурів твоїх, і супокій певний в палатах твоїх! Задля братів моїх і друзів моїх скажу: мир з тобою! Ради дому Господа, Бога нашого, всякого добра тобі бажаю." — Пс. 122: 5-9.

"Що за любі домівки твої, Господи сил небесних! Щасливий хто живе в домі твоїм! По віки будуть тебе хвалити!" — Пс. 84: 1, 4.

Усі тверезо-думаючі люди відчувають велику потребу лучшего правительства. Всі мусять

згодитися, що на землі нема задовольного правительства, і що чоловік ніколи не міг установити задовольного правительства або владіння. Щож тоді люди повинні робити? Біблія відкриває причину чому чоловік не може установити справедливого правительства, і також відкриває, що Бог замірив осунути всякі перешкоди і дати чоловікові справедливе правительство. Чому ж тоді духовенство, як католицьке так і протистанське, противиться й кричить проти тих, що стараються розказувати людям про Біблію й про Божий замір установити справедливе правительство? Чому сю опозицію попирають і підтримують визискачі й фахові політики? Відповідь є ясна. Духовенство, визискачі й політики є в союзі з собою, щоб володіти над людьми, а їх бог, або невидимий володар, є Сатана, Диявол, князь гріху. Тому що вони не хочуть слухати й чинити правди й тому що вони противляться всякому змагання дати людям правду, і силою тримають людей під гноблячою організацією, за те Бог знищить Сатану й його організацію і впокорить надутих гнобителів і зводителів, включаючи духовенство, визискачів і політиків. Бог тепер виступив до війни й наслідки будуть певні.

Коли Ісус був на землі, Він часто промовляв до згромадженого народу. Написано є, що багато народу слухало радо Його. Коли ж Він представив себе Ізраїльтянам яко їх Царя, то народ витав його з піснями хвалення. Однак з огляду на вплив тодішних властей, а головне тодішнього духовенства, люди були звернені проти Його. Еслиби звичайних людей були по-

лишили самих, тоді вони булиб прийняли Господа. Подібні обставини панують і нині на землі. Звичайні люди слухають вість правди радісно, і булиб пійшли за нею, єслиби духовенство й головні з їх отар не були перешкаджали. То ж питання заходить, чи ті звичайні люди становлять часть диявольської організації? Ні! Диявольська організація складається головно з тих, що панують тепер і що називають себе урядниками народа. Правительство є представлене символічно як "звір". Йоан Одкровитель говорить про тих, що мають 'пятно звіря на чолах їх або на руках їх.' (Одкр. 14: 9) Між ріжними клясами людей знаходяться одиниці, що контролюють свій ум після того, що правительство робить, і піддаються йому. Про сих можна сказати, що вони мають пятно на чолах їх. Чоло є символом місця де перебуває розум. Інші знов дають активну поміч гноблючому правительству. Але на землі є міліони людей, котрих ум і серця не симпатизують зі звірськими правительствами й котрі не беруть участи в нім. Вони не є частю диявольської організації, але вони знаходяться під впливом і силою тієї організації. Коли ж вони відвернуться від неї і будуть шукати Господа, тоді вони отримають благословенства, які Господь має для них.

Під правлінням Божого справедливого правительства не буде "звіра" [диявольської організації] на землі. Сатана буде звязаний підчас царювання Месії. (Іса. 35: 9; Одкр. 20: 1-3) Його організація вже ніколи не дістане контролю над людьми. При кінці царювання Месії, Са-

тана буде розв'язаний на короткий час, щоб він міг зібрати до себе всіх тих, що полюбили краще беззаконня чим праведність. Тоді Бог знищить Сатану й його союзників огнем із неба. (Одр. 20:7-9) Суд Єгови проти Сатани є записаний: "Тим то скинув я тебе, як нечистого з Божої гори . . . огонь, а він пожере тебе . . . і ти зникнеш по всі віки." (Езек. 28:16-19) "Нищити му всіх беззаконних землі, щоб вигубити з города Господнього всіх, що ділають беззаконне." — Пс. 101:8.

Люди потребують правительства котреб дало їм мир, добробут, задоволення, щастя, і вічне життя. Боже справедливе правительство щедро достарчить усі ці потреби людям. Прийшов повний час, щоби проголосити людям і народам землі, що Єгова є Богом, і що Він посадив на престолі землі свого правильного Царя. Се — та радісна новина, котру ангели пророчо звістили, що має прийти для всіх людей. (Луки 2:9-11) Для того своїм вірним свідкам Бог приказує: "Взійди ж із веселою вістою на гору [з відки ту вість люди мо куть почути], Сионе! Кликни голосом [гармонійно] із усієї сили, Єрусалиме, подаючи вість благу! Кликни, не бійся [1 Йоана 4:17, 18]; скажи містам Юдейським [царському домі]: Ось Він, — Бог ваш!" — Іса. 40:9.

Нехайже люди землі знають, що їх бажання справедливого правительства буде задоволене. Скажіть до них: "Ось йде Господь в потузі, в його руці — власть. Ось, нагорода його з ним; так, заплата його перед лицем у його." — Іса. 40:10.

Нехай кождий чоловік, жінка й дитина, хто любить : бажає справедливого правительства, бере сю веселу новину й передає її терплячим мільонам. Скажіть їм, щоб вони підносили свої голови і набирали одваги, бо правильний Володар мира прийшов і через Нього всі народи й роди землі будуть благословенні. Бог Єгова обіцяв се і Він сповнить свою обітницю. "Звіщайте між народами: Єгова став Царем! [Ром.] І круг земний стоїть твердо, не похитається, він судить народи у правоті." — Пс. 96: 10.

"Нехай радуються і веселяться племена; ти бо будеш правотою судити народи, і роди землі — ти повидеш їх." — Пс. 67: 4.

РАДІСНА НОВИНА

СЕРЕД ТЕМНОЇ НОЧІ!

ЯК КОЛИСЬ ангели звістили пастерів у ночі о радісній повині, що народився Спаситель світа, так і в сій темній ночі недолі і нещастя свідки Єгови голосять новину усім народам, що Ісус Христос став Царем і устанавляє своє царство на землі і визволить рід людський з неволі диявольської. Як колись пастері, довідавшись о народженню Ісуса, спішили поклонитись Йому, так і тепер покірні землі довідуються, що Христос став Царем і поклоняться Богу і Цареві. Щоби сповісти о сій радісній новині, для того посвячені свідки Єгови видали слідуєчі книжки:

ГАРФА БОЖА

СОТВОРЕННЄ

ВИЗВОЛЕННЄ

ПРИМИРЕННЄ

ПРАВИТЕЛЬСТВО

Усі повисші книжки містять у собі чудові пояснення о царстві Божім, о воскресенню з мертвих, як Христос буде судити живих і мертвих, де знаходяться померші, що є душа, що є пекло, о другім приході Христа, о сотворенню чоловіка, ангелів, хто був Люцифер, хто буде жити вічно на землі а хто на небі, і много інших важних питань.

Кожда книжка гарно оправлена, обнимає поверх 300 сторін, і містить чудово-гарні малюнки. Написав Суддя Й. Ф. Рутерфорд.

Сих п'ять книжок можна набути за \$1.60, одну за 35ц. Пересилку оплачуємо самі. Пишіть на адресу:

W A T C H T O W E R

117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

Чи Ви Бажаєте --

ЗДОРОВЛЯ?

ЩАСТЯ?

СВОБОДИ?

ЖИТТЯ?

Ісус Христос сказав: "Зрозумійте правду, й правда визволить вас."

Міліони людей були визволені од пекольних мук, коли вони перечитали книжечку: **Пекло, Що Воно є?**

Многі інші були увільнені од огню чистилища по перечитанню книжечки: **Небо і Чистилище.**

Знов інші освободились од журби по перечитанню книжечки: **Де Знаходяться Померші?**

Ще інші скинули кайдани розпуки, коли вони перечитали слідуєчі книжечки:

**Добробут Певний
Другий Прихід Христа
Царство, Надія Світа
Останні Дні
Війна Чи Мир, Що?**

Усі повисші книжечки написав Суддя Рутерфорд, вникаючи на неомилнім Слові Бога Єгови. Кожда книжечка обнімає по 64 сторони і коштує 10ц, або всі вісім коштують з пересилкою 45ц.

Пишіть на адресу:

W A T C H T O W E R
117 Adams St., Brooklyn, N. Y.

Зам. 1173-3. ЛКФ «Атлас».

**The Headquarters of the
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
and the
International Bible Students Association
are located at
117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.**

**City and street address of the Society's
branches in other countries:**

Aleppo, Rue Salibe	Lodz,
Argyrokastro, A. Idrisis	Ul. Piotrkowska 108
Athens, Lombardou 51	London,
Atzacotzalco, Mexico	34. Craven Terrace
Constitucion 28	Madrid, Apartado de
Auckland, 3 William St.	Correos 321
Mt. Albert	Magdeburg,
Berne, Allmendstrasse 39	Wachturmstrasse
Bombay 5,	Maribor, Krekova ul. 18
40 Colaba Rd.	Oslo, Inkognitogaten 28, b.
Brussels, 66 Rue	Paris (IX), 129 Faubourg
de l'Intendant	Poissonniere
Buenos Aires,	Pinerolo, Prov. Torino
Calle Bompland 1653	Via Silvio Pellico 11
Cape Town, 6 Lelle St.	Tallinn,
Copenhagen,	Kreutzvaldi 17. No. 12
Ole Suhrsgade 14	Riga,
Demerara,	Sarlotes Iela 6 Dz. 9
Box 107, Georgetown	S. Paulo, Rua Oriente 83
Heemstede, Pieter	Stockholm,
de Hooghstraat 22	Luntmakaregatan 94
Helsingfors,	Strathfield, N. S. W.,
Tempelkatu 14	7 Beresford Rd.
Honolulu, T. H., Box 681	Tokyo-fu, Iogimachi,
Jamaica,	58 Ogikubo, 4-Chome
Kingston, Box 18	Toronto, 40 Irwin Av.
Jullienfeld, Brunn,	Trinidad,
Hybesgasse 30	Port of Spain, Box 194
Kaunas,	Vienna XII,
Laisves Aleja 32/6	Hetzendorferstr. 19
Lagos, Nigeria	
15 Apongbon	
Lisbon, Rua D. Carlos	
Mascarenhas No. 77	

Please write directly to the Watch Tower Bible and Tract Society at the above addresses for prices of our literature in those countries. Some of our publications are printed in forty-eight languages.